

Miloš K. Ilić

Priče o pivu

Zbirka priča „Priče o pivu“ je objavljena 2008. godine (Laguna).
Poslednju verziju ne posedujem, pa ova možda odskače u nekim sitnicama od varijante koja je otišla u štampu.

Mojoj majci

*Njena kosa, uokvirena u krunu od belog zlata, prosto me ispunjava gorčinom
savršenstva. Ona je tako mila, tako nežna i čini se da bi je običan povetarac mogao
razmrsiti i pokidati. Stoga je čuvam ljubomorno, u snežnoj kruni.*

*Njeno telo, obloženo zlatnim listićima kao telo Bude, prosto me ispunjava sitnim
balončićima ljubavi. Svaki od tih mehurova je kao posebna sreća i kada se rasprsne,
shvatam da se topim...*

Oh, kako te volim, ljubavi moja, bačvo piva!

0,33 l

Nik – ortak i ja

Šta da ti kažem, Nik? Nema više pravih ljudi. Sve govna. Puze glavnim ulicama kanalizacije.

Nik nije progovarao. Buljio je. Nem. Po trbuhalnom delu majice ispisao je svoje ime. Nakitio je još neke gluposti. Uvek je bio peder.

Stalno ćutiš. Pizdo. Reci nešto u svoju odbranu.

Tišina.

E, Nik. Nik, Nik, Nik. Dragi moj Nik. Pored tebe se osećam kao da pričam zidu. Jebi ga, možda bi i bilo bolje da meljem u malter. Možda bi se nešto i desilo. Otpao deo zgrade ili šta slično.

Lupio sam mu čvrgu. Čveger ga je izbacio iz ležišta. Malčice se zaneo. Vratio na mesto. Smejao mi se podrugljivo. Hteo sam da ga udarim. Nisam. Ne samo da sam pička, već i on nije imao glavu. U stomak, nije imalo smisla.

Nik, gde ti je glava, jebote?

Ćutao je.

Čujes li me, Nik? Gde ti je glava i sve to? Moraš imati glavu.

Možda ju je i imao. Samo, nisam je primetio. Sve vreme sam buljio u to njegovo ime u kitnjastom pismu – „Nikši... “

Jebiga, Nik, zaposli se u nekoj pećini kao iluminator. Odaj se bogu. Možda te skine sa liste? Ha! Možda postaneš taj sveti gral, šta li... Kako glup film, jebote.

Muk.

Ćutiš, ćutiš. A, trošiš. Trošiš mene, bre! Znaš li ti koliko me koštaš? Života me koštaš! Polako, ali sigurno. Doći ćeš ti meni glave.

E, Nik, Nik, Nik. Šta da radim sa tobom?

Prazno.

Dabome. Da te stučem, pa da cepam dalje. Mada, ima vas ko šaše, mamicu vam vašu. Prava armija Nikova. Kako čovek da se bori sa vama? Ne može vas sve sjebati. Zaobići, takođe, malo teže. To je ono: ni s njim, ni bez njega.

E, moj Nik... E, moooj Nik...

Otvorio sam konzervu. Stukao pivo. Uzeo drugu.

E, moj Nik...

Komšija

Ljubomir Todorović, zvani Popa, odmarao se u svom dvorištu. Razapeo je staru vojničku ležaljku. Jedan kraj zavezao je za trešnju. Granala se pet metara uvis. Nemalo puta Popa je morao da joj skraćuje grane. Opasno su se uplitale oko odžaka i antene. Lupkale su o prozore kad god bi vetar jače dunuo. No, nikada nije hteo da je, u potpunosti, iseče – davala je previše slatke plodove i previše debeo hlad.

Drugi kraj hteo je da zaveže za jednu od jabuka. Hteo, ali nije mogao – bila je previše daleko. Stoga je otišao do šupe. Vratio se sa ašovom, čekićem i desetak eksera. Nekako je namestio drugi oslonac: žestoko je gurnuo ašov u zemlju, čekićem ga je još više ugurao među zelene travke, zavezao je drugi kraj ležaljke za dršku ašova, fiksirao ga ekserima.

Čekić je bacio pored trešnje. Oprezno je podigao nogu. Desnu ruku je već bio spustio na mrežastu podlogu. Levo koleno joj se pridružilo. Prebacio je malo težine na njega. Ležaljaka nije ni cijuknula. Veselo se prevrnuo u nju. Klatio se, levo–desno, pokušavajući da se udobno smesti. Sala je bilo previše, pa je propadalo kroz mrežastu podlogu. Usecalo se u kožu. Bolelo.

Nekako se namestio. Hlad je bio taman. Sunce je grejalo, ali nije peklo, smetalo očima. Neki vetrić je duvao. Ali, nije mogao prestati da misli kako bi bilo dobro da je poneo i frotir. Uz njegovu pomoć, salce bi bilo na mestu i kanap ga ne bi žuljao. Takođe, nešto za grickanje, kao i koje pivo načinili bi celu stvar i više nego savršenom.

Odlučio je da se pridigne. Ode po podlogu. Meračio je trenutak između udisanja i izdisanja. Odlučio je i da, kada je već u prolazu, vrati čekić. Uzme flašu piva i možda neke novine.

U susednom dvorištu pojavio se Milan Stojanović – komšija.

Milan se teturao. Pokušao je da se uhvati za žalosnu vrbu. Završio je u koprivama koje je njegova žena gajila za čaj i supu. Jauknuo je, više iznenađen nego povređen. Dizao je jednu pa drugu ruku. Nije mogao shvatiti šta ga to pecka.

Ljubomir Todorović zvani Popa se smejao. Toliko se smejao da se opasno zanjihao. Imao je sreće pošto je telesina ostala na mestu. Nije prestajao sa smehom. Cela trešnja se tresla. Jedan od eksera se olabavio. Ljubomir Todorović je, za trenutak, obustavio cerekanje. Pod pretnjom ispadanja, zagrabio je ka čekiću. Onda se, kao podgojeni crv, okretao u ležaljci. Prikucao je ekser, pa ponovio okret. Čekić je stavio za pojas. Namestio se što je udobnije mogao. Bacio pogled ka Stojanovićevom dvorištu. Milan se pridigao. Nije se pomerio iz kopriva. Začuden, posmatrao je nadraženu kožu svojih ruku.

Popa se, ponovo, kliberio. Još više se smejao kada se Milanova žena, Sonja, pojavila u dvorištu. Uzela je svog muža pod desnu ruku. Povala ga kući.

Todorovića je, ubrzo, prošao smeh. Odbacio je čekić – žuljao je. Žuljala ga je i mreža koja mu je, sve više, sekla salce leđa, guzova i butki. Ležao je, mrzovoljan, kada je začuo glas svoje žene. Nadvila se nad njegovu ćelavu glavu. Hlad se dodatno ugojio.

„Lep dan.“

„Aha.“

„Nego, večeras vodimo Milicu u pozorište.“

„Pa?“

„Pa, hoću da budeš spreman.“

„Kada krećemo?“

„Tek predveče. Ali mogao bi da se spremiš.“

„Pa, dobro, obavesti me pola sata ranije i spreman sam.“

„Obavestiću te sat vremena ranije. Moraš da se opereš i da odeš do ujka Čede po sako.“

„Aha.“

„Nego, zvala je Vera. Kaže, trudna je...“

Nije čuo ostatak. Onaj isti ekser se izvukao. Ljubomir se našao u neprilici – čekić je bio previše daleko. Ipak, odlučio je da ga dohvati. Nagnuo se tako da mu je pola tela visilo u vazduhu, a pola bilo u ležaljci. Levom nogom je balansirao. Desnom se, iz sve snage, pribio uz ležaljku. Nožnim prstima ju je zgrabio, kao ajkula plen.

Uspeh!

Ponovio je tumbanje i zakucavanje. Onda vraćanje. Odahnuo je.

„...pa će naša mala Milica postati tetka.“

Zaboravio je na ženu. Ne samo da se bavio opravkom. Ne samo da ga je ležaljka žuljala. Ne samo... Već mu se učinilo da se je Milan bauljao po dvorištu. No, sada se usredsredio na ženine krupne oči.

„Dobro... tetka... mislim, pozorište... idemo...“

„Ništa ti mene ne slušaš.“

„Slušam te, Marina. Samo...“

„Dobro, dobro. Obavestiću te sat vremena ranije. Uživaj.“

Pravio se da spava. Žena mu stisnu nos, pa ode. Čim je čuo zatvaranje vrata, širom je otvorio oči. Zažalio je što joj nije zatražio grickalice i pivo. No, čim se okrenuo ka dvorištu Stojanovića, voajerske nade su mu se ispunile – neko se muvao po travnjaku.

Bila je to Sonja Stojanović. Nosila je plavu kućnu haljinu koja joj je jedva prelazila preko kolena. Bila je išarana sličicama majušnih banana. Kosu je skupila u punđu. Čačkala je nešto oko kopriva, pa je nosila rukavice. No, Ljubomiru Popi Todoroviću ništa od ovoga nije bilo zanimljivo. Ono što je njega zaokupilo bile su komšiničine dojke. Videle su se svaki put kada bi se sagnula. Skoro je čitav sat bila pognuta. Kada je završila sa koprivama, bacila se na čupkanje korova, pa na zalivanje i mirisanje cveća. Ljubomir je bio u ekstazi. Toliko je krvi jurnulo, nadole, da nije bio pri sebi. Nije ni čuo kada ga je Marina opsovala. Nije čuo ni kada ga je olajavala kod njihove četvorogodišnje ćerkice. Nije čuo ni kada je startovala auto i otišla u pozorište.

Noć je bila bleštava od reklama i lasera diskoteka. Lampe na sunčevu energiju privlačile su noćne leptire i gundelje. Sova je huknula, pa se bacila na kakvog glodara. Svici su, u hordama, proizvodili onaj svoj prijatan i iritirajući zvuk.

Stojanovići su bili u kući već pet sati. Popa je pronašao savršen položaj tako da je jasno mogao videti šta se dešava u kuhinji i kupatilu porodice Stojanović. Ništa zanimljivo, te je dozvolio sebi kratku dremku. Nije dugo trajala.

„Šta je tebi?!“

Prezirao je kada se žena dernja na njega. Više je voleo da ga, ceo dan, ignoriše, pa da sutra bude sve u redu.

„Šta, šta mi je?“

„Kako šta? Pa, ceo dan se kiseliš tu... Ni u pozorište nisi otišao. Nisi me ni čuo kada sam vrištala pred polazak!“

„Kakav polazak?“

„U pozorište, Ljubo. U pozorište.“

„Aaaaaa...“

„Znaš li da je Milica plakala kada su ubili glavnog glumca.“

„Pa još je dete... A i šta si je ti to vodila da gleda, uopšte?“

„Rekla sam ti šta gledamo. Ali me nisi slušao. A kada već pominješ decu, sećaš li se da je ona i tvoje dete, a?“

„Narav...“

„I znaš li ti da se toliko uzbudila da se ritnula u sedištu i polomila zubić?“

„Kako se to...“ Ostatak rečenice ostao je neizgovoren. Zaboravljen. Kod Stojanovića je nešto tresnulo. Popa je nišanio po kupatilu. Tamo nije bilo ničega. Prešaltao se na kuhinju. Tu su se Stojanovići tucali na ravnom komadu kuhinjskog nameštaja.

„Mora da je pala šerpa...“, u snoviđenju će.

„Molim?“

Ženu više nije registrovao. Buljio je u „na brzaka“ koji se oteglao. Marina ga je opsovala i otišla u kuću. Ljubomir je, bez treptaja, posmatrao Stojanoviće. Milanu je video samo leđa u grčenju i potiljak na kome se kosa razbarušila. Od Sonje najvidljivije su bile noge. Divljački su se stezale oko guzova Milana Stojanovića svaki put kada bi ovaj napravio i najmanji pokret. Stopala su joj se toliko grčila i trzala da su joj crvene papuče sklznule na patos. Mogao je da joj vidi i zabačenu glavu – lica u nekom stisnutom smešku, kao i blede ruke kojim se podupirala. Dojke su joj izgledale otekle jer Milan nije stigao da joj skine brus, već ga je samo strgao nadole.

Ljubomir, napola otkopčavši šlic, izvadi penis. Manijački cimajući kožicu svršio je za pola minuta. Dok ga je tresao u travu, nije gledao ka komšijskoj kući. Vrativši pogled, našao ih je kako se zajedno tuširaju.

„To, Milane!“, povika zadovoljno.

Dani su prolazili. Njih deset. Vremenske neprilike bile su blage prema Ljubomiru – samo je jednom sipila neka kišica. Ostalih dana sunce je milovalo Popinu telesinu. Brinulo se da ne nazebe. I da ga nije bilo, ne bi mario. Grejala su ga dešavanja iz dvorišta Stojanovića, kao i obline gospođe Stojanović.

Marina mu je, u početku, donosila jelo i piće. Nikada nije pojeo sve što bi donela. Jedva da je i grickao spremljene sendviče. Iako bi, pre samo nekoliko dana, ludeo što mu ih niko nije doneo, sada ih nije ni želeo. Samo bi se nalivao pivom i komšijskim dogodovštinama. Kada je donela pile, shvatio je koliko je gladan. No, nešto se događalo kod komšija i on je zaboravio na hrskavu kožuru i kostbela belo meso.

Žena je, posle četvrtog dana, prestala da se brine o svom mužu. Javila je njegovoj firmi da je bolestan i da ne zna kada će doći. Toliko je još bila spremna da učini za njega. Donošenje hrane i pića je bojkotovala. Stoga je Milica preuzela tu odgovornost. Tabanala je, po čitav dan, od kuće do ležaljke. Nosila je voćke, komade hleba, nespretno namazane džemom, pivo...

Ni na svoju ćerku nije obraćao pažnju. Jednom mu je uspelo da je potapše po glavicu. I to samo zato što su Stojanovići bili odsutni. O, kako je brinuo da im se nešto nije desilo. Prevrtao se, tamo – vamo. Upinjao, koliko god je ležaljka to dozvoljavala. Hteo je da

vidi. Da zna šte se dešava. Palo mu je na pamet i da se popne na trešnju. Ipak, pre nego što je otpočeo uspon, Sonja i Milan su se pojavili. Telo mu se rastapalo i trnulo od olakšanja. Tada je dozvolio sebi da obrati malo pažnje na Milicu. Od sreće, klinka je poletela. Njeno uzbuđenje nije previše trajalo. Marina je odlučila da se odsele kod njenog brata. Mala nije htela da ostavi svoj dom. Svoga oca. Kada joj je majka rekla da kreću, vrištala je. Hvatala se za kvake, gelender i noge stolova. Sve u pokušaju da ostane. Izmorena plaćem. Vriskom. Pružanjem otpora. Očajem koji je donela realnost. Pošla je.

Ljubomir Todorović Popa nije osetio iznenadnu pustoš svoje kuće. Ni iznenadni prestanak priliva piva nije mu zasmetao. Bio je previše zaokupljen dvodnevnom roštiljem koji su Stojanovići pripremili. Dvorište je bilo prepuno nepoznatih ljudi. Nepoznati ljudi doveli su nepoznatu decu. Popa je imao sasvim novu kolekciju događaja, priča, oblina, pijanstava... Zažalio je što nema papir i olovku da sve to lepo pribeleži. Da napravi neku šemu, radi lakšeg pamćenja. Naravno, nije mu padalo na pamet da odlazi po tako trivijalne stvari. Stoga se klatio u ležaljci. Uživao u novim životima koje je mogao da proživi.

Kada su i poslednji gosti otišli, Ljubomir se rastužio. Sve je bilo previše tiho. Previše jednolično. No, gospođa Sonja je, ponovo, petljala oko kopriva. Raspoloženje mu se vratilo, veće nego ikad! Splasnulo je šest dana kasnije, kada su Stojanovići otišli.

Prvo nije hteo da poveruje da ih nema. Smirivao je sebe kako su otišli do rodbine. „Vratiće se za par dana.“ Ponavljao je tu rečenicu iz sekunde u sekundu. Toliko ju je razvlačio, po mislima, da je i poverovao u nju. Prošla su dva dana, a njih nije bilo. Tada je ubeđivao sebe da su na odmoru. Odmor se, međutim, proteglio na mesec dana. Nije više znao šta sebi da kaže. Kako da objasni to napuštanje. Tu izdaju.

Besneo je. Sve više se klatio u ležaljci. Tri eksera su ispala. Deo privezan za trešnju je cvileo. Nije ga bilo briga. Želeo je da ih vidi. Da ih opsuje što su mu to uradili. Ne mogavši da smisli bolju kaznu, uzeo je čekić. Zafrljačio ga je ka kući Stojanovića. Obio je malo maltera sa zida. Brzo se osvrnuo u traženju novih projektila. Prazne pивske flaše ležale su svuda oko ležaljke. Uzeo je jednu i gađao. Pogodio je prozor. Lomljenje stakla zloslutno je odjeknulo. Buljio je ka oknu. Dvorištu. Ništa. Preko očiju mu je pala crna zavesa. Bes je bio još veći jer nije imao čime više da im naudi. Poslednji pokušaj bio je rafal od desetak trešanja. Nekoliko sićušnih fleka. Nije više mogao da izdrži. Stegao je pesnice. Svaki mišić u telu bio mu je napet. Uzviknuo je – poklič ranjenog ratnika.

„Šta je tebi, čoveče?“

Glas! Muški glas! Milan! Da, Milan! Došao je da ga poseti! Nahrani! Vratio se! Doveo je i Sonju! Možda još nekoga? O, to bi bilo fenomenalno!

U trenutku se opustio. Ličio je na pihtiju upetljanu u ribarsku mrežu. Osmeh mu je skakutao obrazima. Mogao je da se zakune da su mu oči zasuzile. Uzalud. To nije bio Milan. Ne. Ovaj tip je bio mlađi. I pored brade koju je ponosno puštao, videlo se da nema više od dvadeset i pet godina. Takođe, za razliku od Milana, nosio je džins i majicu sa nekakvom nakazom. Ne šorts i košulju.

„Ko si ti?“

„Vlasnik. A ti?“

Nije registrovao pitanje. Prva reč je bila sve što mu je tog trenutka zaokupilo mozak. Biće.

„Vlasnik? Kakav, bre, vlasnik!?“

„Novi vlasnik. Zovem se Vanja. Kupio sam ovu kuću... Nego, što si mi slomio prozor?“ Ljubomir Todorović zvani Popa je zanemeo. Otvorio je usta. Hteo da urlikne. Nije mu uspelo. Samo su zjapila. Gledao je u nebo. U grane pune plodova. Želeo je da mu neko objasni zašto je kažnjen.

„Jesi li dobro?“ Novi komšija se interesovao. Ljuba ga nije čuo.

Još jedan ekser izleteo je iz ašova. Konopac je popustio. Ležaljka se skljojala niz glatku dršku oruđa. Ljubomir je pokušao da se pridigne. Noge mu nisu navikle na to. Bol ga je skoro onesvestio. Zateturao se. Pao je na stranu, pa se skljojao na leđa. Ležaljka mu je napravila čireve, od ramena, pa sve do zadnjice. Vrištao je. To je privuklo Vanju. Novo pitanje. Ni na njega nije odgovorio. Samo je odmahnuo rukom. Nekako je uspeo da se održi na nogama. Pošao je ka kući. Skoro da je puzao. Najteže mu je bilo da savlada tih nekoliko stepenika verande. Noge su se, ipak, privikle.

Tumaranje po domu išlo je laganije. Kako je u koju sobu upadao, tako bi uzvikivao ženino i ćerkino ime. Odgovor mu je bio sopstveni eho. Kao ruganje davno mrtvih. Ruganje duhova. Celu kuću prošao je tri puta. Nije mogao da veruje da je sam. Da je ostavljen. Prvo Stojanovići, a onda Marina i Milica. Ne! Ne može to tako! Mora da je greška.

Onda je ugledao svoj lik u ogledalu. Oči su mu bile ogromne. Glava je ličila na golu lobanju. Uši klempave. Kosa je bila toliko masna da je izgledala kao da je tek poprskana vodom. Brada i usne bili su umazani krvavim sokom trešanja. Ruke su drhtale – slabašne i tanke. Noge su se skupljale u kolenima, čineći X stav. Od stomaka ostali su samo nabori kože, ispod koje je nekada bilo salo.

Vrteći glavom odaljio se od ogledala. Otišao je do frižidera i uzeo preostalih sedam flaša piva. Mirno je izašao iz kuće i dohvatio čekić. Zakucao je ispale eksere. Čvrsto je svezao ležaljku. Namestio se kako je i bio. Nastavio da gleda komšiju...

Lopta

Asfalt je goreo na horizontu. Činilo se da gori i šuma koja ga je ispunjavala. Motoristi to nije smetalo. Terao je svoju metalnu životinju preko užarenog crnila. Uvek ostavljajući mutni trag dima.

Kroz tri sata stigao je do visokih stabala šume. Poterao je motor kroz redove drveća. Opale grane pucketale su pod stotinama kilograma teškom mašinom. Činilo se da je prošla večnost (u stvari prošlo je jedva pola časa) otkako gura motocikl između prastarih stubova.

Brvnara se ukazala pred njim. Neoprezni prolaznik je ne bi ni video – zaraslu u mahovinu i opalo lišće.

Parkirao je mašinu ispod jednog od prozora. Prekrio je ciradom. Skinuo bisage. Otključao vrata:

Slabo sunce osvetljavalo je nežnu prašinu i nekoliko starih stvari, zaboravljenih... Motorista baci tovar na krevet. Napravi svilenkasti zid, koji se primiri kroz pet sekundi. Pošao je ka starom biciklu. Bio je zarđao i propao. Jedino je pumpa odolela vremenu. Ostavio ju je na hrpi rđe.

Maramicom je obrisao sto i stolicu. Seo, brzo ustao. Izneo je dušek. Istresao ga. Kada je ponovo seo, stavio je bisage na sto. Izvadio malo slanine, hleba, koji luk, flašu vode, šest flaša piva i flašu rakije. Nazdravio je samome sebi, pa suncu koje je nestajalo u dubini šume.

Prvi dan presedeo je u kolibi – padala je kiša. Nije imao bog zna šta da radi, te je produbljivao stare škrabotine po drvenim predmetima. Uneo ih je perorezom ili nekim drugim predmetom, ni sam više nije znao.

Drugi dan je bio zanimljiviji – nije padala kiša. Šetao se šumom, gledajući razne biljke i žbunove koji su nicali iz zemlje. Video je nekoliko šumskih zveri, ali svaka bi ga pogledala, pa pobegla. Nije znao zašto, ali to ga je rastužilo. Kao da je bio odbačen. U kolibi, tugu je utopio u pet–šest (dobro, osam) ljutih i dva piva. Prijala mu je vatra koju je rakija širila po npecima i grlu. Još više mu je godilo kako je gasio taj požar, slamajući ga u gorkim naletima žute tečnosti.

Trećeg dana probudio se sa velikom žeđi u grlu. Svu vodu popio je tokom noći. Vrteo je glavom svojoj gluposti dok se šetao u potrazi za izvorom. Nije smeo sebi dozvoliti da se izgubi, pa se, kada bi hteo da promeni pravac, vraćao do kolibe i polazio na novu stranu.

Usled četvrtog pokušaja začuo je šum. Prvo je mislio da je to vetar koji se poigrava sa krošnjama. Onda je šum postao jači, a rezak miris reke zaigrao je vazduhom. Potrčao je ka vodi. Sada je se i setio. Tu je pecao kada je bio mali. Palo mu je na pamet kako se tu prvi put stvarno posramio. Naime, pecao je sa svojim ocem. Sedenje na hladnom kamenju se oteglo i, iako ništa celog dana nije pio, morao je da mokri. Otišao je do prvog

žbuna i skinuo donji deo trenerke. No, nešto nije bilo kao pre. Stoga je, tako razgaćen, dotabanao do oca. Pokazao mu je u čemu je bio problem – ud više nije bio labav, već stvrdnut i nekako veći. Otac se nasmejao. Rekao mu da ništa ne brine. Iako nije tačno znao šta je to njegovom tati tako smešno, shvatio je da je napravio budalu od sebe. Ostatak tog dana proveo je u izbegavanju očevih pogleda i trljanju crvenih obrašćica.

Prisećajući se svega, obrazi mu porumeneše.

Ali, sada je tu bilo drugih pecaroša. Od njih ga strah prikova za vlažnu zemlju. Smeđi pecaroši podigli su svoje krupne oči. Besno zarežali ka pridošlici. Prišli su nekoliko koraka bliže. Ovom je to bilo dovoljno upozorenje. Nestao je među zelenišem obale. Brzo dokasao do kuće. Brže-bolje zaključao vrata. Pošto nije imao šta drugo da pije, i ovaj dan završio je sa malo ljute i pivom.

Peti dan se nije mnogo razlikovao od četvrtog. Od prvog i trećeg takođe, a od drugog samo po tome što nije padala kiša.

Motorista je ponovo pošao ka reci. Ovog puta je išao malo uzvodno, nadajući se da medvedi nisu okupirali celu obalu. Imao je sreće. Stomak je bio pun vode, a grlo potkrepljeno.

Sedeo je na kamenoj obali i pravio žabice. Reka je bila bistra, puna ribe. Na stenama koje su nicalle kao ostrva sletale su ptice. Zapevale bi, onda videle čoveka. Odletale.

Želudac je opasno zakrčao. Motociklista tek tada shvati koliko je sedeo na obali. Brzo se pokupio (kao da je negde žurio?). Pošao kući.

Na pola puta spazio je vevericu. Prebiral je po opalim delovima drveća. Svide mu se što je naleteo baš na tu živuljku. Do sada je nije video, a bila mu je omiljena. Znao je da ih hvata u bedno sklepane zamke. Pokušavao je da ih pripitomi, ali samo mu je jednom uspeto, a i ta je brzo crkla.

Prišunjavao se do drveta, na samo metar od veverice. Ova je i dalje čeprkala po zemlji. S vremena na vreme, stavljala bi opale plodove u usta, gledala levo–desno. Čovek hitro ispade iza drveta. Pokušaj hvatanja mu propade. Veverica pojuri napred. Ovaj za njom. Nije očekivao da će se tako brzo uzverati uz drvo. Tačnije, nije očekivao drvo. Ležao je na zemlji, puštajući da mu se čvoruga izduži na čelu. Oči je držao stisnute od oštrog bola. Popustio je, ali odlučio je da ne ustaje. Na neki način, bio je uvređen što ga je prešla jedna obična veverica.

Otvorio je oči:

Žućkaste trake spuštale su se od krošnji do zemlje. Krošnje! Zelenele su se na zlatnom disku. Blago pomerale na povetarcu. Još dugo je ostao da leži na zemlji, nepokretan. Još dugo je buljio u sunčeve zrake. Nasmešio se.

Šesti dan počeo je prilično dobro. Grlo ga nije peklo od rakije jer je nije ni pio. Nije bio umoran pošto se nije zamarao noćnim odlascima iza drveća. Da, dan je počeo prilično dobro.

Motorista otključa vrata. Pokaza šumi svoje novo odelo – sopstvenu kožu! Zakoračio je na pucketavo granje. U početku je bockalo. Ponekad opasno bolelo. Do podneva se navikao. Čak je i trčao. Pokušavao da imitira životinje koje je video. Nije mu išlo. Nije se ni preterano trudio. On je čovek. Kao takav će i da hodi šumom!

Kasnije tog dana, naišao je na loptu. Klasična bubamara, ispumpana. Proverio je da li je možda izduvana. Nije čuo nikakvo pištanje. Bila je prljava, pa je pošao ka reci da je opere. Tu će bolje proveriti i da li je bušna.

Osmotrio je da li ima medveda. Uverio se u sigurnost. Stupio na kamenitu obalu. Poskakivao je jer mu je oštro kamenje ranjavalo stopala navikla samo na tepih.

Oprao je loptu, pri tome gledajući da ne ispušta balončiće. Nije bilo nijednog. Ostajalo mu se pored reke, ali čuo je riku medveda, pa je brže-bolje preskakutao do žbunja, pa kroz šumu, ravno do kolibe.

Očistio je noge maramicama i isprao rakijom. Loptu je stavio na sto, odmah pored bisaga i piva. Dan je jenjavao, a njemu se sve više i više igralo sa bubamarom. Morao je da se strpi do jutra. Nije hteo da rizikuje susrete sa životinjama po noći. Prilikom jednog pišanja, primetio je par očiju kako ga merkaju iz tame.

Jedan deo noći prekratio je u odglavlivanju pumpe pošto se žestoko zapekla za držač na biciklu. Najзад, uspeo je. Sav srećan, pumpao je loptu. Probao je kako odskače. Sa dasaka se dignu prašina, a kratki udarci uznemiriše šumu. Nasmešio se, pa legao da spava.

Sedmi dan započeo je sabajle. Vreme se pokvarilo, ali to ga nije sprečilo u upornom šutiranju lopte i driblanju drveća. Kiša je počela pre podneva, ali motociklisti nije padalo na pamet da se vrati u kuću. Jurcao je za loptom, pa je ponovo šutirao što je dalje mogao. Nad šumom je vladao žestoki pljusak. Golišavi nije prestajao. Samo je šutirao, šutirao, šutirao; sve jače i jače. Od blagog smeška, sa kojim je ustao tog jutra, prešao je na gromoglasan smeh koji se mešao sa grmljavinom. Sve životinje su se posakrivale u žbunje i budžake, a on je i dalje šutirao. Ipak, bio je to čovek.

Prsti su mu bili krvavi od udaraca, a umor ga je odavno uhvatio. Odlučio je da zada poslednji udarac. Stoga baci loptu uvis, taman toliko da može da opali volej. Bubamara prolete kroz kišu. Lupi o zelenu cirađu koja je prekrivala motor. Mašina se zaljulja, tresnu o blato. Motorista dotrča do čelične životinje. Podiže je i popravi cirađu. Onda ulete u kuću. Loptu je ostavio da kisne.

Obrisao se čaršavom. Utoplio ćebetom i rakijom. Smeh je utihnuo u tih pola sata nameštanja. Onda se ponovo stopio sa urlajućim nebom. Prestajao je samo kada bi podmazivao grlo kojim gutljajem piva.

Osmog dana vratio je bisage na motor. Cirađu smotao iza sebe. Pogurao životinju kroz redove stabala. Kada izbi na asfalt, krezavo se naceri. Potera mašinu niz goreći put.

Svetog Petra kajgana

*Sveti Petre eto mene skoro ću ti doći,
siđi dole, sačekaj me, peške neću moći!*

Direktori

Činilo se kao da ju je tražio čitavu večnost. Ipak, prošlo je svega šezdeset godina. Najzad mu je uspeto. Nije se, doduše, ni previše trudio da je nađe. Više je srljao kroz život u nadi da će je, jednog dana, iskopati. Kao što arheolozi gaje nadu da će, iz mesta na kojima baš oni kopaju, nići piramida ili neka druga grobnica.

Iznad vrata je, nemaštovito, pisalo: „Kafana“. Moglo je da bude i bez natpisa. Unutrašnjost se ne bi promenila. Slatka vina i gorka piva ne bi prestala da teku iz buradi iza šanka.

Enterijer je uvek zamišljao sa manje pijanih ljudi, ali šta je tu je. Prišao je pultu. Bio je sav moker i lepljiv od raznih prosutih pića. Oko njega sedela su samo dva čoveka. Izgleda da im nije smetalo što je seo između njih. Prijateljski su mu se nasmešili. Ponovo zabili njuške u krigle.

Gostioničar je bio veoma star čovek. Seda kosa nekako vazdušasta. Verovatno ju je skoro oprao. Za umašćenu bradu se to i nije moglo reći. Šanker zaklima glavom u znak pozdrava.

„Izvol'te?“

Tek pristigli je razmišljao. Preletao je pogledom preko desetina buradi. Sva su bila tako lepo debeljuškasta da su prosto mamila da ih popijete. Posle dosta razmišljanja, reče: „Poću sa desne strane.“

Krčmar rastegli zadovoljni osmeh: „Volim kada su mušterije spremne da isprobavaju.“

Za tili čas, krigla crno-bele sadržine našla se ispred pridošlog. Ovaj zamoči usne u gorkastu penu. Onda, halapljivo, nagrnu crni deo. Zadovoljno je ahnuo i podrignuo. Tip iza šanka bio je sve zadovoljniji.

„Znači, valja?“

„Najbolje crno koje sam probao u životu.“

Čovek sa leve strane zavrte glavom.

„A, ne, ne, ne... Najbolje je treće sleva. Ovo je odlično, ali nije najbolje.“

Onaj što je sedeo desno složi se sa zaključkom.

„Pustite čoveka da proba sve, pa neka onda kaže.“ Šanker ih umiri rukama. „Elem, prijatelju, ispričaj nam neku priču. Znaš, to je ovde običaj. Ne moraš ništa da platiš, ali zato moraš da ispričaš priču. Ne bilo kakvu, znaš, već onu koja te je dovela ovde.“

Tip otpi ostatke piva. Pokaza na drugo bure. Gostioničar mu brzo natoči. Ovo je imalo zlatne nijanse posute belim snegom. Novopridošli otpi gutljaj. Zadovoljno groknu, pa reče:

„Pa, bio sam dosta uspešan. Imao sam sve. Kuću, kola, čamac, vikendicu na moru... Ma, sve što jedan čovek hoće da ima. Naravno, imao sam i mnogo žena. Pošto kada imaš toliko para, jednostavno ne možeš da se okaneš usedelica, a da se ženim nije mi padalo na pamet.“

„Razume se“, odobri čovek sleva.

„U svakom slučaju, bio sam već duže vreme sa jednom lepoticom. Po svemu je bila prva liga. Normalno, zatreskao sam se u nju kao pravi balavac. Veza je potrajala dosta dugo i pomislio sam da i ona mene stvarno voli, ili barem gaji neka jaka osećanja prema meni. Ali, jednom sam došao kući i...“

„Zatekao si je sa nekim mlađim dasom?“ dopuni tip sa desne strane.

„Mlađom.“

Trojka oko njega otegli jedno: „Auuuu!“

„Da, da. Bio sam toliko besan da sam zgrabio bokser, koji inače nosim radi lične zaštite. Nisam ja neki tabadžija i to...“

„Razume se.“

„Bolje da si nosio pištolj.“ Sedi mu je dodavao piće iz treće bačve.

„Jeste, ali uvek sam mrzeo pištolje i vatreno oružje, uopšte. Elem, izvadio sam bokser i krenuo da treskam moju 'devojku'. Taman sam završio sa njom i bio spreman da oderem i ovu drugu kada sam video...“, napravio je malu pauzu za degustaciju novog pića.

„Šta?“

„Cev od nekih devet milimetara uperenu u moju glavu, eto šta!“

„Razume se.“

Nasta kratka tišina. Čovek se bio zasitio od alkohola, a stomak mu je odavno krčao. Upitao je šankera ima li šta za jelo. Ovaj mu veselo odgovori:

„Kao i svaki dan – kajgana.“

Taksista

Nikakav neon. Mrak. Nikakve šljašteće reklame. Mrak. Nikakve lutke u izlozima osvetljene svetlom sijalica. Mrak. Grad je prazan. Kasno je uveče. Jedino što se vidi su obrisi. Fantomi i more – iskrivljene seni – onoga što je bilo preko dana. Samo obrisi.

Ljubičasti automobil sa taksi znakom, ispod nakrivljene drvene bandere. Na njenom vrhu, u roju labavih kablova, gorela je svetiljka. Kroz mrak, protezala se siromašnim žućkastim snopom. Umirala je. Kao i sve u gradu. Jedinu otkucaj srca dolazio je iz kola. Posedovao ga je rmpalija sa stomačinom što je doticala volan. Duga brada i duga kosa – masne. Čitao je novine dok je debelim prstima prinosio sendvič ustima. Grizao bi ga halapljivo. Činilo se da ga celog obavlja svojim debelim usnama bez boje. Kada bi sažvakao jedno parče, uzimao bi pivo, koje je držao oslonjeno na ručnu kočnicu.

Klik!

Vrata se otvaraju.

Tup!

Vrata se zatvaraju.

Mrzovoljno je odvojio oči od štampe. Žvakao je ostatak sendviča, zagledan u retrovizor – neki žgoljavi klinac; crnpurast; kao da je bio ćelav, ili loše ofarban, pa su se kosa i koža stapale u jedno smeđe tkivo.

„Dokle ćemo?“, uspeo je da procedi, uz tihi podrig.

Iznenadni krik: „Šta dokle ćemo?!“ Izvukao je veliki kuhinjski nož. Taksista oseti oštricu na desnoj strani vrata. „Ne idemo mi nikud, bre! Daj pare!“

Još jednom je podrignuo. Nije izgledao preterano začuđen. Uplašen. „Slušaj, dečko...“

„Slušaj ti!“, pritisnuo je nož još jače. „Ima da radiš šta ti se kaže ili si gotov.“

Kratka tišina.

„Diži ruke!“

„Onda neću moći da dohvatim novčanik.“

Dečak sa nožem nervozno pogleda oko sebe. „Gde držiš pare?“

„Ispod sedišta.“

„Dobro, polako ih izvadi. Ali polako!“ Sav je cupkao na zadnjem sedištu.

Rmpalija je čačkao nešto ispod novina položenih na krilu i volanu.

„Polako, rekao sam!“

„Aha“, promrmaljao je, više za sebe.

Ubrzo se začuo nekakav škljoc, novine su poletele i taksista je držao skraćenu dvocevku. Dečaku nož iskliznu iz ruke. Čak je i tiho, tiho, tiho vrisnuo dok je hrlio ka kvaki. Uspeo je da otvori vrata, ali ga taksista čvrsto uhvati za ruku. Povukao ga je, ka sebi, tako da je klinac raspalio nosom o naslon vozačevog sedišta. Krvario je. Plakao. Držao se za nos dok je drugom rukom grabio ka izlazu. Debeli ga munu puškom po odbegloj ruci. Ovaj zaslini još više.

Sasvim mirno, kao da se ama baš ništa nije desilo: „Zatvori vrata.“

Dečak nije ni čuo naredbu, sav paralisan od straha i prizora sopstvene krvi.

„Zatvori vrata!!!“

Nešto unutar njega ga pokrenu. Uspeo je da pruži ruku i time zapečati jedini put u beg.

Grmalj cimnu pušku ka prednjem sedištu. „Ajde, prelazi napred. I umotaj nos u majicu. Neću da mi još više zasereš taksi.“

Poslušao ga je bez ijedne reči. Šmrcanja. Mirno je skinuo musavu majicu i stavio je preko lica. Teško je disao dok se prebacivao na suvozačevo mesto.

„Veži pojas.“ Pušku je odložio pored sedišta, sa leve strane. Nije gledao u klinca. Otpio je, velikim cugom, poslednje ostatke piva. Potom se bacio na pokretanje vozila koje je samo kašljalo u prazno. Posle petog-šestog pokušaja, motor je zabrundao i auto se pokrenuo. Zašli su u tamu neosvetljenih ulica.

„Zašto to radiš?“ Nije, čak, ni bacio pogled na dečaka. Samo je gledao ispred sebe. U dva metra svetla i crnilo koje je nadolazilo, beskonačno.

„Trebale su mi pare.“

„Ma nemoj!“ Udario se desnicom po kolenu. Tako je puklo da se crni trgnuo. Taksista se smeja. Jos više se cerio kada je video kako se dečak cimnuo.

„Šta si se usro?“

Mrak.

„Nego, da se vratimo na tvoj problem.“

„M?“

„Šta m? A? Šta m? Tvoj problem, jebote. To, mislim, što pretiš nožem i ostalo. Kao, treba ti lova. Ma, nemoj! Treba i meni, a jesi li me video da nekome pretim nožem ili puškom da bi' mu uzeo pare?! A?“

Tišina.

„Čuješ ti šta te ja pitam?“ Pogledao ga je ljutito. Za trenutak. Pogled je otišao u večnost klinačkog mozga.

„Da... ovaj... pa, treb'la mi kinta.“

Uzdahnuo je, smešeći se: „Ti ništa ne slušaš... Treba i meni, pa ne radim ta sranja. Vozim taksi. Pošten poso. A ti, lopuža! Ha! Jača si mi ti lopuža! Slinavi pizduljak. Cmizdriš ko neka pička...“

„Nos...“

„Šta nos?! Pa, ja sam u ratu tri metka u noge popio. I evo me, radim! Radim, čoveče, ko švajcarac! A da ne pominjem nos! Mož' misliti, nos!“ Kao da se zamislio. „Više se ni ne sećam koliko puta sam ga lomio po raznim tučama, sudarima, padanjima sa skele...“

Mrak i tišina.

„Jesi gladan?“

„Molim?“

„Jesi gluv ili ne pereš uši, mamu ti jebem cigansku?! Pitam: jesi gladan?“

„Jesam.“

„A žedan? I, imaš li gde da prespavaš i šta da obučeš? Ta majica ti je skroz sjebana.“

„Pa nemam neku kuću.“

„Znači nemaš ni gde da spavaš ni šta da obučeš.“

„Nemam.“

„A jesi li žedan?“

„Malo.“

„Eto, što odmah nisi rekao? Što, lepo, nisi ušao u taksi i rekao ‘Gospodine, ja sam gladan i žedan i nemam gde da odem ni šta da obučem’, umesto da se ovako ponižavaš?“

„Ne znam.“

Podrugljivo: „Ne znam. Ne znam. Znaš li ti išta?“

Muk.

„Nije ni bitno. Idemo sad lepo kod mene da ti moja stara spremi nešto za jelo... Vidi je što je lepa.“ Lupnuo je prstom ispod ugašenog taksiometra. Pored ikonice Svetog Đorđa i okrvavljene zveri bila je zakačena izlizana slika. Na njoj se mrštila bakica, duge sede kose svezane u kiku. Nosila je teget haljinu sa širokim, belim okovratnikom.

Kada je video da je dečak ošacovao sliku, nastavio je: „Daću ti i neke moje stare stvari, pa da se zavalimo i gledamo neku utakmicu uz pivo. A?“

Klinac uspe da se nasmeši: „Važi.“

Taksista se naceri i ubrza vozilo.

Kada motor začuta, ispod siromašnog osvetljenja, kraj bandere, dečko reče: „Pa ovde smo bili.“

„Da, pa šta?“ Izašao je, sa puškom u ruci. Zaključao je svoju stranu i skoro preskačući haubu otvorio klincu vrata.

„Pa... mislim... vozili smo se u krug, i to.“

„Moj posao je da se vozim u krug.“ Divljački je cimnuo kvaku da proveriti da li je zaključao vrata. „A posao mi nešto i ne ide ovih dana. Morao sam da improvizujem.“ Imao je neki veliki, tupi osmeh. Možda je hteo da se dečko opusti. Nije mu uspelo. Bio je zategnut kao guma dečje pračke. Taksista to i oseti kada mu stavi desnu ruku na rame kako bi ga lakše sproveo tamo gde je želeo.

„Ne boj se, skoro da smo stigli.“

Nije se bojavao. Bio je prestravljen. Oduzeto se kretao, poput Frankenštajnovog čudovišta koje pravi prve korake. Znoj mu je izbijao po celom telu kao mali providni crvići koji ga jedu. Mislio je samo o tome kako da pobegne. Sve oko njega bilo je crno. Iskrivljeno. Puteljak, kojim su išli, gubio se ispred njih u indigo obrisima nekakve zgrade. Iza sebe nije smeo ni da pogleda. Sigurno bi video veliku zver koja proždire i put, i zemlju, i sam grad. U njegov slabi um upleo se teror i nije mogao ni na šta misliti sem na to šta bi mu se moglo desiti u toj zgradi. A mozak, u najgorim trenucima, izbacuje najcrnji mulj.

Kada su stigli do ulaza – dve velike, staklene vratnice – taksista izvadi ključeve i otključa vrata. U hodniku se ništa nije videlo, ali veliki čovek je odlučno koračao, pri tome vukući crnog za sobom.

Stali su.

Čulo se zvonice.

U hodniku se pojavi snop svetlosti ispunjen dimom.

„Ko je to?“ Začu se krkljavi glas, onemoćao usled godina i godina korišćenja.

„Joži, tvoj sin. Daj, kevo, otvori.“

„Rekla sam ti hiljadu puta da me ne zoveš kevo!“

Taksista uzdahnu, poput zmaja. „Dobro, mama, izvini. Otvori, molim te.“

Nekakva vedrina uvukla se u staričine reči: „Jesi sam?“

„Ne, tu mi je jedan drugar. Nema šta da jede, pa...“

„O, pa to je divno! Ali ovde je pravi svinjac. Pričekajte samo malčice da počistim i ugasim televizor, pa ću da vas pustim.“

Začulo se kako starica pretura po sobi – šuškanje novina, potmulo udaranje jastuka, kuckanje čaša... Televizor je bio preglasan. No, brzo je i on došao na red. Pre nego što ga je ugasila, čulo se: „*All the animals come out at night – whores, skunk pussies...*“

Klik.

„Uđite, uđite.“ Bila je ista kao na slici. Čak isto obučena. Samo, iz blizine, brazde lica i ruku činile su se dublje.

Taksista pogura klinca prvog. Ovaj je samo buljio u staricu. Nimalo pažnje nije posvetio iscepanom, kariranom trosedu upravljenom ka starom, drvenom televizoru. Nije obraćao pažnju ni na dopola izgorele zavese. Kao ni na opaki vonj koji se, poput kuge, širio svuda. Mora da je dolazio iz WC-a pošto su vrata bila otvorena i pružala direktan pogled na musavu, neopranu, plesnjivu grozotu; a možda se i oslobađao iz pravog brdašca konzervi u uglu sobe. Takođe, nimalo pažnje nije posvetio kuhinjici sa lavaboom, rešoom i nekoliko tanjira naslaganih pored sive krpe.

„Što je sladak. Kako se zove?“ Matora ga je uhvatila za bradu. Pomerala mu je glavu, u svim pravcima, kao da će, kasnije, po sećanju, napraviti njegovu bistu.

„Ne znam, nisam ga pitao.“ Odložio je pušku ispod troseda. Ušao u kupatilo i mokrio, ne zatvorivši vrata.

„Pa, kako se zoveš?“

„Dole.“

„Lepo, lepo... Ja sam Slavica.“ Pružila je koščatu ruku. Klinac je prihvati i drhtavo se rukovahu.

„Nego, moj Joži kaže da si gladan.“

„Je... jesam...“

Bila je iskreno tužna: „Mucaš! Joži, pa on muca!“ Čak je i ruke sklopila kao u molitvi i nakrivila obrve.

„Ne muca, samo je malo uplašen. Ispričaću ti dok nam spremaš večeru.“ Zakopčavao je šlic, pljuckajući u šolju.

„Pa, dobro. Pričaj mi. Mogla bi' i da počnem da spremam. Dobićete kajganu. Može?“

„Odlično!“

Dole prećuta.

„Hoćeš li neku odeću?“ Joži sede na desni kraj troseda. Zapiljio se u ugašen televizor. Ne gledajući u patos, napipao je konzervu. Promućkao je da oceni količinu piva u njoj. Pošto mu je, očito, bilo dovoljno, počeo je da pije.

„Ne.. ov.. ne treba...“

„Kako hoćeš. Imam gomilu tamo u kupatilu, pa ti uzmi ako ti treba.“ Nastavio je sa gledanjem ničega.

„Joži!“

„Da, mama.“

„Hoćeš li mi više ispričati zašto je ovaj dečak prestrašen! Šta si mu to uradio!“

„Ništa, majke mi mile...“

„Ne kuni se u majku!“

„Dobro, kevo, samo nemoj da se dereš...“ Odložio je limenku. Ova se prevrnula i prosula malo svoje sadržine.

„I rekla sam ti da me ne zoveš kevo!“

„Dobro, samo nemoj da se dereš, nema potrebe.“

Stara ispusti tiganj u sudoperu. Sa obe ruke oslonila se o stočić, a glavu sakrila između košcatih ramena. „Bože! O, bože! Šta li sam ja tebi skrivila pa da mi ovako dete daš!“

„Nemoj, mama...“ Joži se pridiže, ispruženih ruku ka Slavici.

Ona ga nije čula:

„Šta sam ti ja skrivila pa da me tako vređa i omalovažava! Prvo što mi naređuje šta da radim! I to u rođenoj kući! Pa onda to kevo! O, bože, zašto li me tako mrzi?! Zašto me tako naziva?! A onda se još i kune u mene! Moj rođeni sin! Moja veknica koju sam na ovim rukama podizala... Sama! Bez ičije pomoći! I sve sam za njega žrtvovala! Sve! A bila sam lepotica! Lepotica! Pa da nije bilo njega, Miloš bi i dalje bio sa mnom! Ali ne! Neeee... On ga je uplašio. Taj nezahvalnik! Taj lupež! Zbog njega je Miloš i otišao. Napustio me je jer je znao kakav je on. Znao je šta će, na kraju, ispasti i kakav će nam život biti. U kakvoj ćemo bedi živeti. O, Miloše, Miloše. Moooj Miloše! Gde li si sada da vidiš ovo, da se smiluješ? O, kada bi mogao da mi se vratiš! Vрати se, molim te!“

Položio je šaku na njeno rame: „Ali, mama...“

„Ne dodiruj me!“, stara se izmaknu.

Stajali su, mirni i nemi. Skamenjeni. I dečak je bio oduzet usled neočekivanog izliva emocija.

Blago: „Mama...“

Šmrckanje.

Još blaže: „Mama, ja te volim...“

„Hm!“

Toliko blago da se jedva čulo i razlikovalo od dečjeg šapata: „Stvarno, mama, volim te. Možda ti to ne govorim i retko pokazujem, ali stvarno te volim... Ne znam šta bih bez tebe... Ti si mi sve... Stalno, dok vozim, čak i kada sam sa tobom, razmišljam o tebi. O tome kako si dobra prema meni i kako se svega odričeš, samo da bi' ja imao ono što poželim i samo da bi' ja bio srećan... Sebičan sam, to priznajem, jer ne uzvraćam. Ali stvarno, ne znam zašto je tako. Valjda sam samo gad... Da! Nezahvalni gad. Eto, opet si bila u pravu. Ja sam nezahvalan, ali nemoj me zbog toga mrzeti, molim te... Iskreno, mislim da bi' se ubio kada bi me napustila...“

„Onda te napuštam!“ Starica se okrenu. Lice joj se transformisalo – crvena lopta, obrasla raščupanim pramenovima; oči su suzile, a usta se krivila u nepravilnim linijama.

„Je l' tako!“ Joži, najednom, postade ljutit.

„Tako!“

„Dobro!“ Zaklima kažiprstom.

U dva snažna koraka našao se između dečaka i troseda. Klinca je, ni ne pogledavši ga, odgurnuo u stranu. Sagnuo se i, ne dižući se iz čučnja, izvadio pušku. Stavio je cevku u usta i promrmljao: „Tako?“

Majka zavrišta. Sitnim, sitnim, sitnim kasom dođe do svog sina. Skloni mu cevku iz usta. Joži baci oružje na pod, a mama mu obuhvati lice obema šakama.

„O, mili moj mali Joži! O, srećo majkina. Pa, šta to radiš? Pa, šta bi' ja bez tebe. Znaš da mama ne misli tako. O, bože, spasi me!“

„Mama...“

„O, Joži! Joži! Moj Joži! Ne bi tebe majka nikada dala.“ Poljubila ga je u veliko mokro čelo. Prenela svoje usne na slepoočnice i obraze...

„Volim te...“

„Ne bi...“ Cmok. „...tebe...“ Cmok. „nikada...“ Cmok. „...majka...“ Cmok. „...ostavila...“

Jožiju su potekle suze. Slavica ih obrisala palcem desnice, umirujući ga šuštavim zvukom. Kada se primirio, poljubila ga je u usta. Blago se pomerila, tek toliko da može da joj vidi smešak. I on se nasmešio. Uzvratio je poljubac. Ubrzo, jezici su im se upleli i zagrlili su se čvrsto, čvrsto, čvrsto...

„O, Joži!“

Klinac sakupi dovoljno snage i pameti da iskoristi priliku. Oprezno je otvorio vrata. Ne zatvorivši ih za sobom, potrčao je niz mrak hodnika. Nekako je napipao izlaz i mogao je osetiti kako se vazduh menja. Kako koraci više ne odzvanjaju. Bio je napolju! Spasen! Trčao je. Srce je odbacilo strah. Imao je želju da sretne nekog poznatog. Da mu se izjada. Ali okruživala ga je samo tama. Tama, ispunjena obrisima zgrada i čudnim prilikama koje su ličile na taksistu i njegovu majku.

Kupe

Stoji na stanici. Izostavimo žućkastog avlijanera, kratkih, krivih nogu. Izostavimo stabiljičastog radnika. Izostavimo i njegov plavi kombinezon i modru, krivu kapu. Izostavimo malo sparušenog drveća. Izostavimo šine i šljunak između njih. Izostavimo išaranu, istruganu zelenu boju klupa. Izostavimo to i onda možemo reći da stoji sama na stanici. Dakle, stoji na stanici.

Voz se čuo kako dahće mnogo pre no što je očima postao opipljiv. Iscrtan potpisima raznih uličnih umetnika i bandi. Umorno je podrignuo kočnicama. Pojavilo se još nekoliko ljudi. Bilo ih je za svaki kupe po jedan. Očito da se nikome nije preterano družilo pošto su tako svi i seli. Tanki, sa stanice, duvao je u pištaljku. Činilo se kao da mu život klizi između to malo metala i skakutave trešnjine koštice. Voz je krenuo.

Piljila je u predgrađe koje se mutilo u staklu. Šine, bandere, blokovi zgrada, sivilo čađi, vrane u vazduhu... Klopavanje mašine uljuljkalo je sve u neki blagi dremež.

Vrata kupea pomerila su se u stranu. Očekivala je konduktera, pa je, tražeći kartu, brzo isprevtala sve džepove. Kada ju je, pobedonosno, uzdigla da je pruži na cepkanje, uvidela je da je ne posmatra kondukter. Neobrijani joj je uputio kratki smešak. Skinuo je kačket. Otkrio ćelu. Strmeknuo se u stolicu kao da nije sedeo čitavog života. Iz košulje je izvukao flašu piva od pola litre. Otvorio ju je zubima.

Devojka uzdahnu. Spusti kartu. Kondukter nije ni dolazio.

Pogled su zamenila polja sa Cigančićima u trku. Oko njih uvijali su se psi, sa penom na ustima.

„Izvinite, imate li cigaru?“

Trgla se na tuđi glas, tako blizu nje – udubila se u sliku sa okna.

„Nisam hteo da vas uplašim.“

„Ma, zagledala sam se...“ Nasmešila se. Sve je u redu. Gledali su se tako, neko vreme.

„Ovaj...“

„Da, šta ste ono rekli. Nisam vas čula...“

„Treba mi cigara. Zaboravio sam da kupim, a neću još skoro da siđem.“

„Dokle idete?“

Nije joj odgovorio. Nije ni zapazila to. Zanimala se čeprkanjem po torbi. Našla je paklu. Trebalo je naći upaljač. Ispostavilo se da je u pakli. Nasmejali su se. Uzeo je cigaretu. Zapalio je.

„Ne smete ovde da pušite.“

Smešak.

„Ma, samo vi otvorite prozor, pa će sve da bude u redu.“

„Ali kondukter...“

„Ma, ko ga šiša.“ Namignuo je. Seo preko puta nje. Pre toga, mesto mu je bilo nekoliko sedišta dalje. „Ja sam Miša.“ Pružio je ruku. U drugoj je, znalački, držao cigaretu i to malo pljuce što je ostalo na dnu flaše.

„Jelena.“

Rukovali su se. Stisak je bio prejak za nju. Trgla je ruku. Tip nije prestajao da se smeši. Samo bi, prilikom uvlačenja dima, skinuo krivu crtu sa usana.

Sedeli su, ćutke. Činilo se predugo. Nisu se znali, verovatno zbog toga. Jelena se, ponovo, zagledala u promičući pejzaž.

„Odakle si, Jelena?“

„O...“

„Reko', odakle si?“

„A, iz Pančeva. Ti?“ Nije joj smetao prelazak na ti.

„Takođe.“

Zaklimala je glavom. Okrenula se prozoru.

„Kako se prezivaš?“ Cigareta mu je bila pri kraju.

Odmerila ga je. „Milutinović. Što?“

„Eto, tako. Pitam. Zanimam se.“ Ugasio je pikavac o naslon za ruku. Na drvetu se pojavila crna tačkica.

„Jelena?“

Nervozno: „Da.“

„Mogu li da te zamolim za još jednu cigaretu?“

„Naravno, uzmi sve.“ Pružila mu je paklu. „Ionako se trudim da prestanem.“

Frknuo je. „Vi se uvek trudite da prestanete.“

„Ko to mi?“

„Žene.“

Bezobrazno: „A, je l'?“

„Aha.“ Smeškao se. Palio. Smeškao.

„Hm...“ Okrenula se staklu.

„Šta, zar nisam u pravu?“

„Ne znam.“

Nije ga ni gledala. Zgrabila je tašnu. Ustala. Miša ispruži nogu. Taman da devojka ne može proći. Ništa nije rekla. Pokušala je da ga preskoči. Pomerio je nogu nagore. Probala je da se provuče. Nadole. Oči su joj se zacrvene. Rukama je zgrabila farmerke. Gurnula ga. Ništa. Miši se otrglo podrugljivo „Ha!“. Donom ju je gurnuo nazad u sedište.

„De ćeš?“ Pušio je. Ona ga je gledala. Gledala onako kako dete gleda roditelja kada mu ovaj, veći i snažniji, nešto uskraćuje.

„Pusti me da prođem!“

„De ćeš, bre? Ima još dosta do sledeće stanice.“

„Pusti me da prođem!“

Brzo se nagnuo ka njoj. Ugasio pikavac, tik pored njenog oka. Polizao je pepeo koji se zadržao na staklu. „Čemu žurba?“

„Molim te...“

„Nemoj da me moliš...“ Siktao joj je u uho. Osećala je njegov zadah svuda po licu. Bacio je pogled na naslon njenog sedišta. Hitrim pokretom skršio je flašu. „... nisam ja silovatelj.“

„Molim te...“

„Ne slušaš me. Rekao sam ti da me ne moliš.“ Bocom se igrao po kolenu. Bockao se po džinsu, tako da su po izlizanom plavetnilu ostajala sitna udubljenja. Zavalio se nazad u

svoje sedište. Jelena je drhtala. Nepomična. Skoro bez svesti. Šmrcala je to malo slina. Brisala suze, koje se trudila da zadrži u očima.

„Šta hoćeš ti od mene?“

Napravio je zbunjenu grimasu. Zavrteo glavom. Zapalio novu cigaretu. „Zašto misliš da išta hoću od tebe?“ Flašom je bockao sebi bradu. Gledao ju je, čkiljeći, kroz dim.

Ćutala je. Zatečena. „Vrištaću...“, najzad procedi.

„I?“

Nije joj se igralo. Otvorila je usta. Otpustila glas. Šakom i oštrim delom flaše brzo ju je ućutkao.

„Smiri se. Ne želim da se ljudi u ostalim kupeima uznemire.“ Dim. „Nego, pričali smo o tome kako sve žene stalno prestaju da puše. Šta ti misliš o tome?“

Muk.

„Ajde, neću ti ništa. Samo mi reci šta ti misliš o tome? Malopre si, čini mi se, imala nešto da kažeš.“

Tišina.

Ponudio joj je dim. Odbila je. Slegao je ramenima. Povukao dug cug.

„Imaš tačno četiri sekunde da mi kažeš šta misliš, inače ću da ti izvadim to lepo oko.“ Uspravio je bocu. Kao da ju je nišanio reckavim završetkom. Uvukao je dim. *Jedan*. Izduvao. *Dva*. Pomerio staklo. *Tri*. Krenuo ka njoj.

„Dobro! Dobro! Dobro!“

Vratio se na svoje mesto.

„Šta dobro?“

„Mislim... da... to... nije... ist... ist... istina...“

„Eto, vidiš. To nije bilo tako teško... Je l' bilo teško?“

Nije ga ni videla od suza. Klimnula ja glavom u stranu.

„Pa, da... Vidiš, ja mislim da grešiš. U stvari, mislim da sereš! Mislim da si ti jedna serava, mala kurvica koja me namerno nervira kako bi' joj prerezao vrat!“

„Ne...“

„Ne? Dakle, ti si kurvetina sa stavom, a? Šta si ti koji kurac? Odgovori, mamu li ti jebem! Odgovori! Kaži da si kurvetina sa stavom!“

Ništa.

„Kaži, mamu li ti! Kaži!“ Pribio joj je flašu o obraz. Mogla je da oseti hladni zadah vrhova okrnjenog stakla.

„Ja sam...“ Ridala je.

„Tako je! Tako! Kaži da si kurva! Kaži!“

„Ja sam... Kurva.“

„Kaži da si kurvetina!“

„Ja sam... ja sam...“

„Šta si, jebem li ti mamu!“

„... kurvetina.“

„Da li bi volela da te ja karam, a?“

Ćutala je.

„Čujes li šta te ja pitam?“

Zaklimala je, panično.

„Odgovaraj! Da li bi volela da te ja karam!“

„N... n... ne...“

„Molim? Šta sam to čuo? Kurva ne bi volela malo kurca, a?“

„Ne!“

„Šta ne? Nisi to mislila? Naravno da nisi.“ Izvadio je novčanik. Bacio joj hiljadarku u krilo. Jelena se trгла.

„Šta, nije ti dovoljno? Pa, dobro, nije Miša stipsa.“ Bacio je još jednu hiljadarku. „A, sada? A? Da li bi sada volela da se karaš sa mnom?“

Zavrtela je glavom. On joj stavi bocu pod grlo. „Šta sam to čuo?“ Nije odgovarala. Pritisnuo je oštrim delom.

„Dobro!“

„Molim?“

„Dobro!“

„Nisam čuo?“

„Hoću...“

„Šta hoćeš?“ Smešio se.

„Hoću...“ Zastala je, pa pregrmela u jednom cugu. „Hoću da se karam sa tobom.“

„A, sada hoćeš, kurvetino raspala!“

Opalio joj je šamar. Uhvatio je za kosu. Voz je stao. Miša se navali na nju. Pribi joj obraz i nos na staklo tako da joj od lica osta samo spljeskana koža. Podigao joj je suknju. Rukama joj pokidao gaće. Kao da nije ni čuo skičanje i vrištanje. Silovito je ušao u nju. Krv sa čmara mu je godila. Prevukao je prstom preko nje. Gurnuo joj prst u usta. Jelena je prestala da se dere. Da se opire. Tiho je jecala. Oči su joj zamutili novi naleti suza. Ipak, videla je čoveka na stanici. Gledao je u nju. U tanko Mišino telo koje ju je silovalo. Pogledom, molila ga je za pomoć. Preklinjala. Ništa nije učinio. Nije se čak ni trgao. Okrenuo na drugu stranu.

Voz je nastavio svoj put.

Metalne dojke

Otvorila mu je devojka obučena u rimski oklop.

Iako je vidno bila nervozna, glas joj je zvučao kao sunčev zrak koji topi sneg: „Šta ‘oćeš?“

Mladić je proveo nekoliko tupavih sekundi u buljenju. Devojka je, umesto bezličnih pravougaonih ploča torzoa, imala oklop iz jednog dela. Metal je bio tako oblikovan da je savršeno pratio vitku liniju njenog tela. Nije se dugo zadržao na čeličnim bokovima i izrezbarenim pločicama. Pažnju su mu privukle metalne dojke, na čijim su se vrhovima odmarali majušni šiljci – bradavice.

Mora da je ponovila pitanje, iako je bilo vidno šta hoće: pare. „Pica. Ovaj, doneo sam picu...“

„Dobro si se setio.“

„Saobraćaj, ovaj...“

„Aha...“ Umorno ga je odmerila, razvlačeći ogromnu pink žvaku svuda po svojoj usnoj duplji. Gledali su se još trenutak ili dva kada ga je pozvala da uđe. Preko ramena, kazala mu je da zatvori vrata. Uzela je pare od nekog dugokosog tipa u kožnoj jakni, farmerkama i kaubojskim cipelama. „Prebroj“, reče pošto mu je predala gomilu zgužvanih novčanica male vrednosti. Momak nije mogao da skine pogled sa dva rogčića koji su sevali kao hipnotišući pogledi. Činilo mu se kako se devojčine grudi uvijaju u crno-belu spiralu; ona ga je omađijavala.

Stajao je, tako, pogrbljeno izbuljen, kada ga neka teška, mesnata šaka prilepi po leđima. „Alo, bato, šta si se zablentavio.“

Ono što ga je prenelo nije bio udarac, niti bilo koja izrečena reč, već stravičan nalet pazuhalnog smrada. Pogledao je u tipovu, usled alkohola, iskrivljenu facu i nasmešio se. „Ja, ovaj, raznosim pice, pa...“

„Oo oo, raznosac pica! Pa, raznesi koju.“ Smeh. Lupio ga je još jednom, pre no što je napravio dva teturava koraka i završio na kauču, u krilu neke nage ribe. Kako je mrzeo tog tipa što je pao baš u krilo – sakrivši svu lepotu međunožja. Isto tako je mrzeo i sebe i svet zato što ovo nije bio san nekog porničara u kojem bi on, pošto bi ostao uskraćen za napojnicu, kresnuo barem pet riba iz tog stana.

„Mani njega“, začu glas, sa svoje leve strane. „Dođi ovamo, da popijemo neko piće.“ Kada je okrenuo glavu, video je niskog, debeljuškastog tipa. Kosa mu je bila poduža, raščupana.

„Pa, ajde...“

Zaobljeni je načinio niz sićušnih koraka. Njemu je trebalo dva kako bi se približio stočiću sa pićem.

„Šta piješ?“

„Šljivu, ako ima.“

Tršavi se nasmešio saučesnički: „Nema, jebiga!“

„Nema šljive? Kakva je, bre, ovo žurka?“
 „Do jaja!“
 „Hehe... Ne, ozbiljno, u čemu je štos?“
 „Kakav štos? Ne razumem? Žurka ko žurka? Mislim, nije baš kao svaka žurka pošto ovde ima pičetine koliko 'oćeš. Samo treba da uzbereš.“
 „Je l' tako?“
 „Veruj mi.“ Smeškao se. Potežući iz flaše, gledao je mladića nekako iskosa, kao da mu se rugao.
 „A piće?“
 „Šta piće?“
 „Pa, šta ima za piće?“
 „Pivo.“
 Mladić slegnu ramenima. Pogledao je na stočić i izabrao neku marku koju do sada nije probao.
 „Inače, otkud ti ovde?“
 Objasnio mu je, otvorivši konzervu.
 „A, tako. Pa, šta da ti kažem, kad si već ovde, zabavi se malo. Uzmi jednu ribu.“
 „Samo tako?“
 „Šta?“
 „Samo da uzmem.“
 „Samo uzmeš.“
 Mladić se osvrnu. Video je neku žensku u cvetnoj haljini, sa puštenom, dugom, ravnom kosom. Stajala je sama i činilo se, po načinu na koji se klatila (igrala?), da je dobro odrađena. Prišao joj je. Pokušao je da prati njen ritam, ujedno cugajući pivo. Činilo se da ga ne primećuje. Stoga ju je obrglio obema rukama i privukao bliže sebi. Devojka ga odgurnu i nastavi da pleše. Raznosac je odmeri. Zavrti glavom i popi još malo. Zatim se vrati do stočića sa pićem i opsova.
 „Ej, opusti se. Ko ti kriv kad muvaš te hipi ribe. One su ti opaljene sto posto.“ Okrugli nije prestajao da se smeška.
 Ozlojeđen, ostavio je konzervu i pošao ka vratima. Zaustavio se kada je osetio stisak na desnom laktu. Hvat nije bio jak – skoro da je uspavljivao svojom nežnošću – ali je jasno osećao nokte kako prodiru sve dublje i dublje, u kožu. „Ej!“
 „Kaži, macane.“ Sitni anđeo, kojem je neki zlikovac iščupao krila, gledao ga je sa svoja dva plava lasera. Iz drap džemperčića sevalo je najveće vime koje je u životu video. Negde iz grudi nicala su ruke; stomacić ukrašen mindušom oblika kosturske glave; dupe, to savršeno dupence; krive noge božanskih, sitnih tabana koje je odmah poželeo među svojim prstima, usnama...
 „Ja...“
 „Raznosiš pice, je l'?“
 „Da... Kako...“
 „Kako znam?“
 „Da...“
 „Ja sve znam.“
 „A, je l'?“ Raširio je kapke. Ne u čudu, već da bi upio što više tog majušnog božanstva. Ispravio se, iz svog zabezegnuto-buljećeg stava, što je ova iskoristila da se priljubi uz

njega. Sise su se popele nagore, ka njegovoj bradi. Zaklanjale su sve sem lasera i sitnog čela bez bora. Ubarikidirala se, a on je ostao na čistini!

Najebao sam, pomisli, pa proguta knedlu veličine obeliska.

„O čemu razmišljaš?“

„Ovaj...“

„Sigurno se pitaš da li imam dečka.“

To mu je bilo poslednje na pameti: „Mmm... naravno...“

„Nemam“, zakikotala se. Sisetine su uz svaki „hihi“ išle sve više i više, samo u jednom pravcu – poput popinog praseta, između dlanova.

„Pa, lepo, mislim...“

„Ali imala sam skoro.“

„Stvarno?“

„Da, vidiš, bio je prava stoka prema meni...“ Malčice se odmakla i sitna, sitna, sitna usta ponovo su postala vidljiva. „Nije me poštovao kao ženu, već samo kao objekat.“ Prekrstila je ruke, negde kod kopče svog širokog, žutog kaiša. Izgledala je kao klinkica koja priznaje da je polomila čašu ili štogod slično.

Najednom, nije mu više bila tako poželjna. Kao da ju je neko bocnuo iglom i izduvao sav vazduh iz pohotnih balona. Sve što je tada video, pred očima i u njima, bile su metalne kupe sa šiljcima na vrhu. Zato je promrmljao nešto tipa: „Izvini“ i pošao da ih traži.

Našao ih je u WC-u kako vuku lajnovce sa ruba lavaboa. „Šta ’oćeš?“ Da nije bio omađijan, možda bi i pomislio kako ga je to već pitala. Ovako, izbezumljeno baleći, očiju razrogačenih i oslepelih, pao je na kolena i zapузao ka Rimljanki. Dodirnuo joj je listove i osetio kako se devojkа blago stresla. Nastavio je više, ka butinama i zadnjici koja se jasno videla usled nošenja premalih gaćica i ničega više. Devojkа raširi noge i pomilova ga po razbarušenoj kosi. On joj pređe prstima preko tkanine, osećajući dlačice kao neki pliš. Ali tu se ne zadržā. Ma koliko je želeo uroniti u nju, prvo je morao dotaći te dojke. Nastavio je dalje, preko struka. Skoro da ga nije ni dodirivao. Levitirao je dlanovima, sasvim, sasvim, sasvim blizu. Kada je stigao do metalnih dojki, nije više mogao izdržati – svom snagom je stisnuo šake. Očekivao je da će ga šiljci probiti. Raskrvaviti na mestu na kojem je i Isus krvario. O, sasvim se poistovetio sa njim; njihove muke mogle su se vagati, bez ikakvih problema. Ipak, ništa ga nije probolo. Jedva da je osetio slabašni boc kada je shvatio da je oklop od plastike. Jeftine plastike na čijoj je poledini, zasigurno, pisalo: „Made in China“.

Ustao je, a iz glave mu je curila sva omađijanost. Kao da ga je neko, pijanog, bacio pod hladan tuš. I dalje je osećao vrtoglavicu, ali je, barem, mogao misliti. Usporenim, nekako odsečnim – robotskim – pokretima, izašao je iz stana i vratio se svome poslu.

Pop Art

Prvo smo, sa papira za dupe, prešli na salvete, koje smo koristili samo kada bi gosti morali da brišu masne prste od bajatog lisnatog testa. Onda smo se, sa belih ubrusa koji bockaju dupe, prebacili na crtanje lovaca i lovine na zidu. Kada je zid postao toliko prljav da se oblici nisu razaznavali, počeli smo da krečimo. Međutim, nije se uvek dešavalo da cela stvar bude iste boje. Zid je sada izgledao kao uskomešano more govana, preneseno u 2D okruženje uma nekog bolesnog slikara.

Jednom se neki slikar i zadesio u našem kupatilu. Posle dva minuta, istrčao je sav crven i zadihan. Mislili smo da je to zbog smrada koji je tukao sa zidova. Ipak, ispostavilo se da mu se jako sviđa ta, kako je on to rekao, „slika-dupe, oko-nos“ slika ili tako nešto. Otišao je sav oduševljen. Nije ni sačekao žužu.

Za koji dan pozvao nas je u atelje. Nas, celu porodicu, koja u kući nije imala ni dve slike. Baš *nas* je pozvao. Sedeli smo tamo dva dana. Jedino što smo mogli da radimo je da jedemo dosta masnog, pijemo mnogo piva iz dvolitarke i da kenjamo. (Pošto su nam dali da pijemo iz konzerve, staklenca i plastične flaše, shvatili su da plastikaneri prouzrokuju najveću dijareju.) Čak su nam zabranjivali i da pričamo. Pored sranja, jela i pića, mogli smo, to jest, morali smo da crtamo. I crtali smo. Prvo lovce i lovinu. Koju pticu koja podseća na razvučeno slovo m, ili, pak, brodić, usidren pored ostrvca sa palmicom. S vremenom, crtež je prerastao u fleku sličnu onoj u našem kupatilu.

Posle tog nekog vremena, od dva dana, onaj oduševljeni se vratio. Pričao je kako ćemo zaraditi milione na ovakvim stvarima. I stvarno, taj naš prvi akt prošao je dosta dobro. Nekoliko debelih dama sa tankim, sitnim i ćelavim muževima u rolkama pozvalo nas je da im uredimo WC. Odradili smo još desetak tezgi. Ponovo smo mogli da se brišemo normalnim guzic-papirom. Velika navala je prestala jer više nismo imali inspiracije.

Međutim, novac, poput glatke konzerve obuhvaćene masnim prstima, ponovo je iskliznuo iz naših ruku, tako da smo se, s vremena na vreme, ipak vraćali biznisu.

121°C i 15 minuta

- Soba:

Krevet; polica; mojca; konzerve piva – trofeji; orman; još jedan orman; kompjuter; televizor; prozori; tepih; vrata – normalno.

- WC (od milja kupatilo):

Vrata; mašina za veš; šolja; tuš kabina; umivaonik; četkice za zube; prljavi veš; ogledalo.

- Kuhinja:

Vrata; frižider; sudopera; sto; stolice – sto bez stolica?; terasa; čisti veš; saksije i prazne pivske flaše.

- Ostatak stana:

Vrata; još malo vrata; televizori; kreveti; fotelje; stolice; cvetak; knjige; sve što treba.

- Grad:

Štroka; ljudi – dakle, samo štroka.

- Kafić:

Stolice; stolovi; piva; pijani; trezni; prijatelji; poznanici; nepoznanici; ljubavi – Sutra malo; još manje prekosutra; nakosutra najmanje; naknakosutra nimalo; nekog tamo dana, uopšte. Sećanja nema. Koji događaj. Recka na usni. Ostalo – ništa. Tebi epizoda „Nindža kornjača“, meni tetovaža nasred podlaktice. – Nije po pravilu. Kako ono rekoše? O ratu i ljubavi i tako tome?; kelnerica.

- Pijana glava:

Mučni roj misli; zbunjenost; bes; zbunjenost – zbog besa; san.

- San:

Ništa posebno – ne sećam ga se.

- San, posle piš pauze:

Nema ga; bolno čekanje sna – bila je u prošlom.

- Buđenje:

Soba.

Baba

Nabo sam belo meso, iskrivljenim vrhovima viljuške. Masna tečnost je izbila. Poprskala metal. Jedna kapljica mi je ulepila dlačice desne podlaktice, a druga se zalepila za etiketu sa jelenskom glavom.

„E, bre, kakav si to...”

Zagrizao sam meso. Prijalo je osetiti ulje koje prekriva zube i desni.

„... sav se rastačeš.”

Pre no što sam sažvakao parče, zahvatio sam malo pirea. Tutnuo sam ga u usta. Pomešao se sa preostalim mesištem.

„Da vidiš nas...”

Bilo mi je teško da progutam. Zalio sam sa malo piva.

„... jeli smo mekinje i uskislu proju...”

Parče hleba natopio sam u moči. Zadovoljno sam ga muljao o nepca. Još malo piva. Novo parče mesa. Pire krompira.

„... nisi mogao da biraš. Eventualno kada bi nam Nemci dali čokolade...”

Otkinuo sam malo korice. Pokupio preostale parčiće piletine, krompira i masnog taloga. Držao sam koricu u vazduhu: „A, izeš ga, drugo vreme.” Halapljivo sam gutao.

„Pa, jeste. Ali tada se, bar, znalo.”

Slegnuo sam ramenima. Bacio se na tri parčeta pite sa rupama.

„Nego, ćeš čašu za to pivo.”

„Ma, jok.”

Hollywood

Izlazim iz zgrade.

Na njoj – razne mašine za merenje temperature, vetra, kiše... Tu je bila i antena. Preko dana gomila svraka spuštala se na nju. Izmeta je bilo svuda. Valjda mi je zato TV prijem bio očajan.

Izašao sam iz zgrade.

Vetar jak. Hladan. Donosi miris crkotine. Mora da je neki od lotalica. Izvrnuo se u jednom od žbunova. Kašljem na silu. Pokušavam da ne udišem smrt. Polako se pretvorila u ukus... Halapljivo ispijam pivo iz nepovratne ambalaže. Mislim da će mi ono neutralisati ukus. Ništa. Ali, nemam mnogo izbora – unutra više neću. Bar ne neko vreme.

Buljim u grad.

Prostire se, daleko ispod planine. Kao rak. Ja sam na samom vrhu. Ja! Bog neonske bolesti. Malo sutra. Mogao je da bude i sto metara ispod zemlje, opet bi bio veći od mene. Iznad mene. On! Bog seni u noći. Progutao bi me čeljustima od armature i betona. Smrvio nasiljem ulica. Ugušio dimom šahtova. Zatrovao drogom kurvinjskih vena.

Ne gledam ga. Kao dete – ako ga ne vidim, ne vidi ni on mene. Umesto grada, zurim u natpis. Vidim samo crne obrise naopakih slova. Negde iza, blešti svetlo. Gađao sam ga praznom flašom, ali nisam dobacio.

Ključ

„Brate, jebe mi se za tvoju loptu. Kukaš mi tu pola sata kako si je izgubio. Odjebi više.“ Pegavo žbunce je pustilo još koju suzu. Složio sam prste u kurac. Počastio mlađeg brata. Još malo je slinio, pa otišao da me tuži mami.

[illegible]

Prekinuo sam je: „E, kevo, jebe mi se šta smem, a šta ne smem.“

Zaglavio sam u sobi do kraja dana. Sva sreća pa nije bila na spratu. Jedva sam se iskobeljao kroz prozor. Jebalo mi se za pocepan tur. Bio sam napolju. Pivce sa mojim imenom je gnječilo birtijski šank. Šta je rupica na dupetu za to? Ionako je, u stvari, svi imamo.

Video sam gradonačelnika kako daje nekom klošaru sitniš. Gradonačelnik je bio toliko tanak da mu je čak i odelo, kupljeno u prodavnici dečje odeće, izgledalo veliko. Retku kosu terao je u stranu. Bradu je štućovao makazicama – urednost pre svega!

Nije samo nastavio pored prosjaka. Nešto se domunđavao sa njim. No, kako sam im se približio, skitnica kao da zaboravi na dobrotvora.

„E, dečko, imaš pet kinti?“

„Imam.“ Matori kojem sam odgovorio mirisao je na sir. Skoro mi je došlo da ga pojedem. Samo da nije bio toliko crn od šroke. Mislim da bi mi i ta seda masna kosa koja se pretakala u isto tako sedu i masnu bradu dodatno smetala.

„Aj mi daj. Budi drug.“

„Tebi?“

„Što da ne?“ Zatreptao je okicama.

„Tako je, dečko“, piskavo će gradonačelnik. „Pokaži malo građanske solidarnosti!“

„Ma, jebe mi se, bre, za solidarnost! Jebe mi se i da ti dam pet kinti. Broj jedan – treba meni. Broj dva – koji si ti kurac da ti dam pare?“

„Pa šta ja znam... Živimo u istom gradu. Čak smo, možda, i komšije. Sve zavisi gde se parkiram.“ Namignuo je na kartonsku kutiju. Čebe je virilo poput jezika kurve fetiš porno sajta koja je upravo dobila malo. Pišačka...

„More, jebe mi se, bre, za tebe! Jebe mi se, bre, za ovaj grad!“

Skitnica je otpustio krezav kez. Glupo sam buljio u njega. Najednom, osetio sam da mi neko pipa bulju. Nisam stigao da reagujem. Kita je rovarila po debelom crevu. Vrištao sam. Bol se protezala oko čmara, sve do glave. Bio sam ukočen. Kada je završio, tip me je okrenuo. Bio je to gradonačelnik. Bacio mi je ogroman ključ u ruke.

„Tvoj je, momče!“

Pet piva, sendvič, vetar i ugao

I

Pa, tako je nekako i bilo. Popili smo po pet komada. Svetla sam tukao ja. Kovačević, ogromni tip kratke, riđe kose, zarazio se crnim. Crno ne priznajem kao pivo. A, serem i ja. Glavno, ličilo mi je kao da igramo šah. Prvu partiju sam ga odrao. Druga je bila povuci-potegni. Treću je on slistio za pitanje sekundi. Počeli smo sa odlascima u WC. Nije to više bilo to. Javio se, tada, spoljašnji faktor – ko se više napinjao u skućenoj prostoriji, išaranoj duborezima imena i nadimaka. Četvrtu partiju odigrali smo nerešeno. Ne igram šah, niti se razumem u njega, te ne mogu reći da li je moguće igrati nerešeno u toj igri, niti da li za tako nešto postoji posebno ime.

Posle četvrte, napravili smo pauzu. Pa nismo se videli sto godina – nije imalo smisla da nas pivo saleti. Pričali smo jedno pola sata. Opet nam se pripisalo. Otišli smo, još svako po jednom, u WC i počeli petu partiju. Vukli smo poteze. Blenuli u tablu. Sve manje pričali. Ipak, pobedio sam. Mislim da sam se, čak, oznojao oko vrata.

II

„Nego, kako je tebi?“

„Gde, bre?“

„Pa, na faksu?“

„Ma, ono...“ Smrzavao sam se. Iz Uraganske ulice, zaobišli smo u zavetrinu, samo da bismo saznali da ta zavetrina nosi naziv Tajfunska. Ovo je zvučalo tako gej. Baš je u fazonu prvi srednje, razredna štreberka opisuje vetar. Pravi testosteronac, pogotovo posle pet piva (i jednog nedovršenog, u ruci) i lošeg sendviča, rekao bi to ovako: „Duvalo je, jebalo je kevu.“ Posle toga, podrignuo bi, a kiselkasta pavlaka bi se vraćala kroz grlo. Nego:

„A, tebi?“

„Ma, do jaja, već sam ti rekao.“

„Aha.“

Tišina. Vetar – kevu.

„Mada, meni je najveće sranje što ih sve mrzim.“

„Koga?“

„Pa te sa faksa.“

„Aaaa...“

„Mislim, ko zna šta oni misle o meni. Ali to je već njihov problem.“

Haha.

„Jebiga, meni super.“

Jebiga, pomislio sam. Zavideo sam raznim ljudima na raznim stvarima. Obično na glupostima. Kao i, eto tada, njemu na asimilaciji. Nisam mogao da se uklopim. Da se pretopim. Ulegnem, kao zupčanik. Nigde. Nisam ja neki sociopata. Čudak ludačkog

pogleda u kome šibaju munje. Jok! Samo, mrzim svakoga koga ne poznajem. To je već, samo po sebi, neka čudna osobina, ali mislim da je većina ima.

„Ma, da. Ali ne znam zašto. Mislim, pre neki dan je neka riba pitala da li je neka klupa slobodna, a ja sam rekao da se, očito, niko nije posrao na nju. Mislim, mogao sam da kažem da je slobodno i kraj, ali nisam.“

„Jebiga...“

Jebiga, pomislio sam. Podelio pivo sa Kovačevićem i krenuo kući.

Zver

Koraci. Teški, preširoki, skoro teturam, ulica se čini malom, ne!, sada je velika, prevelika, ah, ponovo mala, ne!, velika!, užas, ne mogu da se koncentrišem, ponovo je mala, uzana, toliko uzana, čini mi se da se udaram o zidove, bandere, trepere, znači mrak je. Samo po uličnim svetiljkama znam da li je noć ili dan.

Ali, koliko je sati?

Vadim mobilni. Negde. Negde duboko u glavi. Tamo sam shvatio cifru koju sam video. Ovako, opet nisam znao. Nisam mogao da se usredsredim. Da stanem. Čvrsto. Odlučno. Da stanem. Da kažem DOSTA! Nisam. Žeđ je bila prevelika. Noć je nosila opravdanje. Noć. Mi volimo noć.

Koraci. Ponovo se krećem, ali, kada sam to stao?, sigurno sam stojao, osećam olakšanje, u nogama, mučninu, u stomaku, kada sam ovakav, kretanje je bitno, samo se kretati, meteor koji traži svet za uništenje, tada, stomak ne boli, sve je još više zbunjujuće, zgrade se brže kreću, sve protiče, teče, u pokretu je, a kao da stoji, mili, sporo se kotrlja pored mene, zamagljeno, naduvane bale. U preriji misli...

Podrigujem. Lakše je. Salama. Jeo sam je ko zna kada. Ukus je i dalje osetan. Još više sam žedan. Ipak nije lakše. Samo još više želim. Samo još više priželjkujem.

Žeđ...

Žeđ...

Žeđ!...

Obuzima me. Sasvim.

Teški. Preširoki. Koraci. Teturam. Padam. Padam na ruke. Puzim. Ne! Ubrzavam. Trčim. Grabim. Vuk u poteri za plenom.

Skoro da sam odvalio vrata. Šarke su škripale. Rešetke na njima su se zatresle. Svi su gledali u mene. U moje izobličeno telo. No, nisam ih previše zanimao. Vratili su poglede svojim poslovima. Prišao sam bliže. Naručio i slistio pivo. Žeđ je ugašena. Zver se smirila.

Stojim

Stojim. Stojim, ispred kafane. Stojim, ispred kafane i smaram se. Stojim, ispred kafane i smaram se čekanjem. Stojim, ispred kafane i smaram se čekanjem, jer su u njoj debili. Stojim, ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta. Stojim, ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debeili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debeili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične – kako piju pivo na slamčicu. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične – kako piju pivo na slamčicu, a iz usta im ispadaju govna. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debeili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične – kako piju pivo na slamčicu, a iz usta im ispadaju govna, a ja, pogađaš, mrzim gaziti govna. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debeili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične – kako piju pivo na slamčicu, a iz usta im ispadaju govna, a ja, pogađaš, mrzim gaziti govna, slušati isfolirane priče. Stojim ispred kafane i smaram se čekanjem jer su u njoj debili zauzeli sva mesta i vazduh svojim postojanjem i razgovorom, te mi je muka gledati ih takve – dvolične i plastične – kako piju pivo na slamčicu, a iz usta im ispadaju govna, a ja, pogađaš, mrzim gaziti govna, slušati isfolirane priče i gledati plastične face.

Ispred faha

Sedeću, tako, ispred budućeg mi faksa. Verovatno na jednoj od onih žardinjerica, prašnjavih i garavih od neprestanog okretanja trola i ostalih vozila. Mada, ovih dana je kiša, tako da prašine verovatno neće biti. Samo fini crni talog garavih isprdaka auspuha.

Možda će vreme da bude lepo. Sve je još мокро od kiše, ali sunce ipak pecka kroz razgranute oblake. Tada mi neće pasti na pamet da sedim na žardinjerici. Radio sam to prilikom upisa i jednostavno, bilo je previše toplo. I tada sam se skvrčio ispod tanane linije hlada koju je bacao visoki krov. Pošto su tu pretežno bili roditelji, sa po deset cigareta u ustima, ušao sam. Tamo je smrdelo na seljake koji misle da ih poznavanje padeža odvaja od drugih seljaka. Izašao sam u trku.

Zato ću verovatno da se parkiram u narkić parkić, preko puta fakulteta. Ima tu pokoje drvce i klupica mokrog i gnjecavog i drvenog naslona. Babe će šetati pekinézere, pudlice, čivave i ostale pacolike kerove. Neki džek će sigurno išetati sa bulmastifom ili kakvom sličnom zverkom. Pustiće ga sa lanca i krme će slobodno loviti leptire i sopstvenu sen. Možda će se zagledati u moj sendvič ili kakvu pljesku. Hće da mi je otme, kidajući mi ligamente. Mada, malo verovatno – ješću kod kuće.

I tako. Nešto ću da čitam. Lažem. Sasvim sigurno ću samo slušati mp3 plejer. Ići će mi na kurac to što mi je desna slušalica riknula. Iz nekog razloga, nabiću je, kao što to radim već nekoliko dana, još dublje u uho. Kao da će tako proraditi. Kao da ću tako čuti taj izgubljeni kanal muzike. Mrzim kada mi se pokvari jedna sluška. Ne samo da sama muzika više nije onakva kakva bi trebalo da bude (Sem ako ne pričamo o Džonsonu, ali on je snimao pre sedamdeset godina.), već mogu da čujem šta je oko mene. A ne želim.

Možda bi i u parku bilo prijatno. Ono, ptice cvrkuću; travica raste i prosto je čuješ kako probija gromuljice zemlje u svom usponu ka konačnom trijumfu; gugutke guguču; parovi se cmaču... Ali, ko kaže da ću biti u parku? Ili ko kaže da ću čuti baš te lepe zvuke. Ko kaže da neću čuti zverku onog tipa kako prdi dok se poserava usred zeleniša? Da neću čuti babu kako riknjava na klupi pored mene? Ili, pak, nekog ko je, greškom, prelazio van pešačkog, pa ga je pukao neki auto.

Da ne sedim u parku, već na žardinjeri ili sa alkosima koji prodaju stare knjige, na stepenicama rektorata, možda bih dobro video ceo udes. Sitne crvene graške zamenile bi kišu. Padale bi svuda – po koricama knjiga, po betonu, po ljudima, mojoj teksas jakni, mojim usnama... Možda će zbog toga pomisliti i da sam neki homić. Mislim, izgledaće kao da imam karmin i to. Možda neće ni primetiti. Očiju zasuzelih i usana isto tako crvenih od stiskanja i grickanja. Jer, roknula je ispit.

Ponadaću se da voli pivo jerbo nisam dobar u nekom drugačijem tešenju.

Kjhugioksat

Ušao sam u prodavnicu. Prodavačica i ukrštenica. Dve male gondole. Stari kasetarac – tihi narodnjaci.

„Sklnfaio“, pitao sam.

Ništa.

„Aodijhfo“, ponovio sam. Podigla je glavu. Gledala kroz mene. Shvatio sam da moram još jednom da pitam.

„Ooifeofcok?“

„Tamo.“ Prst ka unutrašnjosti radnje. Ništa mi nije pomoglo. Pogledao sam na prvoj polici. Našao sam šta sam tražio. Zveketao sam dok sam proveravao datum na svakoj limenci. Bilo ih je deset – crvene, sa natpisom.

„Dadklajd“, pitao sam.

„A?“ Držala je hemijsku u ustima. Providna, sa indigo crtom unutar.

„Kdfghpj?“

„Ništa ja ne čujem?“ Skoro da se pridigla. Mora da je priviđenje. Od svetla, šta li.

„Lghjfdgtr.“

„Pa, nije valjda na svakoj, majku ti.“ Dogegala se do mene. Nije bila stara. Ipak, vukla se. „Evo, na ovaj nije.“ Vratila je olovku u usta. Tromo – do kase.

„Dlkjasd“, insistirao sam. Ništa nije rekla. Nije ni pogledala. Uzeo sam jednu crvenu limenku, pa drugu, treću... Sručio sam svih deset na pult. Prepao sam se pri pomisli na eksplodirajuće pivo. Pogledala me je. Izvukla ukrštenicu ispod metalnog brdašca. Prevukla laserom preko crnih i belih linija. Puta deset. Na kasi – pet stotina i još nešto malko dinara.

„Kghopsdo!“

„Šta?“

„Kklfjepoe“, smirio sam se.

„Pa, šta si ih onda doneo?“

„Kdklje.“

„More, kako istekao? Evo, vidi...“ Prevrtala je limenke. Svima je bio istekao rok trajanja. „Kako, sad sam videla jednu?“ Pridigla se. Otišla do mesta gde je stajalo pivo. Čeprkala malo. Izvukla je jednu žutu. „Šta sam rekla?“ Nije se pomerala. Smešila se.

„Ropjlfml.“

„Pa, šta ako je jelen?“

„Fkljrpoije?“

„Dobar je jelenče.“ Vraćala se do kase. „Ionako je ista cena.“

„Kdojgfo.“

„E, ne dosađuj, već sam otkucala.“

„Kjfooje.“

„Petsto pedeset dinara, lepo piše.“ Vratila je crvene. Donela još devet žutih.

„Lkfmke.“

„Ama, čoveče, ne mogu sada da poništavam“

„Lklakmd.“

„Šta, kesa?“ Pružila mi je kesu. Verovatno nije ni primetila da ništa nisam uzeo, niti platio. Verovatno je rešavala ukrštene reči.

Izašao sam na ulicu.

Cybergirl

Upao sam u tuš kabinu. Uvek sam mrzeo te sprave. Kažem, sprave jer neodoljivo podsećaju na mašine iz SF filmova. Čovek uđe u nju i nestane.

Da ne kenjam mnogo, istuširao sam se. Mogao sam da se zakunem da sam čuo krike demona i veštica koji su se sakrili u mojoj kosi. Sa dupeta otpala je braonkasta pokorica – imao sam sastanak!

U autobusu – narodnjaci. Kondukterka je smrdela na sir. Verovatno na prljave čarape pošto ne verujem da kondukterska plata podržava tako fine sireve. Elem, vratila se sa overavanja karata ostatku busa. Vratio se i smrad. Mnogo mi je smetao, ovako mirišljavom i nakazno iseckanih noktiju. Nastavio sam da se zanimam poreklom njenog smrada. Zaključio sam da joj je sestra (baba sera u finom švajcarskom restoranu) donela nekoliko uzoraka gorgonzole. Mada, onda bi joj sestra bila iz malo južnije zemlje, ali dobro. Švajcarska je nekako... naša.

Nervozan sam. Sastanak. Unervozim se i za neke gluplje stvari. Nenaviknut na žensko društvo, bilo mi je to više mučenje nego zezanje. No, bio sam već na šestom pivu kada sam chatovao sa tom ribom, te se cela stvar činila kao odlična ideja. Posle sam, trezan, bio prevelika pička da je odjebem. Možda i nisam želeo – slika koju mi je poslala obećavala je pristojne sise; dupe se nije videlo, ali ako je upola dobro kao faca, ubo premiju.

Kada sam se dovukao do Beograda, odlučio sam da prošetam. Mislio sam da ću se izluftirati. Đavola! Samo sam se još više zajapurio, jer žurio sam da ne zakasnim. Naravno, došao sam finih sedam minuta ranije. Naravno, ona nije dolazila. Već pet minuta je upala u kašnjenje. Petnaest minuta je nešto što smatram „pristojnim“. U desetom minutu, gol – javila je da stiže. Obrisao sam ruke o vojničke pantalone. Pokušavao sam da sednem tako da se što manje znojim. Ništa. Kako god da sam se namestio, nešto bi mi pumpalo kapljice na kožu. Videle su se i na majici. Otišao sam do trafike i kupio limenku. Dođavola! Na vrućini, alkohol je samo želeo da izađe – skoro uopšte nije hladio i opuštao.

Uprpio sam se da me neće primetiti. No, smirio sam se drugim mislima. Znala je kako izgledam: – slika – jpg – send mail – message sent. Rekao sam joj i gde se čvarim. Nije mogla da me promaši.

Posle još deset minuta mrdanja noge gore-dole, senka se nadvila nada mnom. Prvi, topli dani jeseni postali su užasno hladni. Tmurni. Sve se obrnulo. Znoj – čelično hladan. Umirujuće klopiranje tramvaja postalo je sama grmljavina. Ispred mene stajala je sumo rvačica u rozim nijansama, sa previše šminke, ispod plavih šiški koje su podsećale na šlem.

„Ćao, ja sam Nina.“

„Ja sam Miloš.“

„Znam.“ Glupo se nasmejala.

Mislim da se nismo ni rukovali.
„Drugačija si nego na slici.“
„Izvini, stvarno, imala sam operaciju, a ono je stara slika, a samo tu imam...“
Kukala je. Ustao sam. Prestala je, na trenutak. Ponovo zavapila.
„Šta ti je?“
Mora da je primetila oluju na mom licu.
„Ništa. Idem kući.“
„Ali...“
„Ma, puši ga, bre!“
Otišao sam. Slagao sam, doduše. Nisam se zaputio ka stanici. Otišao sam kod kuma na koje pive.

Kafana

Završili smo u nekoj kafani, pored Pravnog. Bila je sva od lamperije, sa gomilom starih slika kojekakvih pivnica Srbije.

Pošto je bilo rano, nije bilo mnogo sveta. Neki upicanjeni starac listao je *Politiku* na središnjem stolu kafane. Neke dve bakute sede su do velikih prozora. Kroz njih, mogla se videti čitava ulica. Nimalo lep prizor tog tmurnog jutra, ispunjenog dosadnom kišicom i smogom.

Raketa i ja smestili smo se za jedan od stolova. Kelner je primio porudžbinu – dve pivčuge. Ubrzo se vratio – zadatak ispunjen. Pijuckali smo pivce. Prosto smo osećali kako nam alkohol kapa po praznom stomaku. Ako, samo neka, taj dole, zavija. Grlo i mozak su bili srećni.

„Šta ćemo da radimo?“ Mrštio sam se – pivo je bilo previše razvodnjeno.

„Kako to misliš?“ Raketa baci pljuge i upaljač na sto.

„Pa, mislim, šta ćemo da radimo do jedan?“ Jedan je bilo vreme vraćanja sa predavanja na koja je trebalo da odemo.

„Šta ja znam?“, reče otegnuto, zavaljujući se na drveni naslon.

„Vidiš, mogao bi da pozovem Damjana.“ Izvadih telefon iz džepa.

„E, da, nisam ga video sto godina.“ Palio je cigaretu.

„Ni ja“, rekoh, dok sam prinosio mobilni uhu.

Između ko zna kog srka i srka, došao je i Damjan, moj kum. Ogroman čovek, dugačke, masne kose. Neobrijan, sa po kojim mitiserom usred crne čekinje. Naručio je pivo. Njegovoj narudžbini dodali smo porciju pomfrita i još dva piva.

„Šta ima, kume, jebote?“ Rukovali smo se.

„Nema ništa. Treba kao da idem na faks, ali me tako mrziiiii...“ Kelner mu je doneo pivo. Rekao je da će pomfrit uskoro. „Dobro da ste nazvali, ne znam šta bi’ radio.“

„Eto vidiš.“ Gucnuo sam pivo.

„A kod vas, šta ima? Mislim, tamo u Pančevu i to?“ Osvrtao se, kao da traži poznate face među penzosima.

„Nema ništa.“

Obrtao je kriglu tako da mu se drška nađe u položaju lakšem za hvatanje.

„A, baš, baš ništa. Samo smor.“ Kucnuli smo se. Otpili malo. „Kod tebe?“

„Ništa...“

Naš nazovi razgovor prekide histerično: „Ljiljo! Ljiljo! Šta ti je, Ljiljo! Molim vas pomozite!“

Pre no što sam skontao šta se dešava, neko je već naručivao jedna kola hitne pomoći, bez luka. Kafanska čistačica je prozujala sa čašom vode u ruci. Onaj fensi čiča je promenio sto. A mi smo ugledali usplahirenu babu kako cupka u mestu i dernja se: „Ljiljo! Ljiljo!“ Ona druga bakica sedela je, mlitava kao pihtija. Glava joj je pala na nabore sala sa vrata. Skliznula je, malčice, na desno rame. Taman tako da možemo da

vidimo razjapljena usta. Iz njih je virila oklembesena jezičina. Oči su joj bile kao u nekom međuprostoru. Ni otvorene ni zatvorene. Imale su pogled koji nije gledao ovamo. Ka nama. Ka našem svetu.

„Jebeš ovo, ajde idemo.“ Raketa je slistio poslednji gutljaj.

„Čekaj, brate, naručio sam pomfrit.“ Osećao sam se gore od najgoreg. Neko je umirao, pored mene, a ja sam čekao jebeni pomfrit. Takođe, došlo mi je da zaplačem od nemoći. Od saznanja da sam sitniji od mikroba. Ljudi su, u stvari, najsitniji delovi samih sebe – ubeđeni da su najveći.

Posle dvadeset minuta hitna pomoć je stigla; kao i naš pomfrit. Dobro pa je baba samo ljesnula u nesvest. Pokupili smo se i otišli. Više nikad na jutarnje drinkovanje.

Film

Čekali smo Irenu, Raketinu ribu. Bili smo tu samo on i ja i još nekoliko prosjaka. Tu – u autobuskoj stanici musavih, žućkastih zidova, sa kojih se lelujala prašina i paučina. Ako bi se neko pošteno zagledao, mogao bi videti otpao malter kako zarobljeno visi u sivkastim nitima.

Trebalo je da idemo na neki koncert i polako sam počeo da gubim živce. Rekao sam Raketi da je pozove i pita gde je. Ovaj nije hteo. Rekao je: „Šta ima da je smaram, kad dođe, došla je.“ *Pičko*, pomislio sam, ali ništa nisam rekao.

U međuvremenu, seli smo na jednu od klupa. Napolju je bilo previše hladno, pa smo se zakucali unutar stanice. U bifeu su ljudi cirkali. Mogu da se zakunem da sam video nekoliko vozača. Ako, ako – da im se ruke ne tresu. Glavno, bio je tu i Mau Mau, timpan svirač. No, sada je samo cirkao kafu. Da ne veruješ. Čovek bi očekivao vinjak ili šta slično. Ali ne. Pijuckao je tursku zabркуšu. Onu što je Talični Tom ne pije, ako potkovica tone. Da ne dužim, preko puta nas, na drugoj klupi, sedela su dvojica klošara. Verovatno će, do kraja zime, biti mrtvi. Sa dasaka staničnih klupa prosto se osećao vonj povračke sa kojom je iscurila i nečija duša. I njihova će doći na red, u narandžastom mlazu. Glavno, sedeli su i merkali mene i Raketu. Nešto su se domunđavali. Načuo sam samo deo.

„Je l’, je l’ ono tvoja flaša?“

„Jok, to Đorđe ostavio.“

„Kad, bre?“

Nisam čuo odgovor.

„Ma, tvoja je, kažem ti.“

„Misliš?“

„Ma, sigurno.“

Tip je prišao. Nije nas ni pogledao. Oči su mu bile prikovane za flašu. Sagnuo se. Izvukao flajku rakije. Bila je plastična, sa zelenom aplikacijom „Loza“. Ostalo je za nekoliko dobrih cugova. Pravo je čudo da je uopšte ležala na podu, zaboravljena.

Sedeli smo, ćutke, još koji minut. Gledali smo dva odrpanca kako pijuckaju rakiju. Dodavali su je jedan drugome sa takvom nežnošću i brigom da je čovek mogao pomisliti da se dodaju kakvom bebom, a ne flajkom.

Valjda smo, od njihovih pohlepnihi cugova, i mi ožedneli. Skoro uglas smo rekli: „Ajmo po pivo?“ Ustali smo sa klupe i dali klošarima neku siću iz džepa. Nisu nam se zahvalili – previše zbunjeni netraženom dobrotom. Nas dvojica smo prošetali do limenog šanka i zatražili dva jelena. Anoreksična crnka, nosine kao u kopca, izvadila je boce iz frižidera. Postavila ih je na pult i dala nam otvarač. Metalni vadičep je bio privezan za šank istrošenim kanapom.

„Ko u biblioteci!“

„Da znaš“, nasmejao sam se, držeći flašu, dok ju je Raketa otvarao.

„Znaš li da ima neka kafana ‘Biblioteka’?“

„Ne seri?“

Kucnuli smo se. Dunuli u grliće i otpili prve, duge gutljaje.

„Ozbiljno. Kao, kada te pitaju gde si bio, ili gde ideš, ti im kažeš – u biblioteku!“

„Hehe... Je l' dele i članske karte?“ Iako je ovo bilo čisto retorički postavljeno, Raketa odgovori: „Možda.“

Stajali smo, minut-dva, u potpunoj tišini. Pokušavali smo da uživamo u pivu, ne primećujući mrke poglede lokalnih alkosa. No, Raketa ubrzo razbi i tišinu i nelagodnost natmurenih obrva: „Nego, brate, si gledao onaj film?“

„Koji?“

„Ma onaj, bio je juče na TV-u. Igra tip što do jaja menja lica.“

„Koji tip?“ Duvao sam u grlić, trudeći se da nateram flašu da zvuči kao duboka brodska truba.

„A ne znam kako se zove.“ Potegao je iz flaše, koristeći to vreme da se priseti. Nije mu uspelo. „Ma, bilo je na prvom. Znaš, bre, sigurno.“

„Pa jebiga, kako da znam koji je glumac. Ne palim TV, kamoli prvi.“

„A znaš ga sigurno. Igra retarda u tom filmu.“

„Jebiga, znaš koliko retarda ima po filmovima.“ Nasmešio sam se, kao da je to bio neki štos.

„Ma znam, jebote, ali ovaj je baš do jaja glumac. Kako ne znaš, jeee...“

„Da nije Džoni Dep?“

„Ma ne, de Džoni Dep, njega znam. On je lik. Ovaj je neki onako, mali, picopevac.“

Slegnuo sam ramenima. U tom je naišla Irena. Bila je sva u crnom – očiju uobičenih crnom maskarom, usana obojenih crnim ružem. I srce joj je bilo crno dok je nezainteresovano pomerala jezičinu po Raketinoj usnoj duplji. Tako nam je i prišla, nezainteresovano, kao da se njoj nije ni išlo na koncert. A ona nas je zvala. No, pošto su se iscmakali, promenila je stav. Nasmešila se i prosto sam mogao da vidim kako joj se nasred stomaka formira crveno srculence ili duga.

„Hoćemo?“

„Gde?“, pitao sam, između podriga.

„Pa na koncert?“

„Ima još pola sata do busa.“ Raketa je bio nervozan.

„Pa šta, ima linijski.“ Zagrlila je Raketu levom, a desnom mu je uzela pivo iz ruke. Dok je potezala, a Raketa mumlao nešto tipa: „Da, možemo linijskim“, odgovorio sam joj: „Ne pada mi na pamet da se guram sa manjinama u linijskom. A i ovako stižemo na vreme. Doduše, knap, ali...“

Prekinula me je: „U, mnogo si mi ti fin nešto.“

„E, ćuti, ti. Niko te ništa nije pitao.“

„Ma puši ga.“

„Puši ga ti.“

„Ma daj, iskulirajte.“ Raketa nije mario što se napušavamo. Mario je što mora da sluša gluposti.

Ćutali smo, kratko. Irena je naručila malo pivo. Nisu imali malo, ali sam joj rekao da ću podeliti veliko sa njom. Čak sam rekao da ću ga i platiti.

„Nego, onaj film...“ Raketa se igrao crnom kosom svoje devojke.

„A brate, ne znam. Kako mogu da znam koji je jebeni film ako ne znaš ni glumca ni ništa?“

„Pa kažem ti, baš je poznat. A i sam si rekao da se baš do jaja transformiše iz uloge u ulogu ili šta već.“

„Koji film?“ Ali nismo je čuli.

„A otkud znam. Mislim, pričao sam razne stvari. Ne sećam se svega, jebote. Da nije Majkl Dagalas?“

„Ma nije on. Ovaj je mlađi.“

„Kurt Rasel?“

„Nije, brate...“

„Hmm...“

„E, ali tako nešto. Ta generacija, kako da kažem.“

„Pa šta ja znam. Da nije ovaj, kako se zove, Kevin Kostner?“

„C. Nije on, sigurno.“

„A jebiga, ne mogu da se setim. Mislim, nema ni čega da se sećam pošto ne znaš ništa da mi kažeš...“

„Seti se, jebote. Znaš sigurno. Igrao je ludaka, kažem ti.“

„Robin Vilijams?“, reče Irena preglasno, tako da mi se učinilo da nas cela stanica posmatra.

„Šta sa njim?“

„Pa, da nije on?“

„Ma nije.“

„Mada, dobar je.“

„A, pa, jeste, dobar glumac.“

„Šta ja znam, malo me smara.“ Završio sam svoje i odmah prešao na Irenino pivo.

„Što bre?“

„Ma tako, uvek je isti. Simpatičan je, šta ja znam, ali je isti.“

„A i to što kažeš.“

„Sigurno nije on, a?“

„Nije!“

„Jebiga. Mislila sam da je on...“

„Aj ne smaraj, nije on?“ Raketa je ustao na levu nogu tog dana.

„Aj sad ti iskuliraj. Mislim, igrao je i on nekog retarda. Ono, 'Kralj ribara' ili tako se nešto zove film.“

„Da, 'Fisher King'.“ Uzela mi je svoje-moje pivo iz ruke. Otpustila je zagrljaj. Stajala je nekako pogrbljeno.

„Koga boli kurac?“

„Pa ti si pitao da li znam film, majmune, šta koga boli kurac?“

„Nisam pitao za taj film.“

„A, jebiga...“

Raketino raspoloženje sa nadolazećom tišinom nije mi se činilo kao prijatna kombinacija. Zato sam brzo dodao: „Reci neki film gde je još igrao.“

„Robin Vilijams?“

„Ma ne. Taj tvoj.“

„Pa ne znam, jebote. Rekao bih ti da znam. Igrao je u nekom poznatom filmu. Onako novijem.“

„Da nije Edvard Norton?“

„E moguće!“

„To ti je onaj iz 'Fight Club'-a i '25th hour'-a.“
„Aaaaa, ne, ne, ne. Nije taj. Ne.“
„Onda ne znam ko je.“
„E, je l' to onaj film nešto Sem nešto?“ Prosiktala je dok je brisala usne od piva.
„Jeste tako nešto!“ Sada je on nju zagrlio.
„Pa to ti je Šon Pen.“ Dodala je, smeškajući se i čačkajući mu resicu uha noktom srednjaka.
„Da, jebote! Šon Pen.“
„Koji kurac, kada sam ja rekao da on dobro menja face i to?“ Uzeo sam Ireni flašu iz ruke. Malo pregrubo, pa me je, kao, ljuto pogledala.
„Pa pričali smo nešto o njemu.“
„Kada?“
„Ne sećam se.“
„Ma, dobro, nebitno u suštini.“ Gutao sam nekoliko cugova odjednom. Irena se i dalje igrala resicom. A Raketa je, zagledan u blatnjave pločice autobuske stanice, prevrtao neke reči po ustima.
„Nego, reci, šta si hteo sa njim?“, rekoh, pošto sam odložio praznu flašu na pult. Raketa je svoju odavno ostavio.
„Ma ništa. Dobar glumac.“

Teško je naći pola litre piva, u centru Beograda, u pola devet ujutru

Ulica se razmotala ispred mene kao isplaženi, porošeni jezik. Malo ljudi je išlo slalom oko bandera. Još je bilo veoma rano. Sunce žučkasti izgovor zvezde. Kiša samo što me nije poterala ispod visokih streha, prepunih anđela, đavola, kupidona, štitova i mačeva. Mermernih, nažalost. Kakvo bi to jutro bilo da vidiš guzatog kupidona kako strelicom upucava đavolka i anđela. Ovi bace svoje oružje. Valjaju se po pustoju ulici. Ruše i pale i baš ih briga.

Između mene i đubretaraca, jarkonarandžastih kombinezona i čađavocrnog tena, uvukla se i finija gospoda. Studenarija; japiji; namođeni penzosi koji su pošli po hleb i mleko; koji tip ili riba sa grogi maskom preko glave koji šetaju kućice...

Već je pola devet. Već je dva sata. Toliko lunjam za pola litre *bito* kakvog užitka. Nisam iz grada. Ne znam gde se nalaze sve te fine kamiondžijske birtije. Tu čovek, sabajle, može dobiti sve i svašta. Od najgorih vinjaka, preko votkica, rakijica, piva, do najfinijih imitacija viskija. Neki se, normalno, zajebu, pa traže kafu. Po takvim mestima jedino i kuvaju pravu kafu. Sedi kolos, koji se izdaje za kelnera, ili, pak, dlakava žena, koja se izdaje za ženu, zabrkaju takvu tursku kaficu da se u njoj ni kamen ne davi. Mada, ne pijem kafu.

Cunjao sam još malo. Ništa pametno nisam našao. Na sreću, skoro će devet, pa će jedna pivara biti otvorena. Na nesreću, u potrazi za pivom, odlunjao sam jedno dva kilometra od nje. Između psovke i psovke začuo sam: „Oj, Miloše!“ Bila je to loša engleska verzija „Oi“ pozdrava radničke klase. Nisam se okrenuo, kako to obično biva. Samo sam blago pomerio glavu nadesno. Bojan, još jedan kolos, samo mnogo mlađi. Cerio se. Naslonjen na zid, činio je zgradu manjom no što jeste. Pozdravili smo se i sve što ide uz to. Pošto se nismo dugo videli, odlučio je da mi se pridruži u pijenju. Znao je i neko fino mesto. Verovao sam mu. Ranije smo zajedno išli na ta fina mesta. Valjda se nije mnogo promenio.

„Pa, šta ima?“, počeo kada smo ušli u kafanu.

Dupeta su nam trnula na plastici, uglavljenoj između metalne konstrukcije. Bela farba se ljuštila u fronclama sa nje. Kao da, noću, mačke dolaze da je grebu...

„Evo, došao malo. To jest, trebalo je da odem na jedno mesto, ali sam prvo hteo nešto da popijem. Već dva sata tražim neku kafanu.“

„Jebiga, kada ne znaš gde da tražiš.“

„Pa, jes'. Nego, šta ima kod tebe?“ Ovlaš sam gledao u puste stolove.

„Evo, ništa. Obezbeđivao neki rođendan, pa me spucala nesanica.“

„Otkud znaš da je nesanica?“ Kelnerica je spustila jednu zelenu i jednu braon bocu. Bojan ih zameni tako da njemu ide braon. Nikad nisam razumeo ta sujeverja. Ne što je svako imao svoju verziju istog, nego kako neko može, uopšte, prema tome da se upravlja.

Tada nisam mislio mnogo o tome. Nalio sam malo žutog u nisku zaobljenu čašu. Nazdravili smo, ko zna čemu. Popili pivo.

„Skroz sam rasanjen. Ono, baš mi se ne spava. Bio sam da jedem i tako.“

„Idi kući. Probaj da spavaš.“

„Ma, opusti se, bre. Šta ti je?“

„Ništa, nešto sam se smorio.“ Dolio sam novu. On takođe. Nismo pričali. Čini mi se da nismo ni disali. Piljio sam po ispucalim, trulim zidovima. Sa jednog kraja visio je kalendar. Sa njega nas je ciljao Sveti Sava. Sa drugog zida visio je Tito. Nasmešio sam se.

„Šta je?“

„Ma, ništa.“ Mrzelo me je da objašnjavam. Još malo smo ćutali. Nije bilo neprijatno. Znali smo se dosta dugo. Dosta dugo se nismo ni videli. Bilo je samo pitanje vremena kada će neko početi bilo kakvu priču. Čak i da se to ne desi, nije ni bitno. Bilo je uživanje samo sedeti sa čovekom.

Bila je četvrta ili peta puna časa, poslednja za tu flašu, kada me je pitao.

„Šta ti je to?“

„Šta?“ Nespretno sam se nagnuo. Prazan stomak mi je podario blagu omađijanost posle samo jedne flaše. Uživao sam u tome.

„To, ispod jakne?“ Piljio je u nabor teksasa. Zagledao sam se. Nisam video najbolje iz tog ugla, ali znao sam na šta misli.

„Ovo?“ Izvukao sam pištolj.

Oči su mu se ukočile. Kao da je sav život iscureo iz njih. Desnica, kojom je držao čašu, pomahnitalo se tresla. Ceo je bio u nekakvom titravom grču. „Skloni to, idiote!“ Prosikta kao guja.

„Šta ti je? Neću da te upucam.“

„Ma videće te konobarica.“ I dalje je oponašao poskoka, recimo.

„Oće đoku. Ne može da vidi.“ Stvarno, bio sam predebeo da bi videla. Normalno, leđima okrenut njoj. Ova je primetila komešanje. Mora da je pomislila da hoćemo da zбриšemo ili šta slično. Tromo se zagegala ka nama. Bojan me je opomenuo da dolazi. I sâm sam čuo teški marš klompi. Zato sam sklonio pištolj.

„Još nešto?“ Jednu flašu je stiskala palcem i srednjakom, dok je drugu tutnula u mesnate nabore iste šake.

„Dva jelena.“ Bojan je bio miran. Smešno ozbiljan. Sačekali smo da se vrati sa novim pićem. Čepovi su škljocnuli. Bleda magla je nikla iz grlića. Kelnerica se vratila iza šanka. Rešavala je ukrštene reči ili šta već. Verovatno je samo piljila u pogrešno okrenute novine – prisluškivala.

„Jebote, šta će ti to?“

Ponovo sam posegnuo za oružjem. Zaustavio me je, ispruživši ruku. Nespretno. Kockasti stolnjak je dobio malo mog piva. Brzo sam podigao bocu. Gazdarica nije ni primetila incident.

„Ima da upucam prvog ko mi prikenja.“

„Molim?“

„Ima da upucam prvog...“

„Čuo sam te, jebote. Koji si ti moron.“ Zavali se na dva metalna luka od naslona.

„Što?“ Učinio sam isto. Iskapio čašu. Pratio me je.

„Napravićeš neko sranje, eto što.“

„To je i ideja.” Kucnuli smo se. Mahinalno.

„Moronu.“

Nasmejao sam se. Preglasno, čini mi se, pošto je Bojan bacio oko na kelnericu. Matora mora da se uzjogunila na to.

„Šta se smeješ?”

„Pa šta se brineš toliko.“

„Zato što pričaš gluposti.“ Nagnuo se ka meni.

„Ma, jebi se.“

Pogledao me je ravno u oči. Mora da su bile vlažne od smeha.

„Kako god.“ Ponovo se navalio. Ozbiljan izraz spralo je još jedno kucanje. Kada smo iskapili i tu turu, Bojan je rekao da mora da ide. Pozdravili smo se pošto sam nameravao da još malo ostanem. Platilo je dosadašnje piće. Izašao.

„Izvin’te. Jedan jelen.“ Podigao sam ruku. Mrzelo me je da se okrećem.

„Ne može.“

Okrenuo sam se. „Molim?”

„Ne može. Aj’ napolje.“

„E, jebem mu mater.“ Prišao sam tik uz pult. Desnica mi je bila na dršci pištolja. „Molim, još jedno pivo.“

„Ne može. Moram da radim popis. Izlazi.“ Mahnula je mesnatom ručerdom. Izgledalo je kao da balvan leti kroz vazduh.

Izvadio sam pištolj. Uperio joj ga tačno u čelo. Čuo sam pišačku kako dobuje po lažnom brodomskom podu. Okinuo sam. Plastični metkić joj se zabio ravno u čelentu. Držala se za čelo i vrištala. Pala je na pod koji je sama upišala. Sve vreme se držala za glavu. Vrištala je bez prestanka. Otvorena usta su drhtala, otpuštajući talas za talasom nekontrolisanih, niskih zvukova. Čovek je mogao osetiti kako mu se njen vapaj zabada u bubne opne i probija ka mozgu.

„Opusti se, nije pravi.“ Izašao sam. Požurio da stignem Bojana.

Pravac kući

Smaram se...

Šetam uličetinom osvetljenom raznim svetiljkama: što uličnim, što iz izloga i trafika.

Smaram se.

Nema nikoga sa kim bih mogao da pričam ili jednostavno uživam u njegovom ili njenom društvu. Gledam gomilu ljudi. Lelujaju iz kafića. Neki tek idu u razne birtije. Posle dosta pića i oni će lelujati do svojih postelja. Plafoni će im se sumanuto sručiti na glavu. Ujutru, probudiće se sjebani mamurlukom. Mogao sam to da radim, ali sutra ne smem dozvoliti mamurluk – idem u jebenu školu.

Smaram se...

Razmišljam o pivu kojeg nema. Potištenost me slama.

Smaram se...

Okrećem se delu mozga u kome mi je sva ta mašta i ostalo. Krećem da se tripujem. Zamišljam hiljadu i jedno sranje u nekom *fantasy* – SF fazonu. (Kao, krvav i umoran, posle nekakve bitke, sedim u koži odраних životinja; čitav harem lepotica mi prinosi vrčeve piva i masira umorne mišice...) Ni ne primećujem prelaz. Sva sreća, niko se nije vozikao tim delom grada. Čim sam prešao ulicu, shvatio sam kako sam mogao da završim svoj slatki, mali, život. Ufonjao sam se pri pomisli.

Smaram se...

Gledam u noge dok se približavam zgradi. Znam put ko svoje gaće. Dim, iz trave, hvata me za nogu. Mislim da će se svakog trenutka nešto desiti. Započeti avantura u kojoj ću junački zaginuti. Možda ću se vratiti kao junak, a niko mi neće verovati šta sam sve preživeo...

Životinje

Iznova i iznova, vrtela je izbledele strane slikovnice, sačinjene od debelog kartona. Imala je svega nekoliko strana. Krajevi su joj bili iskrzani.

Slikovnicu je dobila ko zna kad. Bila je previše mala da bi se sećala. Mada se ni sada nije mogla nazvati odraslom osobom – prošlog meseca napunila je trinaest godina. Drugari iz škole bi je sigurno kinjili zato što bulji u slikovnicu. Samo još da je i išla u školu.

Kad god bi ušao u kolibu, cela bi se stresla. Iz flaše je uvek kuljao rezak miris alkohola. Ponekad bi i nju ponudio. Odbijala bi svaki put. On bi slegnuo ramenima. Cugao. Bilo je dana kada ju je terao da pije. Nalivao bi joj kroz stegnute zube. Tokom godina, naučila je da se ne vredi opirati. To bi donelo samo još više bola. Još više udaraca. Praznih mesta u vilici. Ipak, refleks je bio jači. Zato bi uvek stisnula ono malo zuba što joj je ostalo. Posle dve – tri šljage, popustila bi. Otrov bi joj skliznuo niz grlo. Gušila bi se pod žestokim mlazom. On bi joj čvrsto držao usta. Dolivao. Sve dok se ne bi toliko zagrcnula da joj je lice postajalo crveno kao krv. Tada bi joj, još čvršće, stegao vilicu. Gurnuo bi joj smrdljivi jezik sve do resice. Palacao je po usnoj duplji, kao da je tražio nešto što je sakrila među zubima.

Ljubljenje bi mu brzo dosadilo. Zavalio bi se nazad u stolicu. Otkopčao kaiš. Teško svukao pantalone. Posuo bi malo piva po petnaest centimetara erekcije. Mirno zapovedio: „Liži.“

Lizala je. Gutala. Pridržavala rukama. Sitnim i nežnim, kao prve gromuljice snega. Lizala je. Lizala sve dok topla bela tečnost ne bi dotakla nepca. Jednom je pokušala da ga ozledi. No, petogodišnja vilica i nije toliko jaka. Veće štete nije bilo. Batine koje su usledile bile su najgore kojih se sećala. Od tada joj je leva ruka u stalnom grču.

Naredio bi joj da oplahne usta vodom. Potom bi joj dao još malo alkohola. Posle određenog vremena, drugu dozu je primala sa uživanjem. Uz nju je manje bolelo.

Potegao bi i poslednju kap iz staklene flaše. Uzeo devojčicu u naručje. Ljubio je divljački, po obrazima i vratu. Strgao joj košulju. U ledenim kandžama, ostala je sasvim naga. Za trenutak bi bacio pogled na njeno telo. Zadovoljan, nastavljao bi da je ljubi. Grize. Po vratu. Tek zapupelim dojnama. Stomaku. Deformisanu ruku sklanjao bi iza uzdrhtalih leđa. Drugu je proždirao. Lizao bi joj prste. Ujedao za iskidane nokte. Kažiprst i srednjak gurao je u vaginu. Nije čekao da se premala rupa navikne na penetraciju. Odmah bi joj gurnuo sve što ima, dokle god ga ima. Devojčica bi jecala. Vrištala, dok su joj žuljeviti prsti rovarili između paperjastih naznaka stidnih dlačica.

Urlici su mu godili. Okrenuo ju je. Uzeo. Silovito. Teško. Prestao je tek kada bi se sperma izmešala sa krvlju koja je liptala iz čmara. Gurnuo bi je uz zgađenu grimasu. Zakopčao pantalone. Otvarao drugo pivo.

Devojčica bi se sklupčala u teksas košulji. Dok bi pijano jecala, grizla bi krajeve slikovnice.

0,5 l

Buđenje

Već deset dana sam, sâm samcijat, sedeo kod kuće. Ni televizor nisam palio. Na prozorima držao sam zavese. Prijalo mi je sunce. No, nisam hteo da vidim šta je iza drvenih ramova. Po ceo dan, nalivao bih se pivom. Stomačina mi je toliko otekla da sam mislio kako će se rascvetati i prosuti mi organe svuda po kući. Jaja su mi takođe bila otekla. Za tih deset dana, nijednom nisam masturbirao. Kada bolje razmislim, ni pre tih deset dana nisam se baš preterano bavio sobom. Sada sam hteo. Kao što rekoh, jaja su htela da puknu. Ipak, bilo je previše dosadno. Drkati pijan, to jest. Previše traje. Previše se umoriš. A prekratkog kraja se skoro ni ne sećaš. Zato sam samo tumarao po kući. Otvarao flaše. Ispijao flaše. Nije bilo bojazni oko nestajanja piva – imao sam ga pun podrum.

I tako...

Ponekad bih stao ispred ogledala. Ozbiljno bih se zapiljio u titrav odraz. Zahtevao da znam: „Ko si ti!?“

Sedeo sam na žardinjeri. Iz dosade sam duvao u praznu flajku. Neki bakutaner mi je bacio petaka u krilo. Začuden, prestao sam da proizvodim duboki zvuk. Ionako nisam imao za još piva. Skinuo sam glupavu pantomimičarsku beretku i nastavio da duvam. Kapu sam stavio na zemlju, između nogu. Nakupilo se za koje pivce. Iskoristio sam ambalažu da zadovoljim potrebu. No, kroz petnaestak minuta, ponovo sam se zatekao svirajući.

Ona baba je još jednom protutnjala, ostavljajući vonj starosti da se taloži u vazduhu iza nje. Gledao sam je molećivo. Kao da se setila nečega. Pukao ju je deja vu, šta li. Oprezno se okrenula. Začkiljila ka meni, kroz zareze bora koje kao da joj je neko utisnuo nožem. Neki nacistički major u logoru ili kakav silovatelj? Starost?

„Zar ti nisam već dala pet dinara?“ Vratila se i odvojila od predašnjeg posla, samo da bi me to pitala. Stari ljudi stvarno nemaju pametnija posla.

„Da, pa?“ Napravio sam blesavu grimasu. Nastavio da proizvodim zvuk brodske sirene. Duboke, kao samo more.

„Pa gde su oni sada? Kapa ti je prazna?“ Upirala je koščati prst u beretku. Koža je išla gore–dole kada bi ga pomerala. Šar-pej.

Zviznuo sam, rukom praveći pokret kao da je nešto skliznulo. „Odeeeee!“

„Na pivo, a?“

„Na pivo. Kad si stipsa, pa mi nisi dala više para za nesto žešće. A mogla si, stvarno. Imam neku gorušicu...“

Prekinula me je usred mog malog govora: „Prostaku! Treba da te je sram. Em što prosiš, em što se tako ponašaš. Vidi se na šta ličiš. Kao da si neki od onih prokletih pantomimičara. Nađi pravi posao, besposličaru...”

Naklapala je još štošta. To se valjda dešava svima kada sopstveno čeljade ne može da ukroti. Prebacuje drugima sve što je sam zaboravio. Iživljava se. U jednome je, ipak, vraški bila u pravu. Nisam ni ušao u treću deceniju života, a ništa nisam radio. Doduše, radni čovek, radi teško. Nerađni ne radi još teže. Jer, stvarno, mnogo je lakše uposliti se, pa i čačkanjem nosa, nego ostati sasvim ravnodušan na sve oko sebe i uljuljkati se u dokonost koja polako nagriža. Svesno propadati – to je volja! Stoga, mislim, da zaslužujem barem nekakvo priznanje. U drugu ruku, matora je možda i bila u pravu – izgledao sam kretenski. Sve sa tom beretkom, prugastom majicom (broj manjom) i crnim farmerkama.

Prestala je sa pridikom. Ljuto se okrenula i otišla. Odsvirao sam još koju pesmicu, pa pošao za njom. Zamalo da mi se izgubi u masi demona koji su me kačili ramenima. Svi kao da su išli u suprotnom smeru od mog. Svi sem babe. Ciljali su me plamenim očima i račvastim jezicima. Jedva sam se probio. Zgrabio babu za rame. Zaplesao tankom iskrom o koju se sunce bleštavo ogledalo.

Imao sam osećaj kao da me je osamsto dvadeset i tri čekića opalilo po glavi. To bi bilo kao tri stotine i pedeset i jedna macola. Možda je osećaj varao. Možda je bilo osamsto dvadeset i jedan čekić. U tom slučaju, bilo je znatno manje macola. Mada, mrzelo me je da računam.

Otvorio sam jedinu zidarsku sreću, pored pola vekne hleba i podriguše. Nategao dobar cug. Ma šta drugi govorili, pivcem se najbolje leči mamurluk. Nešto kao ono „klin se klinom izbija“. Samo, teško da to pali za ubod noža, recimo, ali dobro.

Spolja je šibalo sunce. Moglo je jasno da se vidi kroz musavu zavesu. Ni slično suncu koje sanjam – modrom, skoro crnom u svojoj hladnoći i preziru sa kojim nas posmatra. Nazdravio sam izvoru života. Zagrabio ka gajbici. Bila je prazna. Prazna! Čovekov najgori neprijatelj, pomislio sam, jeste prazna gajba piva! Na brzinu, skoro panično, skupio sam ispijene flaše. Neke sam morao da hvatam oklagijom pošto su se otkotrljale ispod kreveta ili sofe. Oblio me je hladan znoj kada sam shvatio da mi fali jedna flajka. Bolje devetnaest, nego nula, zaključih, pa se oddegah do lifta.

Bokserice, pocepana majica na bretele i raspale patofne nisu bile pristojne ni za po kući, kamoli za hodnik. Nisam mario. U zgradi je, ionako, kao u staračkom domu. Većina njih ni ne vidi. A i bolje je tako. Hvatao sam sebe da, ponekad, žmureći idem kroz stan. Kroz hodnik, do podruma gde je ležalo blago. Žmurio sam. Stiskao kapke jedan o drugi. Ali ništa se bitno nije promenilo. Ionako je, uvek, sve isto.

Na hodnik je izmileo Sveštenik. Nije bio pravi sveštenik, ali stalno je naklapao o svetom pismu, smaku sveta i ostalim glupostima koje te odvajaju od svakodnevnih, stvarnih problema. (Ali šta je pravi problem ako ne gubljenje duše? No, mislim da nema bojazni, danas se ona gubi na toliko različitih načina da je prosto nemoguće sačuvati je.)

„Dobar dan, komšija.“

Namignuo sam uz smešak.

Prišao mi je sasvim blizu. Lift još nije bio stigao. Nije bilo potrebe da se guramo, čak i kada stigne. Valjda je hteo da bolje osmotri moj prtljag.

„Selidba?“, senilno će.

„Teško. Idem po pivo.“
 Iz čela kao da su mu nikla tri zelena rogčića.
 „Znaš li da je grešno biti neumeren.“
 „Znam.“
 „Pa, šta će ti, onda, cela gajba?“
 „To mi je mera, čiča.“
 „Cela gajbica!“
 „Pa za ceo dan.“
 Rogići kao da su se povećali. Svetlo u holu se ugasio. Po rapavom zidu, punom grafita, plesale su nebrojane senke fantoma.
 „Onda je, valjda, to u redu.“
 „Nego šta da je u redu.“
 Liftu se taj dan nije radilo. Uzeo je neplaćeno. Otišao je u Južnu Ameriku da žvaće koku.
 „A da li vi verujete u Boga?“ Rogići su mu se uvukli, a iznad glave nikao je oreol zlatnih trepavica.
 Mrzeo sam ljude koji ne prihvataju tišinu kao nešto što može i, ponekad, *mora* da bude. Još više sam mrzeo ovakve, koji bi da sve znaju o vama, a ne zanima ih. Možda ih i zanima, ali nije na njima da ih zanima.
 „Već ste me pitali.“
 „Jesam li?“
 „Ooo, daaa. Više puta.“
 Ugrizao se za kažiprst. Pokušavao je da se seti. Tužno je zavrteo glavom. „Mislim da nisam.“
 „A ja mislim da jeste!“
 Neka toplina prekri mu smešak. Ipak, ličio je na žabu. „Pa, dobro. Čak i da smo pričali o tome, mogli bi ponovo, a? Lift kao da neće skoro.“
 Spustio sam gajbu. Odahnuo nakratko. Matorom su zablistali ocnjaci. Ponovo sam zgrabio gajbu. Nisam želeo da misli kako sam spreman da još dugo ostanem.
 „Pa“, počeo on, „da li verujete u Boga?“
 Odmeravao sam ga. „Ne.“
 Sav se začudio. Možda se i stvarno nije sećao da smo pričali. Zaboravna, zborana dosada.
 „Pa, zašto, molim vas?“
 „Verujem u ono što vidim. Njega, nažalost, nisam imao prilike da upoznam.“
 Čiča se nasmejao. Kao da je video trijumf negde duboko u mojim ustima.
 „Ali, ni vazduh ne vidiš, pa ga ipak udišeš i kažeš da ga ima.“
 „Dokazan je. Dokaži i ti svog boga, pa ću da verujem.“
 „Ali, dokazan je i on! Kroz razna čudesa ovoga sveta, on je, praktično, otelotvoren!“
 Raširio je ruke, obuhvativši mračni hodnik. Mahinalno sam ždraknuo hodnik. Nisam video nikakvo čudo. Samo mrak. Crne senke furija. Sjajni venac iznad starca koji je gušio vidik, ali u isto vreme prizivao. Kao neka šapa propasti koja je ispunila čitav hol i polako ga stezala.
 „Ne znam ja ni za kakva čudesa.“ Jedva sam iscedio.
 „Ne?“ Začudio se. Pogledao u zemlju kao da se priseća. Nasmešio se kada mu se javilo.
 „Čuli ste, sigurno, da je čovek lakši za određeni broj grama kada umre. Sasvim

neobjašnjivo, jednostavno je...“ Zavrteo je glavom u nemoći objašnjenja. „lakši! To mora da je dokaz duše koja se oslobađa iz čeljusti telesne prljavštine.“

„Ne verujem da duša ima neke direktne veze sa tim vašim bogom?“ Zinuo je da mi odgovori, ali ja sam još pričao. „Isto tako, ne verujem da je neko stavio čoveka na vaser vagu pet minuta pre nego što je ovaj trebalo da rikne i tu ga ostavio da skapa.“

Odgovor je odložio dolazak lifta. Međutim, kada smo krenuli, nastavio je. A lift kao da nije imao dno. Ili ga je imao, a ono se nalazilo u crnom ambisu što konstantno zjapi ispod nas.

Grad je upokojen, jer nedelja je po podne i kiša samo što je prestala da rafališe. Neka bakica je sedela na pokislom betonu. Neka bakica je sedela pored bakice na pokislom betonu. Ispod cvetnih marama – izbrazdana lica, namrgođena mukom. Skoro da su izgledale kao deca. Mališani koji su ojadili komšijsku baštu i sada pokušavaju da zarade koju kintu za sličice ili lizalicu. A bile su to stare, stare žene. Suze im je sprala dvočasovna kiša. Opet, brazde koje su napravile jasno su se videle.

Neka bakica je sedela na betonu i držala u rukama cveće zavijeno u kesu. Tako ih je slabašno držala. Tako molećivo gledala vodenim očima. Skoro da sam joj rekao: „Evo, baba, daj mi ta dva i ove što su ti u gajbici.“ Ali nisam.

Plašio sam se oblaka iz kojih bi suknuli modri račvasti jezici koji bi se, pri dodiru sa zemljom, rasprsi u električnoplavom blesku. Zato sam zaustavio taksi. Babe su me mrko gledale dok sam sedao na suvozačevo sedište. Najopasnije među sedištima!

„Dokle?“, zanimao se mlađani vozač. Bio je tu negde mojih godina.

„Vozi pravo, ne znam kako se zove ulica.“

„Pa kako onda da te vozim?“ Iznervirano je pljucnuo dok je pitao.

„Objasniću ti, usput, gde je.“ Pogledao sam ga tako da mu dam do znanja da je ispao glup. Verovatno nije shvatio.

Upalio je taksimetar. Čačkao je nešto oko retrovizora. Valjda ga je nameštao, iako nisam primetio da se imalo pomerio. Možda je šacovao svoju frizuricu.

Vezao sam pojas uz jedno klik i gledao ispred sebe. Ispod beretke bilo mi je vruće, pa sam je skinuo. Protrljao sam kratke dlake, kao da je bilo nečega za poravnavanje.

„Ti si onaj... Kako se ono zove?“ Puckao je desnim kažiprstom i palcem. Levu je ležerno držao nalakćenu na otvoren prozor. Samo je sa dva prsta krotio volan. Kada nije mogao da se seti, pogledao me je. Osetio sam to, iako ga nisam gledao, pa sam pogledao i ja njega.

„Šta kako se zove?“

„Pa, onaj, bre... Znaš onaj... Onaj, što samo ćuti i to.“ Promenio je brzinu.

„Pantomimičar?“

„Da, jebote! Pantomimičar. Ono, zarobljen si u kutiji i ti fazoni.“ Okačio je neki blesavi kez. Mora da je bio jako srećan što zna šta su to pantomimičari. Spremao sam se da ga razočaram.

„Ne.“

„Šta ne?“ Verovatno je već zaboravio šta je pitao pošto se žestoko upinjao da što masnije opsuje ovog ispred sebe; pa ovog iza sebe; pa ovog sa leve strane; pa onog sa desne strane. Jedan je popio psovku, a nije uopšte bio uključen u saobraćaj, već se mirno odmarao ispod jednog drveta.

„Nisam pantomimičar. Samo sam se tako obukao.“

„Neki maskenbal, a?“ Smeškao se. S vremena na vreme, bacio bi pogled u mom pravcu. Bio sam paralisan. Nisam mogao da odvojim oči od njegovog glupog lica.

„Ne. Tako se desilo, šta ja znam. Nisam imao šta drugo da obučem.“

Ozbiljno me je pogledao. „A, imaš ti pare da platiš ovo vozikanje?“

„Imam.“

„Daj da vidim. Ne znam ni dokle te vozim. Daj da vidim koliko imaš.“

Pokazao sam mu kožnu utrobu novčanika. Bio je ispunjen sa dosta kinte. Dovoljno da me vozi oko grada jedno tri puta. Ali to nisam hteo. Samo sam se plašio da ne pokisnem. Nisam podnosio kišu. Zato sam se i vozio, iako volim da šetam. Želja da ne pokisnem bila je veća od ove za šetnjom. Ništa više. Zbog toga sam morao da trpim ovog pavijana. Da trpim kada upali cigaretu. Da trpim svaki put kada otvori usta da prokenja nešto. Uh, usta! Svaki put kada bi ih razjapio, puštao je maglu odvratnog zadaha. Gori od aždaje nekog crnog čarobnjaka.

Fjuknuo je kada je video kintu. „Baš si bogat, dečko. Ja toliko zaradim za nedelju dana vozikanja!“

„Jebiga, baba mi je puna.“ Nastavio sam da gledam u šarenu gužvu ispred sebe. Potrajalo je. Od šarenila ostao je samo veo dima iz auspuha, sa po kojim krovom – ostrvcem.

„Pu, pička im materina. Šta rade, bre? Jebote, ko sve danas ne vozi...“

Da, stvarno. Ko sve ne vozi. Hteo sam to da mu kažem. Da ga pogledam direktno u oči kako bi shvatio o kome pričam. Mada, onda je postojala opasnost da me izbací, a nebo je bilo sve bešnje i bešnje.

„Znaš ti da sam jednom, za jedan dan samo, video pet... Ne! Šest sudara! Šest, jebote. Koji su to debili. Jure, žure, idu na crveno... Ma, užas, bre... Sve bi' ih ja postrojio, pa da vidimo. Ko napravi sranje, ode dozvola i da ga kazne sa celom platom. Znaš kada bi onda pravili sranja? Nikad!“

I ovo sam prećutao. Tip možda više i nije pričao meni. Blebetao je sebi. Svom odrazu u retrovizoru. Ikonici koja je bila zalepljena pored jajastog osveživača vazduha. Isusu koji se klatio na krstu sa retrovizora. Slici svoga sina, brata, bratanca, koga god koja mu je bila na staklu.

„Jednom sam vozio do Kačareva. I, vidim ti ja, tako, na pola puta neko stopira. Ono bio mrak, razumeš, ništa se nije videlo. Uključim ja duga svetla, kad ono riba. Jebote, znaš kakva je bila. Stanem joj ja, reko' da vidim dokle ide. Kad ono, pogledam malo bolje, kad tip! Jebote, pravi tip. Ono, imao je minić, ženske čarape, neku majčicu, vamo-tamo, sve ful ono, ali tip, jebote! Mislim, videla mu se kita kroz suknjicu i to. A i kada se sagnuo, tačno se videlo da je muško, jebote.“

„Ali ništa. Iskuliram ja i pitam dokle će. Reče on neku zabit, kontam, usput je, šta može da škodi? I tako, povezem ti ga ja. Malo smo se vozili u tišini, a onda je on nešto počeo da muti kako nema da plati šta ti ja znam. Reko', nema problema, ustopirao si. Kad, kaže on meni, mogu da ti ga popušim. He, reko', sestro, brate, ne treba, samo te vozim. Ispostavilo se da je neki kurvar, šta li. I ostavio ga u tom nekom vukojebinovcu i nastavio svojim putem... Jebote, kakvih sve ima, a?“

Glas mu je toliko odzvanjao po kolima da sam morao da ga slušam. U stvari, da ga čujem. Zato sam prokomentarisao jednim „Aha“ i nastavio da piljim u prazno.

„Si ti neki peško, a?“, reče. Nisam bio siguran koliko je vremena prošlo otkako je poslednji put pričao, ali čini se ne puno. Nekih minut–dva.

„Molim?“ Morao sam da budem siguran da li je stvarno to pitao.

„Si ti neki peško, pitam. Mislim, tako si obučen i to. Hoćeš malo vamo–tamo, a?“ Namignuo mi je, pomerajući ruke i ramena kao bokser koji se zagreva.

„Da sam peško, ne bi’ ti kresao kevu.“ Nisam mogao da izdržim.

U trenutku se uozbiljio. Tresnuo mi je šljagu tako da mi se glava zabila u zatvoren prozor.

„M’rš u pičku materinu, pederčino mala!“ Zagrmio je. Jednom rukom me je držao pribijenog o kontrolnu tablu. Drugom je otvorio vrata. Izbacio me je iz kola. Besno opsovao. Divljački se probijao kroz gužvu. Na brzaka sam bacio pogled ka taksiju. Upamtio sam mu broj.

Na licu nije bilo nikakve krvi. Čini mi se da je desna obrva malo otekla, ali ništa strašno. Ustao sam i očistio se od drvaca i prašine koja su se zakačila za pantalone. Pošao sam ka najbližoj govornici.

Posle nekoliko novčića i okretanja brojčanika, veza se uspostavila.

„‘Opa taksi’, izvolite?“

„Želeo bih vozilo 8021 na uglu Nušićeve i Brankove.“

„Samo momenat.“ Glas je bio tako seksi. Pitao sam se da li te iste ribe uveče rade na onim hot lajnovima „Za jedno pet–šest minuta, može?“

„Može.“ Za tebe sve, sestro slatka.

„Dobro, čao.“

Taksi je došao ranije. Kakvo čudo! Nije ni bilo bitno. Da je došao i sa pola sata zakašnjenja, čekao bih. Razbio sam flašu, u kojoj je bilo još malo piva. Ušao u kola.

Oprezno sam razmakao zavesu. Sunce je peklo po ožiljku koji je ona napravila. Ipak, pretrpeo sam. Hteo sam nakratko da gledam po crnom asfaltu i belom mermeru na ulici. Na ljude. Učinilo mi se da sam video malog đavola kako skakuće preko zebre. Prelazio je na crveno, a panduri su bili sasvim blizu. Pomislio sam kako to nije pametna ideja. Onda sam protrljao oči. Razbistrio mozak. Đavolci ne postoje. Ili... Ako ne poludim za koju godinu, pomislih, ubiću se. Ionako nema smisla biti priseban.

Bacio sam okce na park. Dve odvratne figure na klupi. Kao neka apstraktna umetnost u zbrčkanoj glini. Ispreplitanih ruku. Prstiju. Pogleda. Jezika. Ispreplitanog sala i crvenkastih strija. Dve odvratne figure. A njima je tako lepo.

To me je podsetilo na Milevu. Tromo sam se odgegao do gajbice. Dovukao se do starog telefona. Izvadio sam pivce. Otvorio ga o stočić na kome je stajao telefon. Okrenuo sam broj.

Posle eona zvonjave: „Ha... ah... lo!“ Čutao sam. Liniju je ispunilo dahtanje. Žensko dahtanje koje je, ponekad, nadjačavalo muško stenjanje.

Između ah i ah: „Halo, Mileva?“

Ah ah i njah njah su se ubrzali. Nisam spustio slušalicu. Kroz tri–četiri minuta začulo se jedno orgazmično: „DA!“ Još malo stenjanja. Koji vlažni cmok. Linija je pucketala prazno.

„Halo?“ , ponovio sam.

„Halo, ko je to?“ Glas joj je bio prigušen. Verovatno je pušila.

„Pa, kako ko je?“

„A, ti si.“ Šmrknula je. „Šta hoćeš?“

„Ništa specijalno. Da čujem šta radiš i to.“

„Šta misliš šta radim?“

„Tu si sa nekim?“

„Aha, mušterija.“ Čulo se kako uvlači dug, dug dim. Ispustila ga je uz šištanje.

Tišina.

„Pa, ovaj, mislio sam da nećeš više?“

„Šta da neću?“

„Da se krešeš za pare.“ Bio sam sasvim miran. Skoro srećan. Možda me je i pivo savladalo.

„A kako da opstanem? Mislim, pare su tu samo propratna zabava. Kurac je ono što mi stvarno treba.“

„Imam ja kurca.“ Napretek, pomislih kasnije.

„Imaš ti kurac kurca.“ Zakikotala se. I Njah Njah se čuo kako se smeje.

Oborio sam pogled. Stvarno, na boksericama je bila rupa. Pogledao sam malo bolje u nju. Nije bilo ničega. Samo po koja federasta bruca. Ništa više.

„Ali...“, zamucao sam.

„Šta ali? E, ajde da se ti malo nosiš, a?“

„Molim?“

„O, bože.“ Zamislio sam je kako prevrće očima. „Ajde da se ti malo...“ Sricala je. Prekinuo sam je.

„Čuo sam te. Ali šta je sa svime onime?“

„Čime?“

„Pa rekla si...“

„Da te volim?“

„Pa i to.“

„To kažem svim svojim mušterijama.“

„Ja ti nisam platio.“

„E, vala baš!“ Čuo sam kako je pljesnula šakom o butinu, koja se, sigurno, presijavala od ejakulata. „Dužan si mi, prikane!“ Spustila je slušalicu.

Ljubav. Mnogi pričaju o njoj. Pozivaju se na nju. Dele je na deliće u svojim pričama. Toliko se kešaju o nju da se, jedna, sva iskrivila. Tu i ostaje. U reči, to jest. Zarobljena. Stisnuta okovima koji je peku. U priči. U prostoj senci, koju olako pljučkaju preko uštrkanih usana. Ali niko ništa ne želi da priloži. Da žrtvuje jare iz svog obora kako bi sva ta priča poprimila smisao. Konturu i odgovarajuću zapreminu onoga kome to pričaju. Izjavljuju. Previše olako prelaze preko rečenog. Utabavaju u prašnjavu zemlju, donovima porubljenim izmetom.

A, bila je tako savršeno nesavršena. Kao privid malog božanstva. Sve te borice, mladeži i bubuljice. Raščupana kosa. Sve je to spušta na zemlju i prikazuje je, ipak, kao ljudsko biće. Nekoga koga možeš zagrliti. Opipati više od statue. Voleti svakom porom i njenom dlačicom. Sada, čorak. Ništa. Najgore je ostati ravnodušan. Tada, mozak kao da je mrtav. Sve što se zbilo, gurnuto je nazad, nazad, nazad... Negde gde se guraju ostale nebitne stvari. Šteta. Baš šteta.

Voleo bih da sam neko drugi. Nažalost, ne mogu pobeći onome što jesam i prebeći onome što nisam. Jer, to ubija. Raspaljuje vatru u središtu utrobe i ona se širi. Iz ušiju, nozdruva, usta, čmara i čvabala, prokulja vam crna dimčina i vi se gušite u njoj.

Otvorio sam novo pivo. Ispraznio ga u dugom cugu. Došetao sam do frižidera. Jedino što je ispunjavalo osvetljenu belinu njegovog stomaka bila je pita krompiruša. Kada sam

je smazao, zažalio sam što nisam kenjao pre jela. Mnogo bolje bi mi legla da sam se prvo ispraznio ko čovek.

Novo pivo. Kauč. Daljinski. Što da ne? Upalio sam televizor. Nisam ga ni gledao. Samo sam piljio. Pokušavao sam da razmišljam. Da se prisetim raznih stvari. Događaja. Nisam se sećao ničega. Samo dana kada sam bio tamo, ispod setnog svoda, u bari i smogu, i da je dan bio specijalan – prvi put, posle deset godina, nisam kenjao kada sam prdnuo. Valjda sam odradio to za ceo život. Isro sam se i sada samo prduckam u prazno. Senka nekadašnjeg. Pitam se, kako i drugima gaće nisu stalno prljave? Prdnu, a ne useru se. Stvarno me to čudi. Možda nose pelene? O, da. Sigurno je to. Kupuju ih na crnoj berzi pelena i bacaju ih u crne kese za đubre koje odnose crni kamioni, zatim ih spale u crnim pećima, crnih fabrika od gareži, a iz crnih odžaka teče crni dim, ka crnom nebu, na crnom svetu, u crnom kosmosu, crnih rupa, crnih bogova, crnih misli...

Usredsredio sam se na sliku televizora. To je bio jedini način da se ne obazirem na žeđ. Gajbica je bila daleko, a mene je stravično mrzelo da ustanem. Ipak, žeđ...

TV.

Ispunjen raznim vestima. Ispunjen raznim događajima. Raznim objavama rata i mira. Raznim receptima. Raznim serijama koje su napravljene kao čista reklama. Nije dovoljno što ih i između tih serija ima mali milion. Sada su počeli i njih da prave kao marketinški potez. Nije bitno za šta. Za koga. Od osveživača daha, uložaka, praškova za veš, do reklamiranja drugih reklamnih serija i političkih stranaka.

Jebem mater svima koji su ikada pokušali da predstave nešto onakvim kako nije. Svaka laž, sem onih slatkih malih koje golicaju maštu, a ne povređuju, treba da bude satrta u korenu dekapitacijom gnjide koja je pljuje iz svojih prljavih usta.

Istina!

Istina!

Istina!

Istina, navučen sam na istinu. Ali, osećam da sam u lečilištu. Doduše, istina, najbolja je, ipak, selektivna istina. Sve dok se međuredovna laž ne otkrije.

Istina!

Istina!

Istina!

Nema je...

Sricao sam. Usiljeno. Teško. Kao da me je nešto zauzelo. Upravljalno je mojim telom poput marionete.

Tada!

...kada!

...shvatiš!

...da!

...grešiš!

...prestani!

...da!

...grešiš!

...i!

...ubij!

...se!

...lakše!

...tebi!
...nego!
...drugima!
...jer!
...greške!
...se!
...nikada!
...u!
...potpunosti!
...ne!
...praštaju!

Opalio sam opaki solo po veni, trzalicom oštrom kao žilet.

Dva crna homića su se povatavala blizu pešačkog prelaza. Niko im ništa ne kaže. Niko ih ne dira. Znam narav ljudi u mom gradu. Zemlji. Ne diraju ih jer ne žele probleme. A siguran sam da bi ih, ako ne svaki, a ono svaki drugi prolaznik prebio. Ne ni zato što su pederi. Ne ni zato što su crni. Već zato što su grudobran tolerancije koju toliko koriste u svojim rečnicima, a zaštićeniji su od belog medveda i bengalskog tigra zajedno. Zar je bitno da li je peder ili obojen? Ako smo svi isti, onda nema zašto uopšte i pričati o tome ko gde stavlja kitu iza zatvorenih vrata. Nema potrebe praviti parade tih i tih, ako smo svi isti. I zašto stalno na vestima možeš čuti kako je neki ovakve ili onakve boje prebio nekog takve i takve boje ili, pak, vere? Svi smo isti. Jednostavno, prebili su se. Razlog je, ionako, nepostojeći za tako primitivnu stvar.

Pljunuo sam u njihovom pravcu, pa nastavio dalje. Nisam imao para da plaćam za krivolov.

Njena zgrada je bila blizu tako da mi je razmišljanje o dvojici još bilo sveže. „E da si videla neke pedere na ulici...“ Nisam je ni čestito pozdravio. Njeni su na moru, pa su joj vrata skoro stalno otključana. A ja sam, takoreći, domaći.

Ni ona se nije trudila da obrati previše pažnje na moju pojavu. Nabirala je slova po tastaturi. Na monitoru su izlazili redovi rečenica. Približio sam se da vidim šta piše. Trkeljisala je neku nevezanu priču sa nekim nevezanim likom. Poljubio sam je u uho tako da pukne.

„Joj!“ Okrenula se na kancelarijskoj stolici. Pokušala da me odgurne.

„Ko ti je taj?“

„Neki drug.“

„Te jebe taj drug, a?“

Napisala je da mora da ide. Ugasila prozor.

„Šta je tebi?“

„Ništa, Mila, ništa.“

„Nemoj tako da me zoveš.“

„A, nego, kako da te zovem?“

„Mileva.“

Ispružio sam se na krevetu. Stavio ruke iza glave. „A, jes’. Ko da si neka krava. Mileva!“ Nasmešio sam se, sam za sebe.

„Baš ti hvala.“

„Nema na čemu.“ Pridigao sam se. „Nego, odgovori na pitanje.“

„Koje pitanje?“

„Ništa ti mene ne slušaš.“

„Ne zezaj. Reci, koje pitanje?“

„Da li te jebe taj drug?“

Pogledala me je što je zbunjenije mogla. Oduvek sam mrzeo glumatanje.

„Da l' si čitav? Jedva ga i znam.“

„Pfff, pa tim pre!“

„Ma, jebi se.“ Ozbiljno se nadurila. Čačkala je nešto po monitoru. U stvari, ništa nije radila. Samo je zaokruživala ikonice. Premeštala ih. Vraćala na staro mesto. Ponovo zaokruživala.

„Šta je sad? Pa, reci lepo, kad te već lepo i otvoreno pitam?“

Sarkastično: „Da, jebem se. Pojebavam se sa svima pomalo.“ To je bila njena istina. Rekla je to kao da nije, ali, u stvari, u glavi je ona bila mirne savesti.

„E, kurvo“, rekoh mirno, pa joj zavalih čušku. Očito prejaku, pošto se pošteno zabila u monitor. Slika se zatresla. Sokić je curnuo kao neka stidljiva suzica. Ostala je tako, njokalice pribijene za monitor. Ipak, polako je klizila nadole. Završila je na tastaturi. Video sam da se to desilo i na nekom filmu. Ili beše emisija? Nije ni bitno. Glavno, nosna kost se tako glatko otkočila i zabila u mozak da je na mestu pala mrtva.

Koje sranje.

Hiljade demoni su se zaigrali po sobi treptave neonke. Uvijali su se oko mene. Stezali me smrdljivim isparenjima koja su kuljala iz reckavih, plamenih čeljusti. Oganj me je progutao i sve je postalo smirujuće crno.

Pospano sam zevnuo. Kažiprstom sam išmirglao krmelje sa očiju. Puklo me je negde između misli o pišanju i dolivanju još alkohola. Okrenuo sam ruke. Približio ih licu. Skoro da sam samo oko prislonio na njih. Ništa. Ni zarez. Ni mala, mala, majušna krastica. Pored kauča, na izbalavljenom tepihu, ležao je žilet. Čist. Oštar. Zlokoban.

Nasmešio sam se. Ubrzo sam se ponovo uozbiljio. San mi se vratio kao odvratna stvarnost. Zavapio sam ka telefonu. Zbog nervoze, tek iz drugog puta sam okrenuo broj. Znao sam da je to san. Ali, nekako, morao sam biti siguran. Mada, to više i nije bila moja briga.

„Halo?“ Milevin glas je bio hrapav. Verovatno je skoro ustala. Ništa nisam rekao. OK je. Nije joj ništa. Bar ništa ozbiljno. Pustio sam slušalicu da glasno škljocne u ležište.

Obavio sam jutarnje potrepštine i nacrtao se ispred televizora. Zujao je još od sinoć. Sada je na njemu bila slika bućkastog mora u penušavoj igri. Na stare kuće, od belog kamena, sletali su galebovi. Šum valova nadjačavali su raznorazni posetioci. Skupili su se iznad neba blelih stena kako bi kupovali kojekakve suvenire i đinđuve. Neki starci su pušili lule i prodavali stare nacističke noževe, satove, kompase, upaljače, značke... Sve ono za šta su stari tih turista ginuli pola veka unazad. Sada je to bilo zanimljivo. Izgledalo je *cool*. Zaboravilo se šta je šta. Sasvim se zaboravilo šta je šta.

Prebacio sam kanal.

Tip sa rancem na leđima. Ličio je na puža. Kao da su mi se učinili jasni ljudi sa velikim ruksacima na grbači. Umorilo ih je mesto. Umorio ih je svet. Umorila ih je povraćka koju su jeli svakom pričom i svakim poljupcem. I sada beže. Beže daleko, na kraj sveta. Možda i dalje. Mada, šta serem. Ne postoji dalje. Kao ni taj kraj. I znaju da nisu sami u bekstvu. I znaju da će na nekoga nabasati. Samo ako dovoljno brzo šmugnu kroz drveće

koje će zatvoriti trnovito granje za njima. Ali, na tim rančevima takođe ima povračke. I oni sami su puni iste. A po usnama drugih ljudi sa rančevima na leđima i dalje je gorka naranđasta pokorica. Može li se sprati bilo čime? Barem i pišačkom? Nekakvim zavaravanjem? Ili se mora poseći usna i zauvek baciti?

I valjda će jednom prestati da samo pričaju i početi i da rade. Da dokazuju. Ne drugima ili svom egu. Nego sebe radi. Da prestanu biti ledene senke koje se tope pred očima onih kojima naklapaju sranja. Da se ogleda u vodi koju pije i shvati da je zadovoljan. Da ne mora bežati od sebe krijući se iza nečeg što nije. Da se pokaže drugima nag, bez bojazni i nade za prihvatanje. Već slobodno i bez brige. Ko prigrli, prigrlio je. Ko nije, glup je.

Jebiga. I ja sam, verovatno, takav. Nekada, ponekad. Skoro nikad. Ali, ipak, ponekad. Drugi su od mene napravili lažova. Svinju koja rije napred, uništavajući sve ostalo. Nema te brnjice i alke koja može da zaustavi prekopavanje zemlje tuđih grudi. Možda samo neko drugi. Negde drugde. I kada bih ja, pre svega, postao drugačiji. (Jer moramo početi od nas samih.) Kada bi me te sitne mušice tuđe ogavnosti ostavile. Kada bi prešle na drugo govno koje je pokleklo. Možda bi samo tada bilo bolje. Svako bi radio za svakoga u svakom živom trenutku. Time bi radili i za sebe. Neprimetno. Mnogo bolje i korisnije. Nesebično. Ipak, lakše je popišati se u nečijoj bašti i sa slašću gledati komšije kako jedu njene plodove. Drugi su me degradirali! A ja sam kriv jer sam ih pustio da me zatupe titanskim macolama.

Promenio sam kanal.

Kviz. Nisam ih voleo. Zato sam samo piljio jer ništa drugo nisam mogao da svarim. Premeštao sam se po krevetu, ne mogavši da se namestim. Valjda se malo prašine diglo sa mojim vrpoljenjem. Kijalo mi se, ali nisam mogao. Buljio sam ka plavom suncu. Ono me opali. Zaslepi. Ali nedovoljno. Nedovoljno da bih progledao. Nisam ni kinuo. Čudno. Napolju je bilo tmurno. Ne oblačno, samo gvozdeno i sterilno. Svetlost je, ipak, ulazila u sobu. A ja se osetih kao pile ispod sijalice koja simulira inkubator. Prizor me je uplašio. Spustio sam roletne. Takođe, nisam mogao gledati prašinu koju obasjavaju blede odblesci sa simsa. Prašinu koja ulazi kroz taj isti prozor i lepi mi se za pluća, spontano me gušeci.

Nisam menjao kanal.

Kviz se završio. Program je preuzela neka verska emisija. Prosto sam mogao da zamislim Sveštenika kako bulji u televizor i plače od sreće. Ponelo me je neko dokono razmišljanje. Dobio sam želju da vidim starog. Da ga priupitam nešto.

Izbio sam na hodnik, isto onako odvratno obučen kao i ranije. Sve do sada mi nije palo na pamet da se presvučem. Mada, zašto bih? Zažmurio sam, ponovo, i sve je bilo isto. Tako sam nastavio kroz hodnik, sve do njegovog stana. Posle desetog omašaja otvorio sam oči i naciljao zvonce. Čuo sam matorog kako se dere: „Evo!“ Mada, dugo mu je trebalo. Verovatno se pridizao, pa tražio naočare, pa zakopčavao košulju ne bi li sakrio kesu koju je nazivao telom, pa...

Neka komšinica je sočno psovala svog sina. Nasmejao sam se. Ovde dok ti majka ne jebe majku, nije ti majka. Otac je to odavno uradio, tako da je on, manje-više, oslobođen te obaveze.

Kako ne bih slušao tuđe svađe, blejao sam po zidovima u pokretu. Hiljade izbočina. Ulegnuća. Grafita i markerom našaranih imena. Psećih imena, pseudonima, muških imena, ženskih imena. Bio sam u fazonu da se zaljubim u samo žensko ime ispisano na zidu škole ili slične KP ustanove. Osećaj će jenjavati s vremenom. Ponovo ću postati kanta koja ječi metalno na svaki dodir. A bilo je tako lepo biti ispunjen đubretom koje

zjapi ispod poklopca. Sada su ostale samo pobledale žvake i slične lepljive stvari. Sedim tako, i skoro mogu da čujem vetar kako mi zavija kroz glavu, grudi i trbuh. Ništa ne dolazi. Zašto? Zato što nema šta. Nema zbog čega. Sve je tako nelogično. Isprepletano. Neshvatljivo bednom zasuzelom oku onoga koji posmatra. A drugima tako lako. Tako spontano i prirodno. Da odu iza životinjskog, u čistu besciljnu ništavnost sopstvenih izdrkavanja. Onda se vrate, srećni. Nesrećni? Svakako, ali ne oni.

Čiča je, najzad, otvorio. Dugmeta su mu bila šoravo zakopčana. Da je mlađi, izvinio bih se na smetnji i otišao. Ovako, znao sam da u stanu nema nikoga u čijem sam ga teslačenju prekinuo.

„Dobar dan.“ Smeškao se. Iako me je poznavao, bojažljivo je čkiljio iza jedva odškrinutih vrata.

„Dobar dan.“ Stajali smo u neprijatnoj tišini. „Mogu li da uđem?“

„Kojim dobrom?“

„Hteo bih nešto da vas pitam.“

„A je l’?“ Kao da je prevrtao moguća pitanja po glavi.

„Da.“

„Da nije neki problem sa zgradom?“

„Ne, ništa slično. Gledao sam neku emisiju na TV-u...“

„Živote naš, Velikom si dužan što si tu?!“ Uskliknuo je. Staklene oči postale su farovi blede svetlosti nadahnuća. Nisam imao pojma kako se zvalo, ali valjda je to to. A i ako nije, nema veze. Hteo sam samo da popričam. Zato sam klimnuo.

„Onda, molim vas, uđite, uđite!“

Ponudio me je bajatim napolitankama. Na teži način sam saznao da su stare. Odbio sam bućkuriš koji je pokušao da mi podmetne kao kafu. Sveštenik je promljackao koju napolitanku. Srkutao je splaćinu, buljeći u TV. Nije mu padalo na pamet da priča sve dok se emisija ne završi. Pola sata kasnije, kada je poslednje slovo sa odjavne špice dotaklo vrh kutije, reče: „Dakle, šta ste hteli da me pitate?“

„Pa, vidite...“, nisam baš najbolje znao odakle da počnem. Kako da postavim. „Znate i sami da je kod nas mnogo slađe videti slomljenu nogu, nego neku dobro zaraslu?“

Klimnuo je, ali videlo se da mu nije najjasnije o čemu pričam.

„E, pa, da li mislite da se ljudi više nadaju zagrobnom životu samo da bi imali tu utehu da će neko patiti, ako ništa, barem pored njih samih, nego kao utehu da će ići na bolje mesto?“

Ozbiljno je cuclao kažiprst. „Moguće. Mada, nisu svi takvi. Ima i onih dobrih. Skromnih i...“

„Eh, skromnih!“ ote mi se.

„Nešto ne valja?“ Čkiljio je upitno.

„Ne, ne, ne. Ništa.“ Nisam hteo da se priča raspline kao šumski požar. Ni sam ne znam zašto sam došao kod matorog. Mogao sam da upitam onog grotesknog u ogledalu. Valjda sam hteo da još neko čuje moj zaključak. Mada, dovoljan je i on.

„Ma, kažite.“

„Pa, mislim da skromno ne postoji.“

„Kako to?“

Nakašljao sam se. „Da li vi sebe smatrate skromnim?“

„Ne sasvim, ali veoma.“

„Zašto?“

„Kako zašto?“

„Pa, zašto? Lepo vas pitam, zašto? Imate televizor, napolitanke, kuvate kafu i još trista čuda.“

„Hm, istina.“ Kao da se malo razočarao.

„Evo, recimo, kada bi vam neko sada zakucao na vrata i ponudio kofer sa brdom para, da li biste prihvatili?“

„Normalno da bih prihvatio!“

„Normalno, ali to znači da niste skromni.“

„Lakše je biti skroman sa mnogo para.“ Nasmejao se grohotno. U njegovom oronulom slučaju, krkljavo i kašljivo. I ja sam se nasmejao. A plakalo mi se. Plakalo mi se od dvoličnosti ovog starca. Tužno je što se smejem kada mi se plače samo da bih ostao normalan. Tužno je što se smejem... samo da bih ostao normalniji. Tužno je što se... da bih ostao. Tužno... da bih opstao.

Još nešto je naglabao, ali već sam pošao ka vratima. Uverio sam ga da nema potrebe za ispraćanjem. Dok sam išao kroz hodnik, mogao sam da ga čujem kako priča i smeje se. Sam sebi, ili onim majušnim đavolima koji su ga, odjednom, spopali.

Zaključao sam vrata. Razbio televizor jednom od praznih boca. Punu sam čvrsto držao u levoj ruci. U desnoj sam prelistavao neku knjigu. Dugo još nisam mogao da počnem sa čitanjem. U stvari, poodmakao sam dosta u stranicama, ali kao da ništa nisam pročitao. Zapamtio. Mislio sam. Možda sam samo naivan. Loše... Ne, pogrešno vaspitan. Oči mi ne istu gnoj i krv drugih. A možda to i dolazi spontano. Nevezano za ono što ti želiš. Možda se svakome desi da se spotakne i krene na neku drugu stranu. Opravdanje leprša kao majušni oblak, a bes i nerazumevanje ga oduvaju. I stvarno, čini se kao da uopšte nema opravdanja. Ne sme ga biti!

Preneo sam se iz realnog. Skočio sam onom lepšem, nerealnom. Čitao sam kao sumanut. Naliven, sitna slova i redovi rečenica terali bi me na povraćanje. Ipak, čitao sam i dalje. I dalje. Idalje. Idalj... Ida... Id... I... Živeo bih sa likovima. U njima, sa njima. Nebitno. Sumrak od nekoliko mastiljavih slova za mene je bio stvarniji od kakvog holograma. Stvarniji od stvarnosti! Stvarno nestvarno. Koliko sam, reklo bi se, odlepio. Vrištao bih po lobanji. Izmišljeni ljudi bi mi pritrčali u pomoć. Prihvatao bih ih. Stvarne bih ostavljao. Zaboravljao ih u hiljaditom zvonu telefona, koji i nije zvonio. One koje sam znao nisam više hteo, jer se ispostavilo da su isti kao oni koje ne znam. One koje ne znam nisam hteo, jer mi je to izgledao kao mučni poraz. Kao odvratno cviljenje nekog ranjenika koji bi prihvatio i protivničku i savezničku gazu, samo da krv prestane da teče i teče i teče i teče... A ona kao da je nicala iz samog beskraja svemira.

Odložio sam knjigu i prišao ogledalu. Čudovište se nasmešilo. Zamucau sam: „Ko si ti?“ Prilika se cerila i cerila. Odmakla se. Pogledala me je preko ramena. Podrugljivo. Izgubila se u uskom mostu od kamena. Nestala. Zauvek...

Berserker*

„Super si ti.“
„Ma luuud sam.“
„Ne stvarno, skroz...“
„Šta skroz?“
„Pa, skroz si super.“
„Što?“
„Eto, tako. Smešan si.“
„Hm, baš ti hvala.“
„Ma, ne tako.“
„Ma, dobro.“
„Šta je?“
„Ma, bedan sam.“
„Nisi!“

Osećao sam se kao govno. I pre ovoga, prožimalo me je slično raspoloženje ispunjeno fekalijama. Ovo je bilo najcrnje. Crnje od najcrnjeg. Supercrno! Ne samo da sam joj poslužio kao pajac već sam počeo da patetišem. Da budim sažaljenje kako bi mi bilo lakše. Zato sam i prećutao. Stisnuo sam zube do granice bola. U usnama mora da mi je nestala i poslednja kap krvi. Ne znam više da li je još nešto pričala. Znam samo da sam se ogadio samome sebi. Zato sam, logično, hteo da joj zveknem šamar. Ali tako je nevino naslonila glavu na moje rame da mi je došlo da popustim po svim šavovima. Pride, nisam bio jedan od onih što udaraju bilo koga, pa ni onaj zid. Mora da sam zato, uopšte, pucao po svim šavovima.

„Šta si upisao?“, smeđa je kevkala nešto. Imala je čudnu facu. Čas bih pozeleo da je prekrijem ćebetom, čas bih pozeleo da joj je celu polizem, izbalavim. Jebiga, loše se cmačem.

„Ma...“, odgovaram nešto, ni sam ne znajući šta i zašto.

Kelnerica se motala oko stola. Merkala je pikslu da je zameni. Smeđa uporno nije vadila pljugu iz pepeljare. Prsata seljanka se zakašljala. Bila je jedna od onih što pljuje i porudžbinu kada nije zadovoljna gostima. Ružno/lepa je sklonila cigaretu. Ova je otišla.

Sva sreća, pio sam pivo. Ova je pila kafu. Nadam se da je bilo tako. Nadam se da joj se zelena šlajmara smeši ispod finog soca. A zašto? Zašto sam bio govno? Zato što sam se osećao tako, iako sam nosio neki fini dezodorans. Ipak, smrdeo sam na kilometre. Želeo

* Berserker (U bukvalnom prevodu „medveđa koža“, ali se može tumačiti i kao „ne nosi oklop“) – Nordijski ratnik koji je, obučen samo u kožu neke životinje (obično medvedu ili vučju), besneo pred bitku i zbog samog oblačenja, kao i pobesnelog ponašanja, širio strah u neprijateljskim redovima. Verovalo se da im Odin daje natprirodne moći.

sam da drugi smrde. Ne samo da osećaju moj smrad, već i da drugi smrde. Sa druge strane, nisam hteo da iko na svetu smrdi kao ja!

„Bože, puko sam.“

Sklonila je glavu. Čudno me pogledala. Da, definitivno je bila ružna. Nešto je trućala zbog čega i kako. Nisam je slušao. Popio sam ono malo pljuce sa dna čaše. Bilo je odvratno – kao da je neko pustio da pivo izvetri, a onda sunuo i malo tople vode. Naručio sam još jedno. A sve vreme sam mislio kako se kešam na jadnog starca svaki put kada mi je loše.

„Kakvog starca?“ Raketa. Visok tip. Duga kosa – stalno masna. Nije da radi u nekoj ćevabdžinici, već tako, jednostavno, masna. Valjda priroda nije znala da će mu se puštati griva, pa je rekla: „Evo, ovaj će da bude mastan!“ Bio je to jedini tip koji je trpeo moja proseravanja. To jest, nije ih trpeo, već ih je prihvatao. Valjda je u tome i bila fora.

Mora da sam nešto, odsutno, promrmljao.

„Kakvog starca, pitam?“ Seo je, preko puta smeđe.

„Ne znam. Nešto serem, nije ni bitno.“

„Aha. Nego, što sam gledao, sada, neku emisiju. Našli su neke čamuge usred džungle koji nikada nisu videli belog čoveka. To jest, videli su ih, ali su prvu ekspediciju ponabitali na kolčeve. Ha!“

Nasmejavao sam se. Možda malo preglasno, pošto se ružno/lepa nešto uzjogunila. Pa, jes', ljudi na kolčevima i nisu preterano smešni.

„A šta su uradili sa drugom ekspedicijom?“

„Koliko su shvatili, istripovali su da su ovi sad bogovi koji su se vratili iz mrtvih da ih kazne. Odmah su im doneli razne stvari da jedu, počeli da im nude svoje ćerke da ih tucaju i tako...“

„Ne seri.“ Promrdah guzovima ne bih li se udobnije smestio u stolici.

„Ne serem, jebote, stvarno.“

„Užasno.“ Smeđa je pijuckala svoj sokić.

„Šta užasno?“ Raketa se prodrao. Taman, privukao je kelnericu. Naručio je pive. Dobio ga nešto kasnije.

„Pa, to što su ubili te ljude.“

Nisam progovarao. Pustio sam ovog da je malo drka. Ali namestio sam facu kao da sam se pronašao uvređenim njenom konstatacijom.

„Pa šta ako su ih ubijali? Koliko ljudi umre dnevno, pa ti nije užasno?“

„Ali, ove su iskasapili!“

„Nisu ih iskasapili“, ubacio sam se. „Natakli su ih na kolac.“

„Isti đavo“, reče ona, oborivši pogled.

„Nije! A i šta tebe briga?“

„Dobro, samo sam mislila...“

„Dosta!“ Siktao sam. „Dosta! Dosta! Dosta!“

„Koji ti kurac?“ Raketa je naginjavao.

Otpio sam gutljaj. Ahhhhhhh. „Smarate više sa tim. Ko da je bitno kako su ih ubili.“

„Ti si počeo...“

„Znam, znam, znam... Ali smara više. Dobra je priča, zašto si morala da je zasereš?“

Bledo me je gledala. Raketa se smeškao. Pijuckao.

„Nego, gde su ostali?“ Obrnuo sam se, kao da se ostatak društva negde sakrio.

„Nemam pojma. Niko me nije zvao.“

„Ni mene. Valjda će da se pojave.“ Slegnuo sam ramenima.
„Aha, nego, šta ćemo?“ Uspravio se na stolici koliko god je to mogao.
„Aj’ se malo nacirkamo. Nismo odavno.“
Napravio je neku glupavu grimasu – raširio oči, iskrivio usta.
„Šta je?“
„Ma, ništa...“ Pogledao je u novčanik. „Ajde, može.“
Kucnuli smo se. Otpili malo.
„Nego, ko je ova?“ Kažiprstom pokaza na ribu kraj mene.
„Nemam pojma.“ Ozbiljno sam pogledao smeđu. „Ko si, bre, ti?“
„Radmila.“ Smeškala se.
„Cepaj, Radmila“, počeo je Raketa.
„Da idem?“ Smeška nestade. Gledala je molećivo – čas u mene, čas u Raketu.
Slegnuo sam ramenima. Uvek sam bio pička.
„Da ideš“, potvrdio je Raketa.
Otišla je. Mi smo ostali. Napili se. To je to.

Nešto mi je udaralo kapak. Nešto mi je udaralo kapak. Nešto mi je udaralo čelo. Nešto mi je udaralo obraze. Nešto mi je udaralo bradu. Čoveče, sav sam bio izudaran. Ali ne od te kišice koja je počinjala. Ne. Od nečeg goreg. Ne znam tačno čega. Osećao sam glavu. Ha! Pa naravno da jesi, kaže neko. Ne budi glup, stalno je osećáš. Ali ne. Ne. Nije ovo to. Ovo je neko drugačije osećanje. Osećanje bola nema veze sa tim. Ovo je kao da vam je neko zabio pisak pumpe u usta i naduvao vas. Uhvatio sam se za potiljak. Kosa mi je bila izlepljena mokrom zemljom. Iako sam, iz nekog ludačkog razloga, mislio da gledam, u stvari, žmurio sam. Naglo sam otvorio oči. Lažem. Potrudio sam se da ih otvorim. Samo, kapci nisu hteli da maknu s mesta. Pohrlio sam rukama ka njima. Celo lice bilo je pod blatom. Osetio sam i nešto mekano u svemu tome. No, nisam obraćao mnogo pažnje. Grebuckao sam smeđe sa očiju. Najзад, otvorio sam ih. Kiša je spirala zemlju sa mene. Vid mi je bio zamagljen mutnim glisticama tečnosti.

Sedeo sam barem pet minuta. Voda se migoljila iz oblaka u ogromnim količinama. Nije mi smetalo. Došlo mi je kao neko davno zaboravljeno osveženje. Kao nešto što mi se nije desilo jako, jako, jako dugo. Čak je i glava postajala manja. Mora da se skupila od hladnoće. Iako sam sedeo mirno, osećao sam je. Nasmejao sam se pri pomisli da mi se tintara, poput kakve starice, skvrčila na kiši. Smeh je bio krkljav. Iz usta su mi ispali komadići mahovine i poveća buba. Tačno sam mogao da vidim sebe kako se uneređujem. No, stomak je toliko zavijao, pa mislim da nije bilo šta da se ispusti. Buba je odmilela u travu. Pustio sam misli da odskakuću u istom smeru.

Vid mi se potpuno vratio. Tikva je bolela u granici normalnosti. Usta su mi bila suva. U stomaku, creva su pikala ragbi. Pogledao sam oko sebe. Poljana. Put. Ponovo poljana. Dalekovodi, sa kojih se kablovi opasno krive ka zemlji. Ustao sam. To jest, pokušao. Savršeno dobro sam osećao noge. Sve sa tabanima! Ipak, kada sam probao da se uzdignem, butine su posustale. Listovi kao da nisu ni postojali. A kroz stopala mi je jurnuo bol žileta koji seče. Mora da sam opsovao. Probao ponovo. Tek iz trećeg pokušaja, uspeo sam da se pridignem. Klatio sam se kao Travolta u svojim đuskavim filmovima. Ali, sem dobovanja kapi, nisam imao nijedan drugi ritam. A i njega sam neuspešno pratio.

Nisam obraćao mnogo pažnje na svoje stanje. Više sam se trudio da osmotrim gde sam. Čestice magle su igrale stiskavac. Zbog te čudne žurke malo šta se videlo. Ipak, pet–šest kilometara nalevo, nazirale su se konture zgrada i odžaka fabrika. U neverici, njihao sam balonom. Nemoguće da sam tako daleko odmakao. Osvrnuo sam se da vidim da Raketa nije negde u blizini. Ništa. Polje. Put. Polje. Kiša. Dalekovodi. Zateturao sam se po asfaltu. Nisam ni mario da se držim pokraj puta. Mamurluk je bio titanski. Pa, jes. Bogovska pijanka je to bila. Pokušao sam da se setim šta smo sve stukli. Nisam mogao. Svaki put kada bih se zamislio, nailazio bih na tminu pamćenja. Crnu rupu koja uvlači svemir u svoja nesaglediva usta, poput Nemca koji tamani kobasicu.

Grad je bio sve veći. Sve veća bila je i sumnja u te kuće i betonske kule. Jer ništa što sam odatle mogao videti nije ličilo na mesto u kojem sam živeo.

Nisam bio ni na pola puta. Ma, kakvi' pola puta. Nisam bio ni na trećini. Ma, ni na četvrtini. More, petina je previše. Vukao sam se kao da me ovaj mamurluk drma već četrdeset godina.

Negde, na skrivenom horizontu. Munje su plesale. No, nisam ih video. Čuo sam samo podrige grmljavine. O, kako sam se iznenadio kada mi se, umesto munje, približio vojni konvoj. Činilo mi se kao da me nevreme juri. Tada sam se i okrenuo. Zeleni reptil. Ratne mašine – krljušt. Prvi su išli tenkovi. Ogromni traktori sa drljačom za ljudsko meso. Zatim razna oklopna vozila. Posle, došli su kamioni puni vojnika. Virili su. Bleda lica, kao utvare iz crnih pećina, koje su činile cirade. Buljili su u mene svojim premladim, krvavim očima. Buljili i buljili i buljili... Neki su upirali prstima. U neverici, okretali su glavu. Nisam znao šta se tačno zbiva. Nekoliko puta sam se i osvrnuo. Mislio sam da nisam ja predmet njihove znatiželje. No, sem maslinaste trave, ništa drugo nije postojalo.

Piljio sam tako, u konvoj, kada sam čuo sirenu. Znam da sam je čuo mnogo pre no što sam je i registrovao. Okrenuo sam se ka zvuku. Odande, ciljalo me je strogo oko tipa u uniformi. Bila je nakićena pravom armijom ordena. Mora da je zbog toga bila teža za bar pet kilograma od obične. Iako sam obratio pažnju, vozač je i dalje trubio. Jednooki oficir ga je lupio rukavicom. Prodrao se nešto. Vojnik je momentalno prestao da siluje sirenu. Onaj što je sedeo iz njih, za mašinkom, cerekao se kao hijena.

Jednooki napravi značajnu pauzu. Možda malo predugačku. Raširio sam ruke i obesio ramena. Promrmljao je nešto.

„Molim?!“ Gusenice, točkovi, motori... Sve je gušilo zvuk.

Crveneo je pri ponavljanju: „Ko si ti?!“

„Miloš!“

„Šta tražiš ovde?!“

„Idem kući!“

„Gde si bio?!“

„U jarku!“

„Molim?!“ Toliko se nagnuo preko prozora džipa da sam mislio da će ispasti.

„Bio sam u jarku!“

„Šta si tamo radio, ako boga znaš?!“

„Bio sam pijan!“

Promrmljao je nešto ka vozaču. Učinilo mi se da kaže kako jedan čovek mojih godina to sebi ne sme dozvoliti.

„Izvinite?!“, zanimalo me je da čujem sve. Glava je htela da se rascveta. No, isuviše sam bio zainteresovan, te sam nastavio sa dernjavom.

„Ma, ništa! Hajde, povešćemo te u grad!“

Džip je usporio. Popeo sam se na platformicu iza vozačevih leđa. Nisam mogao da vidim mitraljesca. No, tačno sam zamišljao kako se i dalje bekeli, kao neki ludak.

Jednooki se blago okrenuo, kako bih ga čuo šta mi govori.

„Ne bi trebalo da se šetaš ovuda u ovo vreme!“

„Zašto?!“

„Pa, rat je, boga mu ljubim! Ni u dobro čuvanom gradu nije bezbedno, a kamoli na putu!“

„Rat?!“ Ovo nisam uzviknuo da bi me on čuo. Više je to bio vrisak. Skičanje, visokog, visokog tona.

„Bože, pa gde si ti bio poslednjih meseci?!“ Nastavio je da trtlja nešto o ratu. Nije više okretao glavu. Vikao je, iako je trtljao za sebe – ko ga je započeo; gde je, zasada, bilo najgušće; koliko ko, trenutno, ima žrtava i tako te stvari. Sve su to bile poverljive informacije, ali svi su ih, kako je rekao, znali, pa što i on da ne priča o tome? I te kako me je zanimalo sve to. Ali prvo sam hteo da saznam kada se ovo desilo? Kako mi je to promaklo? Istina, nisam mnogo pažnje obraćao na televiziju, radio i novine, ali rat bi mi sigurno upao u oko ili usnu školjku! Jebem mu, mislio sam, rat!

Oficir je, ponovo, pričao meni. Ovog puta se izvio na sedištu. Od trošnog puta ceo je poskakivao. Čak je, dva ili tri puta, morao da digne kapu sa očiju. „Nego, gde si se ti tako udesio?!“

„Kažem, bio sam pijan! Prespavao sam u jarku!“

„Da se ne lažemo!.. Bio sam i ja pijan!.. Pa i u jarku! Ali!.. Nikada nisam tako izgledao!“ Pričao je iscepkano. Teško je dolazio do daha.

Prvi put, otkako sam se osvestio, pogledao sam se malo bolje. Na farmerkama i duksu bila je trava i mahovina. Nokti su mi porasli. Čudovišno porasli! Ličili su na crnu kućicu puža koliko su bili zakrivljeni i crni od zemlje i ko zna još čega. Ne mogu reći da se nisam prepao. Ali to je ništa u odnosu na strah koji sam osetio kada sam se pogledao u retrovizoru. Bio je to Torov udarac čekića. Bio je to hirurški nož zariven ravno u grudi, sve do kičme. Bio je to dovoljan razlog da, ipak, pustim malo mokraće. Jer, u odrazu nije bilo devetnaest godina. Ma, nije bilo ni trideset. Ne! U ogledalu je čkiljio starac od nekih šezdeset godina. Nenormalno dugačke i štokave kose. Brkova i brade nije imao, sem na nekim odabranim mestima...

„Je li sve OK?!“

Kako reći da nije. Lako, to jest. Ali, kako reći *šta* to nije u redu. Zato sam zaklimao glavom. Sklopio oči kako me ni bi više zapitkivao. Možda sam i plakao. Verovatno od straha i iznenađenosti ili ko zna čega. Jer, mislim da bi u takvoj situaciji svako pustio barem nekakvu telesnu tečnost. Čak mi je proletelo kroz glavu kakva bi ovo priča za kafanu bila. Nenormalno! Bio sam toliko ispunjen različitim mislima i osećanjima da sam se osetio prazno.

Oficir me nije ništa više zapitkivao, sve do grada. Kada smo prolazili kraj prvih kuća, upitao me je gde živim. Odgovorio sam da me ostave u centru, ako idu do tamo. Potvrдно je klimnuo glavom. Sve do prvih ulica nijednom nisam razmakao kapke. Držao sam ih čvrsto prišljafljene mrakom, kao da će mi po otvaranju ovaj ružni san reći zbogom. No, posle kratke priče sa jednookim, buljio sam. Upijao sam svaku ulicu, kamen, kuću,

zgradu, dvorište... Sve! Kada već nisam sanjao, ili se nisam budio, želeo sam da vidim sve. I, činilo se da jesam. Jer, malo toga je bilo promenjeno. Bio je to moj grad, nego šta! Ipak, neka nova zdanja zamenila su stara. Neka stara bila su renovirana. A neka su toliko propala da su se urušavala ili padala jedna na drugu i tužno se podupirala.

Ostavili su me tamo gde sam im rekao – tačno preko puta moje zgrade. I dalje je bila tu. Dve blizakinje, ne preterano visoke. Siva fasada, ruinirana. Ne ratom koji palio i uništavao. Ne. Već čistim nemarom i vremenom.

Dugo sam prosto stajao. Ne znam tačno koliko. Samo vreme činilo se pomalo nestvarno u tim trenucima. Sećam se, gledao sam u istu različitu ulicu i iste različite trafike. U iste različite kućice i iste različite prodavnice. Redove drveća...

Ljudi su prolazili u sivim naletima. Propast, koja je zahvatila zemlju, osećala se među njima. Videlo se i da im je moje prisustvo strano. Zato sam ugrabio zgodan momenat. Pretrčao ulicu. Za tili čas, stajao sam ispred vrata lifta. Nervozno sam pritiskao dugme. Sprava je brzo stigla. Pritisnuo sam željeni sprat. Sa dva prsta držao vrata dok sam, pljucom, overavao levi ugao. Nasmehio sam se, iznenada – kao da se ništa nije promenilo.

Zgrada je ostala ista. Verovatno je krećena milion puta, ali boja je i dalje bila identična – avet bela. Tako, ništa nije bilo čudno. Prišao sam vratima. Nije više pisalo prezime mojih roditelja. Bili su tu izvesni Mirkovići. Nisam znao da li da pokucam, pozvonim. Možda je trebalo samo da odem. Čak i da je neko od mog roda tu, šta da mu kažem? Ipak, bio sam previše znatiželjan da vidim šta je iza tih vrata. U kucanju me prekide spoznaja – ličio sam na diva koji se upravo probudio iz stogodišnjeg sna. Koliko god sam mogao, očistio sam se od zemlje i zeleniša. Kosu sam zalizao, tako da me je koren bolelo. Ipak, stajala je na mestu. Valjda od blata i masti. Uvukao sam je u dukser. Mora da sam izgledao još čudnije. Mada, tada se to činilo kao odlična ideja.

Pokucao sam.

Nije bilo odaziva. Jedino što se čulo je komešanje unutar stana. Kao da se neko svađao. Posle duže pometnje, začulo se prigušeno: „Evo!“

Visok mladić, kratke crne kose, otvorio je vrata. Imao je preoštre crte lica. Kao neki od vojnika iz američkih filmova. Gledao me je, a kapci i usta su mu čudno titrali. Onako kako bi svako gledao nekoga ko je izgledao kao ja tada.

„Izvolite?“ Stao je bliže pragu. Pogledao ka jednoj od soba. Slegnuo ramenima.

„Da li ovde živi neko od Ilića?“ Za trenutak sam bio paralisan. Kada sam se dernjao sa oficirom, bilo je to urlanje prigušeno tutnjavom ratnih mašina. Naravno, glas mi je škripao i krkljao. Bio je dublji no obično, ali nisam obraćao mnogo pažnje na to. Sada, kada sam pričao smireno i tiho. Sada, kada je celoj stvari smetao samo odjek hodnika. Shvatio sam, glas mi je bio kao u starca. No, brzo sam se trgao. Verovatno sam već sam sebe, podsvesno ili svesno, smatrao za starinu.

Tip me odmeri od glave do pete. Nije mi to smetalo. Mučilo me je što ne mogu tačno da mu pogodim godine.

„To je devojčko prezime moje mame.“

„Da li je ona tu? Ili, možda, Kosta ili Branka?“

„Mama mi nije tu, a baba i deda su odavno mrtvi.“

„A gde je?“

„A ko je traži?“ Zauzeo je stav ćirilično f, štampano.

Mogao sam da kažem, prijatelj. Mogao sam da kažem, poznanik. Mogao sam da kažem, bivši ginekolog. Mislim da sam mogao da kažem i da sam silovatelj kome je baš njegova majka zapala za oko. Ali ne, ja sam rekao ko sam i šta sam. Mislim da je to bilo gore od bilo čega. Činjenica da su mi roditelji mrtvi pogodila me je sa zakašnjenjem. No, ne onoliko koliko sam mislio da će me slomiti. Valjda mi je, u glavi, to bilo logično.

„Moja majka nema brata.“ Latio se kvake i ivice vrata. Blago ih je zatvarao. Mahinalno, stavio sam prljavu patiku, između vratnice i dovratka, da ga sprečim.

„Molim te, ja sam Miloš Ilić. Njen brat! Pa kako ti nije pričala o meni!?“

„Beži, bre, matori, pre no što te iznabadam.“ Vrata su ponovo bila širom otvorena.

„Molim te, udari me, ako hoćeš, ali reci mi, prvo, gde ti je majka.“

Uspravio se koliko je god mogao. Bacio brz pogled ispod oka. „U staračkom domu.“

Tras!

Ako se ništa nije menjalo, znao sam gde da je nađem. Ili barem potražim, ako nisam prevaren. Pošao sam stepenicama jer mi se lift učinio tako mračan.

Ispred zgrade – stanica. Blink, blink reklama. Neon autobusa. Užasna stvar. Kovčeg. Kruži. Kupi. Uzima. Izlozi. Plastične lutke iskopanih, izbečenih očiju. Gledaju te. Žele te. Žele da im strgneš odeću. Da ostanu ogoljene. Neke i jesu. Ogoljene. Poput otpadaka boje ljudske kože. Stoje, ćelave. Mrtve. Na svetlu. Na neonu. Sličan je onom sa benzinske pumpe. Istom onom što tera na okretanje kada izađete iz kola. Onom što majstora, koji toči gorivo, pretvori u alu ili moru.

Ušao sam u bus.

Nisam imao kartu. Morao sam da je kupim kod šofera pošto je otvorio samo prednja vrata. Takođe, nije hteo da otpusti lanac, sve dok ga nekako nisam namoljakao da mi progleda kroz prste jer nemam ni dinara. Mora da mu je moj izgled potvrdio priču. Otkao je kariku sa eksera i pustio me da prođem.

Seo sam pored nekog tipa u perjanoj jakni. Pogledao me je, kroz nabore kože i savane dlačica. Naglo sam se nasmejao – iz usta, virila mu je karta. On se nasmešio. Okrenuo prozoru. Nije se više okretao.

Sklopio sam oči. Osećao sam se kao da nisam spavao svih ovih godina. Mamurluk me je stezao kao što rđa stiska metal. Tada sam prvi put osetio – glad od četrdeset godina. Stomak ne samo da se zalepio za kičmu, već je nastavio dalje, kroz leđa. Činilo mi se kao da imam krila sačinjena od trbuha! Čudno, uopšte nisam osećao žeđ. Valjda zbog kiše ili čega već. Ali zato glad. Glad... Odlučio sam da je ignorišem.

„Izvinite“, počeo sam ka nekoj starici ispred mene, „koliko je sati?“

Žena se uspravila na sedištu. Čvršće stegla svoju tašnu. Blago se okrenula: „Molim?“

Nakašljao sam se. Mislio sam da mi je glas bio čudan ili šta već. „Da li znate koliko je sati?“

Nasmešila se. „I’te, molim vas!“

„Molim?“

„Da li ste ozbiljni?“

Zakoluto sam očima. „Pa... da. Ovaj, zanima me koliko je sati. Nemam sat, a ni mobilni...“

Sa smeška, prešla je na smeh. „Ma, vi mene zafркavate. Mada, dobro, barem neko ima smisla za humor, u ovo vreme.“

„Ne ja...“

„Slušajte, vi ne možete a da ne znate koliko je sati. Sada me izvinite, izlazim na ovoj stanici.“ Pokupila je svoju masivnu stražnjicu. Malčice se zateturala kada je majstor zakočio. Pre no što je izašla, pogledala je u mene. Zavrtela je glavom i nasmešila se.

Zaboravio sam celu stvar. Pošto mi uopšte nije palo na pamet da pitam kuda taj autobus ide, morao sam da se vraćam dobar deo puta. Najzad, dokopao sam se staračkog doma. Dve žene, na recepciji, bile su uposlene oko ispijanja kafe. Od ratluka usta su im bila beličasta. Pitao sam ih da li mogu posetiti nekoga. Objasnio sam im ko sam i koga tražim. Ličnu kartu nisam imao. Možda i jesam, negde u džepu, ali bi mi malo vredela. Dve su me gledale sa izvesnom nevericom na licu – usta napućena, oči stisnute. Ipak, rekle su mi broj sestrine sobe i gde da odem. Dok sam odlazio hodnikom, do stepeništa, prosto sam osećao njihove poglede na mojim leđima.

Vrata sobe 203, prostorije u kojoj su mi rekli da mi se sestra nalazi, bila su otvorena. Oguljeni zidovi. Crna buđ po uglovima. Metalni krevet. Komoda puna lekova u bočicama, kao i papirnih maramica.

„Ima li koga?“

Tek sam tada primetio uska, zelena vrata. Iza njih, dopirao je šum vode. Verovatno WC. Malo jače: „Ima li koga?!“

„Da, da...“ Glas je više bio priviđenje, no zvuk koji proizvodi živa osoba. Ni nalik onom koji sam pamtio.

Vrata su se otvorila. Debela starica pravog držanja me je odmerila. „Da?“

„Lado?“

„Da?“ Ovo je izgovorila još nesigurnije. Uхватила se za kvaku. Blago pritvorila vrata. Kao da je htela da se sakrije u klozetu.

„Ne znaš ko sam, zar ne?“

Nervozno je zavrtela glavom. Kosa joj se pomeri. Seda kosa, ispunjena mašću, sve do pola leđa.

„Miloš, jebote, kako me ne prepoznaješ.“

„Miloš?“ Kao da je prizivala duhove.

„Tvoj brat, Miloš. Seti se.“

„Da, kao da se sećam...“ Čkiljila je u plafon. Prebiralala po magli prošlosti.

„Kako kao? Kao da se sećaš? Pa, ja sam ti brat, bre!“

„Kakve to veze ima?“ Vratila se iz zanesenosti. Odgegala se do kreveta. Mogao sam da vidim telesinu kako se skuplja ispod pokrivača.

Pratio sam je pogledom. Bez reči. Bez pokreta. Tako me je uplašeno gledala ispod tog pokrivača. Tako... Hteo sam da puknem.

„Kako da li ima veze?“

„Nema!“

„Zašto se dereš.“

„Zato što mi dosaduješ! Izađi! Ajde, m’rš napolje! M’rš!“

„Ali, Lado, ja sam ti brat. Nije me bilo...“

„Napolje!“

Neko me je zgrabio za mišice. Začuo sam kreštavi glas sestre sa portirnice: „To je on. Kaže da mu je to sestra.“

Policajac, koji me je uhvatio, stavljao mi je lisice. Zagledao me je. Mogao sam da osetim gađenje u njegovim grudima. Drugi pandur je prišao Ladi. Pitao ju je da li sam joj ja stvarno brat. Ova je, skrivena kockastim pokrivačem, zavrtela negativno. Sećam se,

molio sam je da me se seti. Njih sam molio da me puste jer ništa nisam uradio. Izveli su me iz doma. Strpali u kola. Povezli ka stanici. Objasnili su mi da me, zasada, ne terete ni za šta, ali da, pošto je ratno stanje, moraju da provere svakog sumnjivog čoveka.

Do stanice vozili smo se dobrih pola sata. Usput, stali smo da oni jedu. Treptao sam ka njihovim pljeskavicama. Naravno, nije im palo na pamet da neko, ko izgleda kao ja, nije jeo bar nekoliko dana. Pre no što su izašli da klopaju, a i kada su se vratili, čavrljali su o raznim glupostima. Ponekad bi me nešto upitali, ali nisam im odgovarao. Nisam terao inat niti išta slično. Jednostavno, bio sam previše uzdrman svim dešavanjima. Svim smrtnim slučajevima, pa, kako se činilo, i sopstvenim. Jer, postojao sam samo kao izmaglica. Ništa opipljivo. Prozirni dim koji guši.

U stanici nije bilo mnogo ljudi. Nekoliko uniformisanih i jedno pet–šest, možda sedam, inspektora. Dve Ciganke, razmazane šminke, paperjastih okovratnika, histerično su pušile. Ciga, koji je sedeo pored njih, prodavao je zlato. Imao je lančiće i prstenje, ogrlice. Iako je bio vezan lisicama. Iako je, verovatno, zbog toga i uhapšen, svima je nudio svoju robu. Čak je i mene pitao da li želim šta da kupim. Odbio sam ga, mrzovoljan. Nasmešio se. I zubi su mu bili od zlata.

„Kako hoćeš“, rekao je. Sve vreme se smešio. „A da nećeš neku od devojaka?“

I to sam odbio. Još malo mi je dosadivao, pa ga je jedan od inspektora oterao. Nisam mu se zahvalio. Nije bilo ni potrebe, pošto mu je smešak odavao zadovoljstvo. Bio je to čovek u godinama. Crna, crna kosa i ogromne obrve savršeno su se sklopile sa širokim ramenima i jedno dva metra visine. Ipak, stomak mu je prelazio preko kopče kaiša. Gledao je kako se Ciga vraća do kurvi, pa mi se obratio.

„Kako se zoveš?“ Seo je za sto.

„Miloš Ilić.“

„Aha...“ Procedio je, dok je jeo špagete. Vadio ih je, plastičnom viljuškom, iz tanjira od stiropora. Rezanci su ličili na meduzu – budža, na vrhu viljuške, i gomila pipaka malo dole. Sažvakao je. Otpio malo iz šolje koja je stajala pored gomile nekih papira.

„Nego“, blagi podrig, „šta ti tražiš ovde, Miloše Iliću?“

„Mislite u stanici?“

Podrignuo je. Više se videlo kako se telesina nadima, pa opušta, no što se čulo. „U stanici, u gradu, u staračkom domu...“ Zavali se u stolicu. Zaškripala je.

„Ovde živim...“

„Gde?“, napadno će.

„U... u... Pančevu.“

„A, u Pančevu. A gde tačno u Pančevu?“

„Živeo sam u centru. Sada, ne znam. Bio sam pijan...“

„Znači voliš da lokaš, a?“ Ponovo je pio iz šolje. Preostale rezance bacio je u kantu za đubre.

„Pa, ponekad.“

„Nema ponekad. Ili nešto radiš, ili ne radiš!“

Ćutao sam.

„Pa, kaži?“ Ispružio je šaku ka meni, kao da mi daje reč.

„Šta da kažem?“

„Ili radiš, ili ne radiš?“

„Radim.“

„E, tu smo. Dakle, ti si alkos.“
 „Nisam...“
 „Sad si reko?“
 „Rekao sam da pijem.“
 „Ja sam pitao da li voliš da lokaš, a ti si rekao – da. Pijenje i lokanje nije jedno te isto.“
 „Pa...“
 „Šta, pa?“
 „Pa, ne volim da lokam.“
 „Aha, tako. Znači, samo cirkaš?“
 „Da.“
 „Piješ, ali ne puno?“
 „Jeste.“
 „Čisto da se nacvrcaš, je l’?“
 „Tako je.“
 „E, pa vidiš, ja ne verujem u to. Mislim, ili nešto radiš, ili ne radiš. Dakle?“
 „Šta dakle?“ Dlanovi su mi se znojili. Nisam ih brisao. Verujem da se dovoljno izmeta videlo i po mom licu.
 „Dakle... Jesi li alkos ili nisi?“
 „Nisam.“
 „Pa, što odma’ ne kažeš?“
 „Rekao sa...“
 „Nisi! Prvo si rekao da voliš.“
 Nisam znao šta da kažem.
 „Pa?“
 „Pa...“, počeo sam, cepkajući, kao da imam štucavicu. „Pa, ima li to ikakve veze sa bilo čime?“
 Lupio se šakom po čelu. Mislio sam da će se svaliti sa sedala. Ipak, ostao je. Ostala je i crvena petokraka na mesu iznad očiju. „O, ima li veze sa bilo čim?! Ima li veze sa bilo čim?! Kako da nema!“
 Zaklimao sam.
 „Vidiš, ako si alkos, onda moram da te šaljem kod kolege koji prima alkose, ako nisi, ostaješ ovde.“
 „Nisam.“
 „Odlično, dakle, ostaješ ovde!“
 „Pretpostavljam.“
 „Nema šta ti tu da pretpostavljaš. Ti se, ovde, malo toga pitaš.“
 „Razumem.“
 „Drago mi je.“
 Ćutali smo. Uhvatio je jedan rezanac iz korpe. Posrkao ga kao Japanac hobotnicu.
 „Nešto sam još gladan. Jesi li gladan?“
 „Veoma.“
 Otišao je do automata. Doneo dve porcije špageta. Nisam hteo da ispadnem željan ili šta slično. Ipak, nisam mogao ni da se obuzdam. Pojeo sam sve testo pre no što je on namotao drugi zalogaj.
 „Baš si gladan!“
 „Aha.“ Borio sam se sa previše hrane u premalo sekundi.

„Koliko nisi jeo.“
 „Četrdeset godina.“ Nisam ni obraćao pažnju na to šta pričam. Nasmejao se. I ja sam sa njim. Stvarno, koliko to glupo zvuči?
 „Dakle“, počeo je, između zalogaja, „ti si Miloš Ilić, iz centra Pančeva i nisi alkoholičar.“
 „Tako je.“
 „Pa, dobro, gde ti tačno živiš? Mislim, imaš neku adresu ili šta slično.“
 „Ne... to jest, imao sam.“
 „Kako to, ne, a imao si? Prokockao si?“
 „Ne, vidite...“
 „Da nisi kockar? Onda ideš kod Bože ako si kockar!“
 „Nisam!“
 „Dobro je.“
 Muk.
 „I?“ Završio je sa špagetama.
 „Pa, vidite, čudna je to priča...“ Ne mogu ni da opišem kako me je jedan takav primerak gledao, kada sam mu sročio celu stvar. Jer, ništa pametnije nisam mogao da smislim kao laž.
 „Vidiš, to, umnogome, menja stvar.“ Vrteo je glavom. Gledao u sto, kao da ga je neka mnogo važna vest upravo pogodila poput sačme.
 „Kako to?“
 „Ti, onda, svakako moraš kod Ivice. On se bavi alkosima.“
 „Ali...“
 „Pa, četres godina si bio pijan, a sada se budiš mamuran ko niko!“
 „Da odem sam?“
 „A, svakako. On ti je za onim stolom tamo.“ Upirao je dlakavi malić ka trećem stolu od njegovog.
 „Dobro, hvala.“
 „Ništa, ništa. To nam je posao.“
 Kod Ivice ostao sam još tri sata. Pričali smo o svemu i svačemu. Valjda je to trebalo da pomogne mom lečenju od alkoholizma. Ne treba ni da naglašavam da ga nije bilo. Kako god, završio sam sa tablom nekakvih tableta. Uputstvo, kako i kada da ih pijem, zapisao mi je na papiriću. I tablu i papirić bacio sam ispred stanice. Nisam znao šta ću i kako ću. Zato sam odlučio da nađem nekoga od starog društva. Zanimalo me je kako će oni odreagovati na sve ovo.

Odmah sam odbacio sve prijatelje koji su živeli van grada. Dakle, ostalo je njih trojica–četvorica. Pošto je pala noć, odlučio sam da nađem neki kutak, neku klupu i tu odspavam malo. Tako je i bilo. Niko me nije uznemiravao. Nisam znao koliko tačno ima sati. Zato sam sačekao još malo. Prosio sam kako bih imao za jelo. Pojeo sam pljeskavicu. Bilo je to nešto najbolje što sam ikada okusio. Špagete su mi samo podmirile rupu. Ovo je već bilo jelo. Davno neoprobano blaženstvo.

Nakon toga, otišao sam do najbližeg. Nadao sam se da ću, na interfonu, videti prezime koje je tu stajalo i pre četrdeset godina. Imao sam sreće. Pozvonio sam. Piskavi ženski glas. Objašnjavao sam koga tražim i ko sam ja. Saznao sam da niko nikada nije čuo za

mene. Saznao sam i da mi je prijatelj mrtav. Nekako, očekivao sam takav odgovor. Mada, ne mogu reći da se nisam ražalostio.

Kod drugog, koji je bio u neposrednoj blizini, nije više stajalo isto prezime. Nisam se trudio da zvonim kod drugih stanara i da se raspitujem. Mlađi ne bi znali ništa da mi kažu, a stariji bi mi, splaseni, zatvarali vrata pred njuškom.

Ni treći više nije bio među živima. Odlučio sam da potražim Raketu. U stanu u kojem je živio sada je bio njegov brat. Ostareo je tako da je ličio na suhu šljivu. Naravno, nije me prepoznao, niti se mogao setiti ikoga ko je hodao pod mojim imenom. No, bio je dovoljno dobar da mi kaže da se Raketa odselio u Bor.

Seo sam na klupu ispred Raketine zgrade. Bio sam toliko izmoren da se nisam mogao baviti razmišljanjem. A, valjalo je razmišljati. Valjalo je naći bar nekoga ko će me prepoznati. Ko će me se setiti. Opet, sve te izgubljene godine. Svi ti mrtvi bližnji. Ne znam ni sam kako, ali setio sam se neke pesme. Kaže, zora dolazi sa suncem. Tja, možda je i tako. Ali, evo, već je podne. Sunce šiba. A i dalje je mrak. Naravno, u jednom trenutku, došlo mi je i da se ubijem. No, uvek sam bio kukavica. Umesto toga, napravio sam dogovor sa sobom. Naprosiću dovoljno da otputujem do Bora. I nije neki dogovor, ali to je bilo jedino što sam mogao da odradim. Što bi me vratilo u ovaj svet. Što bi me povuklo iz senke. Što bi me rodilo.

Najviše prosjaka uvek je bilo na groblju. Tamo sam i otišao. Već nekoliko dana je bilo lepo vreme, tako da je groblje više ličilo na park nego na mesto gde se ljudi rastaju. Nije bilo puno sahrana. Ipak, dolazili su razni da posete svoje mrtve. Da im zabiju „johnnie“-a u zemlju kako bi cirkali poslednji put. Dolazili su i mrtvi, naravno, ali samo da bi ih kremirali.

Sedeo sam tu sedam dana. Svaki dan na istom mestu – ispod betonskog portala. Predveče, poterala bi me škripa šarki metalnih vratnica. Sačekao bih da se čuvari udalje. Preskočio bih zid i šćućurio se pored nekog od grobova. Ovi, noću, nisu ni izlazili, tako da nije bilo problema.

Poslednjeg dana priređen je pogreb. Skupilo se stotinak ljudi. Svi u crnom, iako je bilo prevruće i za belo. Šmrkali su kao da je januar. Brisali se maramicama i rukavima. Neka dečurlija je cmizdrela jer je videla da i njihovi stariji to rade. Neki su se, pak, gurali i pričali viceve. Pošto su svi izjavili saučesća, izneli su kovčeg. Pop, sa dva pomoćnika, pratio ga je. Nemam dovoljno pogodnih reči da opišem kako mi se gadi popovska pesma. Da ne pominjemo njihovu veru. No, pesma... To, kao da nije tužbalica. Kao da nije nešto sveto, već neko otaljavanje. Takav prizvuk ima zbog tih reči koje se zbrzaju na kraju. Ogadilo mi se.

Pošto sam, prvi put u životu, imao jedini pravi privid slobode, otišao sam. Odlučio sam da se više nikada ne vratim. Ispostavilo se da imam dovoljno para za put do Bora. Otišao sam!

Došao sam do autobuske stanice. Nije se mnogo promenila – dimčina cigareta, klošari sa rakijom, vozači i njihove švalerke i pauza. Možda i najbitnije od svega, pauza. Taj sitni karton, nepravilnih slova, na kome piše „Pauza“ jedan je od najmoćnijih dokumenata! I za pola sata je bila pauza. Posle tih pola sata, gospođa je otišla do WC-a. Vratila se da bi skuvala kafu. Posle i tih pola sata, sela je na radno mesto. Zamolio sam za informacije gde i kako treba da presedam da bih stigao do Bora. Odmerila me je dugim, dugim, dugim pogledom. Brzo je muljala žvaku, tako da joj se crvena perika opako

klatila na glavi. Stalno je nameštala brus, te su joj, na tigrastoj majici, ostajala sitna udubljenja od dugačkih, veštačkih noktiju. Nekako mi je objasnila gde i šta treba da uhvatim. Vratila je kartončić sa natpisom. Odleljala u nepoznatom pravcu.

Ostalo je još dosta vremena do polaska busa. Ipak, nisam želeo da sedim u stanici. Previše sam ličio na ljude kojih sam se toliko gadio. Kojih se toliko gadim. Sada, mogao bih i po sebi da se popišam.

Vozilo je bilo skoro prazno. Nekoliko starica, kondukterka i ja. Pokazao sam kartu još pri ulazu. Nisam hteo da me uznemirava kasnije pošto mi se prispavalo. Naslonio sam glavu na staklo. Buljio u metež na stanici. Izgledalo je kao da nema rata. Samo kada bi se izbacile trupe kojih je bilo po uglovima ulica. Samo to, i sve je isto.

Zaspao sam.

Probudilo me je preglasno „Zdravo!“ Pogled je, sada, obuhvatao bandere i asfalt u prolazu. Predeo je bio izmenjen, ipak, prepoznao sam Pančevo. Mislio sam da sam sanjao, kada sam ponovo začuo istu reč. Pogledao sam pored sebe. Gledao me je neki tip sasvim običnog izgleda – ma šta to značilo.

„Zdravo“, treći put će.

„Ćao...“ Naslonio sam se na prozor. Pokušao da sustignem san koji je izmicao.

„Kako se zoveš?“ Bio je uporan.

O spavanju više nije bilo ni govora.

„Miloš. Molim te, ostavi me na miru.“

„Dobro, de, dobro. Samo sam hteo da se upoznamo.“

„Zašto?“ Stvarno, zanimalo me je zašto bi iko želeo da se upozna sa mnom.

„Što da ne? Ko zna šta se sve lepo krije u tebi.“

„Čuj, nisam u tom fazonu...“

Nasmejao se. „Nisam ni ja.“ Izvadio je novčanik. Pokazao mi sliku žene sa dve curice, sve sa kikicama i rumenim suknjicama, u svom naručju. „To mi je žena, a ovo su mi ćerke.“

„Lepe su.“

„Hvala.“

Još malo sam buljio u slike. Onda ih je vratio u novčanik.

„Nego...“, nisam znao šta da kažem. Bilo mi je neprijatno samo da ćutim kada smo već počeli sa pričom.

„A, da, baš sam nepristojan. Ja sam Duško.“

Zaklimao sam. Pružio je ruku. I to me je iznenadilo, ali prihvatio sam.

„Kuda ideš?“

„Moram do Bora.“

„Čak tamo!“

„Čak.“

„Ako ne zabadam previše nos, zašto?“

„Idem u posetu. Gde ćeš ti?“

„Samo do Beograda. Tamo su mi ćerkice i Dragana, to mi je žena.“

„Aaaaa...“

„Da, vidiš, rat se sprema, pa moram da smislim šta ću.“

„A, šta si radio u Pančevu?“

„Inženjer, u fabrikama.“

„I šta ćeš sada?“

„Nemam pojma. Nigde nije bezbedno. A možda me i regrutuju.“

„Da...“

„Ti ne pokušavaš da se sakriješ ili nešto?“

„Nemam gde.“

„To je užasno.“

„Nije baš. Pomalo i prija što sam vezan samo za sebe.“

„Eh, mnogo više prija kada si vezan za više ljudi...“

„Ne znam baš“, nije ni čuo, samo je nastavio priču.

„A i samoća je samo jedan korak do ludila.“

„Moguće. Mada, nisam sasvim sam. Eto, idem u posetu.“

„O, svakako. To je baš lepo.“

Malo smo ćutali.

„Nego“, počeo sam, jer me je stvarno zanimalo, „zašto se ide ovim putem?“

„Most je srušen.“

„Koji most?“

„Pa, onaj, kod Tamiša. Srušila ga naša vojska. Neke strateške šeme, ne znam ni ja tačno. Bilo je na vestima, ali šta mi u stvari i čujemo na vestima, zar ne?“

„Da...“ Neka čudna hladnoća uvukla mi se u kosti. Na tom mostu sam, sada već pre jedno pedeset godina, ležao sa drugarima. Da, ležao. Valjda smo se, tako mali i glupi, pa još na gomili, osetili jakima. Jačima od svih. Ležati nasred puta! Pravi podvig! A sada, most guta detonacija. Hladno. Kosti. Tako sam se, sećam se, osećao i kada sam čuo prvi potres avionske bombe. Mora da je ovo poslednji put. Jer, iz mene je, u tom trenutku, sve isticurelo.

„Šta ti je?“

„A?“

„Bled si i treseš se. Jesi li dobro?“

„Nisam, ali biću OK.“

Do Beograda slabo smo razgovarali. Duško je pričao još malo o ženi i deci. Trudio se da započne neku ozbiljniju temu o ratu, ali šta tu ima da se priča, razglaba, konstatuje? U prestonici smo se pozdravili. Uhvatio je gradski, a ja onaj na kome je pisalo Smederevo.

Put je bio prijatan. Dremuckao sam; prisluškivao priče drugih u busu; slušao muziku, koja je dopirala sa sićušnih zvučnika iznad sedišta. Glad me je morila, ali ne toliko da bih joj posvetio previše pažnje. Skoro da sam zaboravio svoj položaj i buru koja je grabila sa horizonta.

Negde na pola puta, morali smo da stanemo. Velika kolona vozila trubila je kao jedan. Činilo se da nećemo skoro, pa je majstor otvorio vrata. Putnici su protezali noge, pušili. Odlazili bi desetak metara od puta da vide kolika je kolona. Da vide zbog čega se sve to dešava. Nismo videli njen kraj, ali uspeali smo da saznamo razlog zastoja. Naime, „Žene u crnom“ su protestovale zbog rata. Uvek sam mrzeo slična udruženja. Toliko su zatucani svojom borbom protiv ovoga ili onoga da i ne primećuju da bi radili na isti način. Samo da se njima dâ vlast. Posle dva sata protest se završio. Dok sam gledao kako se red ispred nas proređuje, osetio sam olakšanje.

U Smederevu, preseo sam na neku šklopociju koja je terala pravo za Bor. Sedeo sam između krmače i kaveza punog pilića. Na zadnjim sedištimu bilo je i seljaka u opancima i debelim džemperima od žućkaste vune. Na onim prednjim sedeli su doterani ljudi. Ne mogu da poreknem da se nisam osetio prijatno u društvu starina i šljivovice.

Put se odužio. Ceo autobus je spavao. Čak i životinje. Mene je sovka zaobišla. Pokušao sam da se zabavim gledanjem kroz prozor. Nije bilo šta da se gleda, sem mraka. On je bio dosadan, pa sam se prebacio na mesec. He, da je živ, upišao bi se od smeha. Garantujem! Mora da bi se valjao po mlečnom putu. Samo kada bi znao... Samo kada bi znao kakve su sve baljezgarije pisali njemu, o njemu.

Stigli smo oko ponoći. Četiri sata zakašnjenja. Eto šta mogu da urade dve promene gume i tri vojna punkta. Nisam imao gde da odem. Pitao sam seljake da li mogu kod njih da prespavam. Valjda sam im se učinio kao dobar čovek. A i podelili smo flašu u busu. To je nešto značilo! Glavno, pozvali su me. Spavao sam na podu. Nije mi smetalo. Smederevac je pičio do duboko u noć. Nije mi, nimalo, bilo hladno. Ujutru, raspitao sam se da li bi mogli da mi pomognu. Objasnio sam im koga tražim. Nisu nikada čuli ni za koga sa tim imenom. Ipak, neka komšinica je donela telefonski imenik. Uspeli smo da nađemo adresu. Zahvalio sam im se. Pošao da nađem Raketu.

Kuća je bila na jednom od brda. Usamljena – ako ne brojimo nekoliko jelki i voćnjak pun šljive. Na krovu, sedela je vrana. Otkreštala mi je nešto. Otišla. Tek sam tada začuo dete koje urla. Trčalo je oko kuće. Mlatilo rukama kao da su creva za vodu. Urlalo je tako da mi se, na momente, činilo da umire u svojoj pljuvački. Onda bi se glas razbistrio. Visoki tonovi bi zavladali.*

Pokušao sam da ga zaustavim. Nije vredelo. Istrgao mi se iz stiska. Čak je pokušao i da me ujede. Ustašca su škljocnula u kiseonik. Nastavio je sa ludačkim trčanjem. Nije bilo druge do zaobići malog.

Stao sam na prag da proverim da li sam pogodio kuću. Na tablici je pisalo pravo ime i prezime. Pokucao sam. Ništa se nije čulo. Možda i jeste, ali je dečak bio previše glasan. Pokucao sam, ponovo. U trenutku, nešto je puklo. Ispovraćao sam se na brisač za noge. Vid mi se pomutio kao da me je udarilo drvo koje pada. Zateturao sam se u stranu. Taman sam naleteo na malog. Ovaj me je ugrizao. Režao je dok je to činio. Gurnuo sam ga na zid. Stenjao je. Nastavio sa jurnjavom, nešto sporije. Ni sam ne znam kako, ali našao sam se pored plotu. Povraćao sam novu turu kiseline. Tada sam i čuo glas.

„Šta hoćeš?“

Bio je to ženski glas. Dosta dubok, ali ipak ženski. Okrenuo sam se. Izoštrio sliku koliko god sam to mogao. Shvatio da me gleda debeljuškasta žena. Bela kecelja joj je izgledala kao mantil.

„Tražim Raketu.“

„Koga!?“

„Raketu! Tražim Raketu!“

Okrenula se. Promrmljala nešto ka unutrašnjosti kuće. U ramu vrata pojavio se starac. Kosa mu je bila seda, ali je dosezala skoro do pola leđa. Vid mi se povratio, pa sam primetio musavu potkošulju. Nosio je obične gaće i papuče. Dugo, dugo, dugo me je gledao. Mali je bar pet puta prošao između nas, pre no što ga je starac udario nogom. Klinac se valjao u blatu. Nastavio. Stari mi je prišao.

„Iliću?“

Nasmešio sam se. Mora da su mi i suze potekle.

* „Plakavac je isto što i vampir, samo što je mali. Verovalo se da postaje od novorođenčeta koje majka udavi. Pričalo se kako noću ustaje iz groba, obilazi oko materine kuće i vrišti...“, *Srpski mitološki rečnik*, Š. Kulišić, P. Ž. Petrović, N. Pantelić.

„Šta...”

„Ne pitaj.”

„Aj unutra.” Pomogao mi je prilikom hodanja. Nije bilo potrebe za tim, ali pustio sam ga. Prijao je ljudski dodir.

Nisam obraćao mnogo pažnje na kuću. Pokušao sam da se priblerem. Nemoguće. Suze su išle i išle i išle... I Raketa je plakao. Doduše, ne toliko. Tek po koja, možda i od promaje. Žena nas je poslužila rakijom i kafom. Raketa joj je rekao da meni dâ piva. Potvrdio sam. Ova se izvinila. Donela mi flašu.

Raketa ju je zgrabio

„Ovo je Radmila, moja žena.”

„Dobar dan.” Položaj tela govorio je: „Izvinite što sam živa.”

„Dobar dan.”

„Ovo je Miloš, stari drug.”

Nije pokazala mnogo interesovanja za mene, niti moje ime, niti to šta sam ja njenom mužu predstavljao. Stisak je popustio. Otišla je do šporeta. Zanimala se oko duboke šerpe na njemu.

„Gde si ti, čoveče?”

„Ne znam, jebote, ne znam.” Buljio sam u pivo. Uzeo sam čašu. Već je stajala na stolu. Nije mirisala ni na šta, pa sam sipao tekućinu. Penica je izgledala kao beli vez na zlatnom štofu.

„Kako ne znaš? Pa gde si bio svih ovih godina?”

„Nemam pojma. Samo sam se probudio na njivi.”

„Njivi?”

„Ma, u nekom jarku pored njive, ne znam ni sam.”

„Pa šta si radio pre toga? Prošlo je više od trijes godina, jebote.”

„Ne znam. Poslednje čega se sećam je da smo se napili.”

„Da, napili smo se u onoj kafani na uglu, kako se ono zvala...”

„Nešto na B?”

„Jeste.”

„Kako se, bre, zove?”

„Ma, ko će ga znati. Nije ni bitno. Bitno je šta si ti, koji moj, radio posle toga trijes godina.”

„Boga mi, ima i četrdeset.”

„Moguće, jebote...” Klimao je glavom, kao da sam mu rekao neku važnu novost.

„Ne znam, kažem ti. Ne znam ništa. Niko me nije prepoznao, pola njih je mrtvo. Sad i ovaj rat, jebote. Još me i glava otkida, nenormalno, već dve nedelje!”

„Šta ti je?”

„Valjda mamurluk.”

„Ne bih voleo da imam taj mamurluk.”

„Ne bi, veruj mi. Nego, otkud ti ovde?”

„Ma, završio ko inspektor oko nekog sranja što je ovde bilo, pa ostao.”

Nasmešio sam se. „Inspektore, imaš li nešto za glavu?”

Slegao je ramenima. „Samo ovo.”

Stavio je metak na sto. Smešak mi se proširio. Uzeo sam metak. Pošao napolje.

„Gde ćeš?”

„Da se prolutiram.”

„Aj, dođi na ručak.“

„Važi.“

„Vidimo se.“

„Zbogom.“

Zatvorio sam vrata. Klinac je natrčao na mene. Pre no što me je ujeo, udario sam ga. Bacio ga u blato. Skakao sam po njemu. Skakao, sve dok nisam osetio puckanje poslednje kosti. Bar sam Raketu rešio bede.

Skinuo sam se. Sve, sve, sve. Gaće su me užasnule svojim izgledom, ali nije ni bilo bitno. Stavio sam metak u usta. Pogledao ka gradu. Pogledao ka ljudima. Pogledao ka šumama i gorama. Pogledao sam ka vojnim uporištima. Brujanju ratnih mašina, visoko u nebu. Potrčao sam niz planinu, ravno ka svemu tome. Zagrizao sam metak. U glavi mi je blistalo – berserkergang!*

* Berserkergang – ulazak u besnilo, samo besnilo.

Desilo se drugog

Kapi su se slivale sa bronzanih testisa konjske statue. Nije mogao da skine pogled sa njih. Bilo je nečeg zanimljivog u kiši koja se klizala niz metal. Zapljuštala je. Ubrzo se stvorio pravi mali vodopad. To ga nije preterano zanimalo.

Kasnila je. Kasnila je već dobrih dvadeset minuta. Bilo je, u stvari, osamnaest, ali on je priželjkivao da bude i dvadeset pet. Ma, trideset. Samo da bi mogao da joj pridikuje. U školi je, tog dana, bilo gadno. Kod kuće još gore. U ustanovi nije imao nikoga sa kim je bio toliko dobar. Prijatelje neće danas videti. Keva se već naljutila na njega. Dakle, ostaje da iznervira još samo nju.

Neka mačka se šćućurila u ugao kod ulaza u zgradu. Nije joj smetalo maženje. Čak je i na malo gnjavljenja prela poput motora formule.

„Ćao!“, veseo, piskav glas.

„Ćao, Marina.“

„Izvini što kasnim!“ Plava kosa do brade. Posle, dugačak vrat, napravljen za ljubljenje. Ako se izuzme rumenilo obraza, slatki prćast nos i krupne oči, ostatak i nije bio toliko zgodan.

„Ma, nema problema.“ Rekao je to tonom kojim se nekome psuje majka.

„Izvini, stvarno“, plačljivo će, „znaš kakva mi je keva.“ Zagrlila ga je oko vrata. Praktično se obesila, pošto je bio viši od nje za dve glave. Bio je viši i od većine ljudi na ulici.

„A, je l' ti znaš kako je, jebeno, hladno napolju?“

„Znam, znam.“

„Pa, šta onda?“ Počeo se po kratko ošišanij kosi. Mogao je to da uradi bez guranja devojke. Ipak, proturio je ruku tako da se zagrljaj rasplete.

„Pa, izvini, jeeee! Mislim, mogla sam i da ne dođem, ako ti se tako više sviđa?“

„Možda bi, tako, i bilo bolje.“

„Je l' da?“

„Da!“

„Dobro, Smiljo. Ćao!“

„Ćao!“

Otišla je. Žustro je prelazila metre asfalta. Učinilo mu se kao da će, kratkim štiklama, probiti pločnik. Znao je da će ubrzo zaći za ugao. Cupkao je. Pogledao u mačku. Ova je mjauknula, pa otišla.

„Marina!“ Potrčao je za žutim kaputom.

Naslonio je glavu na ispruženu ruku. Šaka i dobar deo podlaktice bili su van stola. Prsti su visili, kao da je mrtav. Žmurio je. Čuo je kako se dve, ispred njega, kikoću. Mogao je da oseti njihove poglede. Ogovaranja. Trudio se da ne misli o tome. Nije želeo da misli ni o mraku koji je vladao sa one strane. Zimi ga je izluđivala druga smena. Nije bilo govora

o učenju i bilo kakvom funkcionisanju kada je napolju mrak. On povlači izlaske, provod, devojke, spavanje. Ovo poslednje je bilo najbolje što je sebi, tada, mogao da priušti.

Setio se da ima vokmen, negde u rancu. Uspravio se. Želeo je da se protegli i glasno zevne. Baš onako kako radi kada ustane. No, profesorka bi mu, verovatno, dosađivala zbog toga. Zato je vodio računa da, što više, ostane zaklonjen drugaricom iz klupe ispred. Palcem i kažiprstom uhvatio je resicu na rajsferšlusu. Drugom rukom pridržavao je zupce kako se ne bi čulo preglasno zzzzzzt! Izvadio je napravu. Gledao je u nju, kao da je držao parče božanstva. Pogledao je da li je kaseta premotana. Nije bila, pa je okrenuo drugu stranu. Sve vreme je razmišljao kako mu se sluša pesma sa nepremotane strane. No, nije hteo više ni sekundu da sebe izlaže profankinom monotonom glasu. Setio se da ima kasetu koja je bolja za tu priliku. Oprezno je preturao po torbi. Pazio je da pravi što manje buke. Uhvatio je sebe kako skoro ni ne diše. Našao ju je, ipak. Bila je na dnu torbe – „...ako nešto može da pođe naopako...”

Vratio se u stanje horizontale. Samo, sada se smestio na prekrštenim rukama. U ušima, bubice su puštale zvuke – „Monotonijaaaaaaa... Monotonijaaaaaaa...” Pesa je bila previše spora. Previše tunjava za ovakvu priliku. Pomislio je kako je zgodno što je snimio oba albuma. Igrao se premotavanjem. Mrzeo je vokmen. Uvek bi, kada bi ga slušao, razmišljao o tome. Uvek. No, neke stvari imao je samo na kasetama, pa je morao da pravi kompromis.

Samo što je pustio novu pesmu i obesio zadovoljni kez, prišla mu je profesorka. Panično je izvadio slušalice. Napravu je skembao ispod klupe. Ova je predavala i predavala. Nije mu ništa rekla. Pridikovala. Ostala je tu da stoji i melje. Dovoljna kazna.

Pomerila se. Do tada, sedeo je uspravno. Kontrolisao se da ne zeva. Da ne legne. Kako je otišla, tako se skljkao na išaranu klupu.

„E, Pendža, imaš sreće.“ Drugarica se kikota. Ona do nje takođe.

„Aaaaa...“, mrzovoljno će. Gledao je u profanku. Bila je zauzeta pokazivanjem nekih gradova na karti. Osmehnuo se. Nabio slušalice u uši. *Niko ne razume da sam mlad.. pamparampam!...*

Neko mu je prolazio prstima kroz igličastu kosu. Ne onako nežno i češkavo. Ne. Već divljački, tako da mu se cela glava tresla. Trgnuo se. Izvadio slušalice. Ortak, iz klupe pored njegove.

„Češ sa nama na bilijar?“

„Neću, idem da spavam ili tako nešto.“

„E, si pička.“

„A, brate, ni ne volim bilijar.“

„Pa, popi pivo.“

„Ma, neću. Drugi put.“

Tip je slegnuo ramenima. Otišao.

Teško je pomerio svoju telesinu. Sredio je kasete. Obukao jaknu. Vokmen je ostavio, da mu pravi društvo, do kuće. Počeo se po trbuhu. Opsovao. Geganje, do kuće, predstavljalo mu je ustaljeno mučenje. Možda i veće od teturanja do škole.

Video ga je kako izviruje iza ugla. Pucao je. Nešto ga je sigurno pogodilo. Nije se više pojavljivao na tom mestu. Morao je da se pomeri. Skrovište, između kutije i zida, razotkriveno je. Išao je ka drugom skloništu. Ekran mu se zacrvneo. Umro je.

„Pu! E, mamu ti, ružnu, jebem, bre! Pa kako tako šugavo...“ Nabildovani je tresnuo o tastaturu. Prošao je rukom kroz kosu, vezanu u rep. Radio je to svaki put kada je bio nervozan.

„Ma, puši ga, šabane!“ Tip se, skoro, nije ni video od napucanog. Sva odeća prosto je visila na njemu. Zbog kec frizure podsećao je na mučenike iz logora. Jedino čime je privlačio pažnju bio je široki luk koji je pravila njegova desnica prilikom uzimanja i odlaganja litarske flaše piva.

„Puši ga ti, ‘bem ti mamu. Kako si me tako pederski ubio?“ Zapalio je pljugu. Prčkao je po tastaturi – počela je nova partija.

„Nemaš pojima, eto kako!“

„Ha! Pa, ako ja nemam pojima, ne znam ko ima!“ Spazio je protivnika. Pucao. Pogodio ga je u glavu. Pobedio je.

„Opa, šta je sad? Boža je previše zajeban za tebe, a?“

„Ma...“

„Šta ma, mamu ti jebem!“

„Jebi se, znaš! Ima da te silujem sada!“

„Oćeš, ‘oćeš. Samo probaj.“ Cigara mu je visila. Nije je uopšte pušio. Samo ju je muljao preko usana.

„Ajde, dođi tamo, kod glavnih vrata. Da ti pokaže Mile kako se sabija!“ Upucao ga je.

„Štaaaaa je, mukili?! Jebo sam te u šupak, bre!“

„E, usralo te, sad!“

„Da, da, kako da ne! Kao i prethodnih sto puta, a?“

„Puši ga, pederu jedan, sad ću da te unakazim. Gde si?“

„Zini da ti kažem.“

Boža je raširio usta. Ispustio je kratko „Aaa!“, kao da je kod doktora. Cigareta mu je pala na ruku, pa u krilo. Oprljila mu je nadlakticu.

„Joj!“ Dok se otresao pepela i pikavca, već je bio mrtav.

Mile se smeškao preko plastičnog grlića. „Šta si ono rekao?“

„More, sada ću da te tako silujem, ima da vrištiš.“ Ekran mu se zacrneo. Bio je izbačen iz igrice. „A, jebiga, nestalo mi vremena!“

„Jebiga.“ Bio je iskreno razočaran.

Ustali su sa musavih kancelarijskih stolica. Navukli su dukseri i jakne. Bili su skoro isti – sve je na njima bilo crno.

„Šta ćemo sada?“

„Aj da jedemo? Znači stomak mi krči neviđeno.“ Boža je otvorio vrata. Napolju nije bilo toliko hladno. Raskopčao se. Mile je uvek išao raskopčan.

„Može, gladan sam ko vuk.“ Otpio je malo piva, pa bacio flašu na asfalt.

Kroz mlečni neon, probijala se kiša.

Žuti kaput i plava jakna visili su jedan do drugog. Sa njih, cedila se voda. Ispod ofingera napravio se mulj. Koji metar dalje sedeli su Marina i Smilja. Smilja je zasukao rukave. Pio je limunadu. Bila je puna ostataka limuna. Smetalo mu je to. No, barem je znao da su nacedili voćku, a ne kesicu limuntusa. Marina je, šćućurena, gnjavila mobilni.

„Šta radiš?“

„Dopisujem se.“

„Sa kim.“

Ćutala je.
Nakašljao se. „Sa...“
„Sa mamom. Smara me da idem kući.“
„Pa, sad si izašla?“
„Znam, objasni ti to njoj.“
Prišla im je kelnerica. Imala je ogromne kukove, sa istom takvom zadnjicom.
Smilja nije mogao a da ne bulji u njen donji deo tela. Marina je prokomentarisala nešto o tome čim su bili ušli i to je sve. Nije se mnogo interesovala.
„Jesi se odlučila?“ Kelnerica je bila prijatna i nasmejana.
Naručila je kesten pire.
„Ovaj, imamo ga, ali bolje da uzmeš žito ili nešto drugo. Nije nam nešto dobar, kesten. Valjda je star, šta li.“
Marina je buljila u cenovnik. Predugo. Smilja i kelnerica počeli su da razmenjuju upitne poglede.
„Dobro, daćeš mi žito.“
„OK.“ Vratila se, tri minuta kasnije, sa posudom iz koje je virila kašicica i suncobrančić.
Posrkao je svu limunadu. Po čaši, poput slina, ostala je žućkasta pulpa. „Nego, je l' moraš kući, ili šta?“
„Ne znam, videću.“ Vukla je kašiku po rubu čančeta. Grickala je žito kao da joj je poslednje.
„Šta ti je?“
„Ne znam...“
„Ma, daj, ako je zbog onoga, izvini.“
„Zbog čega?“ Nije ga gledala. Piljila je u jelo. Kašiku, koju je dugo zadržavala u ustima.
„Pa, zbog onoga kod zgrade. Mislim, bio sam nadržkan i...“
„Bio si nadržkan, pa ajde da se istreseš na meni, a?“
„Ma, nije tako.“ Zagrljio ju je. Nije se izmakla, ali je ostala frigidna.
„Izvini, jebote.“
„Ma, dobro.“
„Pa, nije dobro, čim se i dalje drkaš.“
„A šta treba da radim?“ Pogledala ga je ravno u oči. Sklonio je ruku sa njenog ramena. Uspravio se. Oborio je pogled na sto.
„Otkud znam. Mislim, volim te, ne želim da se nerviraš.“
Ćutala je.
„Ti znaš da te ja volim?“
„Znam.“
„Pa šta onda?“
„Ništa.“
„Je l' ti voliš mene?“
„Da.“
Sedeli su u tišini. Gledao ju je. Smeškao se. Jela je i pijuckala vode koju je zatražila od guzate. Katkad bi ga pogledala. Brzo bi vratila pogled na posudu. No, usne su ostajale iskrivljene u zadovoljstvu.
„Nego, vidi što sam uzeo ličnu kartu.“ Izvadio je novčanik. Iz njega ličnjak. Fotografija je bila previše svetla. Smilja je izgledao kao da je tek ustao, baš onako kako svi izgledaju po pasošima i ostalim dokumentima.

Nasmejala se. Preglasno za mir koji je do tada vladao u poslastičarnici. „Vidi kako si ispao. Cakani moj mali.“ Poljubila ga je.

„Ma, ispao sam ko kreten.“

„Nisi!“

„Dobro, kad ti kažeš.“

Gledala je u sliku. Smešak je nije napuštao. „Mirko Smiljanić, veliki čovek!“

„Ih, onoliko! A i sutra je tek prvi, tako da ono.“

„Pa, dobro, nije bitno. Još samo četiri–pet sati, šta je to?“

„Sve i ništa, a?“

„Aha...“

Stavio je ključ u bravu. Nije mogao ceo da uđe. Oneraspoložilo ga je saznanje da još nekoga ima u stanu. Mislio je da će, bar na pola sata, biti sam. Pozvonio je. Otvorio je njegov otac – nizak, debeo, lica uokvirenog u podbradak.

„Ćao.“ Pustio je vrata. Otišao u sobu, gde je, verovatno, i ranije sedeo. Čačkao je tastaturu. Pomerio miša. Stalno je to radio. Ceo dan, svaki dan.

„Ćao, ćao.“ Bacio je torbu u sobu. Kasno se setio da ima lomljivih stvari. Ušao je u WC. Oprao ruke. Shvatio je i da mu se piša. To je značilo da će ponovo morati da opere ruke. Nije mu se to radilo. Zato je ignorisao prirodni zov.

Ušao je u kuhinju da vidi šta ima za jelo. Za stolom, sedela je majka. „Ćao.“

„O, ćao, Zdravko. Kako bilo u školi?“

„Smor.“

„Što smor?“

Otvorio je frižider. Žućkasto svetlo osvetlilo je siromašni asortiman hrane.

„Šta, nema ništa za jelo?“

„Jok. Niko nije bio u prodavnici. Mogao bi ti sada?“

„Mogao bi, ali ne.“

„Što, prošetaj se malo?“ Nije dizala pogled sa knjige koju je čitala.

„Mrzi me, sad sam ušao.“

„Pa, znam, ali dok nisi skinuo patike i to.“

„Ne mogu...“

„Dobro, dobro. Ti si gladan, ne ja.“

„Ma i nisam toliko.“

„Aha...“

Prišao je sudoperi. Umio se, popio malo vode.

„Pa, što to tu radiš?“

„Došlo mi.“

„Krelac. Nego, kako bilo u školi?“

„Ma, smor, rekao sam ti već.“

„E, smor! Pa, bilo je nešto, sigurno?“

„Šta bi ti volela da je bilo?“

„Ja?!“ Pogledala ga je smeškajući se. „Ja ništa ne bih volela, samo pitam da, slučajno, nije vratila kontrolu, ili da te neko nije nešto pitao i tako to?“

„Ništa, kažem ti. Samo smor.“

„Dooooobro...“

Ušao je u svoju sobu. Na fotelji, bile su opeglane stvari. Premestio ih je u orman. Umesto njih, izručio je kasete iz torbe. Nijedna nije bila oštećena. Ostavio ih je tu da leže. Pustio je neku pesmu preko kompjutera. Legao u nenamešten krevet. Pesma je bila jedina u plej listi. Jako mu se svidala. I da je bilo suprotno, o ustajanju nije bilo ni govora. *On the highway 61... yeah!...* Harmoniju je poremetio tata.

„Slušaj ‘vamo, ako ne promeniš tu pesmu, ima da te izbacim kroz prozor zajedno sa tim kompjuterom.“

„Šta ti smeta?“

„Smeta mi što slušam jedno te isto već sat vremena!“

„Nije baš sat...“

„Koliko god! Promeni, ili utišaj.“

Ugasio je kompjuter. Nije mu bilo do muzike. Nije mu bilo ni do čega. Skinuo se u gaće i čarape. Obukao je majicu za spavanje. Otišao u kupatilo. Oprao je zube. Kada je isprao usta, gledao se, kratko, u ogledalu. Zanimalo ga je kakav će ga odraz sutra dočekati. Ubrzo je izgubio interesovanje. Seo je na poklopac šolje. Svukao gaće. Povlačio je kožicu penisa gore–dole kako bi postigao erekciju. Nije mu trebalo dugo. Masturbirao je. Nije maštao o ženama, niti se prisećao scena iz pornića. Želeo je da osećaj traje duže no obično – prestajao je kada bi osetio da je blizu, nastavljao, desetak sekundi kasnije...

Neko je, histerično, pomerio kvaku.

„Šta je?“

„Ajde, izlazi više, po ceo dan si unutra!“

„Kenjam, kevo!“

„Kenjaš po ceo dan!“

„Sačekaj pet minuta!“ Čuo je još samo mrmljanje. Ubrzo ni to. Vratio se poslu.

Kada je izašao, video je mamu da stoji pored vrata.

„Pet minuta, a?“

„Pa, koliko je prošlo?“

„Više, čini mi se.“

„E, jeste!“

„Da mi je znati šta jedeš, pa da toliko ideš u WC?“

Odgovor se pretopio u gundanje. Trajalo je sve dok nije došao do kreveta. Papuče je šutnuo u ugao, pored radnog stola. Čarape je bacio u dno kreveta. Pre no što se bacio u posteljinu, počeo je testise. Pogledao je da li je dobro očistio celu stvar. Bio je zadovoljan. Pokrio se jorganom. Napisao je poruku koju nije odmah poslao. Zaspao.

Sedeli su za okruglim zelenim stolom. Jedva je bio dovoljan za jednog čoveka, kamoli za dvojicu. Vlasnici ćevabdžinice, očito, nisu mnogo marili. Poručili su pljeskavice i rekli priloge. Miris pečenja ispunio je prostoriju.

„Sranje, sada ću da bazdim na roštilj.“ Mile je složio zgroženu grimasu. Pogledao je u dukser, kao da se miris dima već uvukao u njega.

„Ništa novo.“

„Sisaj ga.“

Boža se nasmejao. Za čoveka tolikih razmera, bio je to siromašan smeh. Ne poklope se uvek izgled i glas. Bio je pravi primer toga. Izgleda stene i glasa kastrata.

„Nego, sutra Smilji rođendan.“

„Aha.“

„Šta ćemo da mu kupimo?“
 Grdosija ga nije čula. Naručivala je pivo. „Ćeš ti nešto da piješ?“
 Odmahnuo je glavom.
 „Onda, samo pivo.“ Poslužitelj je zakoračio do frižidera. U pitanju sekundi, pivce je bilo na stolu. Zadovoljno se osmehnuo. Otpio gutljaj.
 „Čuješ li ti mene?“
 „Šta?“ Izvadio je paklicu. Stavio cigaretu u prazninu među zubima.
 „Nemoj tu sad da mi pušiš!“
 „Što, bre?“
 „Znaš da mi smeta.“
 „Šta? Da ti pušim dok jedeš?“ Smeh.
 „Ma, ne zezaj, lepo ti kažem.“
 Prevrnuo je očima. „Dobro, ajde.“ Vratio je pljugu u paklu. Pakovanje u džep.
 „Nego, šta ćemo da mu kupimo?“
 „Kome?“
 „Pa, Smilji, jebote, sutra mu je rođ.“
 „A, to.“
 Hrana je stigla. Pljeske su se pušile. Prilog je cvrčao po mesu. Svaki razgovor bio je završen za narednih pet do deset minuta. Mile je bio brži od Bože. Ni manjeg čoveka, ni većeg apetita. Nabilđovani je voleo da uživa. Svaki zalogaj zalivao je žučkastom tečnošću.
 „E, sad moram jednu“, reče, pošto je pojeo poslednje parče.
 „Ma, sada puši do sutra. Ne volim samo da se gušim dok jedem.“
 Dug cug.
 „I, šta ćemo da mu uzmemo?“
 „Ma daj, ko da je bitno?“
 „Pa, ono, nije, ali reko’ da se dogovorimo.“
 „A, otkud znam. Možemo da mu uzmemo papuče.“
 „Ha! To bi bilo dobro. Mada, ona njegova bi nas, provereno, ubila.“
 „Aha, baš je gadna.“
 „Kurva.“
 „Nemoj tako.“
 „A nego kako?“
 „Šta ja znam. Mislim, kurva je, ali nemoj zbog Smilje.“
 „Nije tu.“
 „Pa, jes’...“
 „Nego, izeš to. Jesi ti poneo nešto?“
 „Kako nisam.“ Pokazao mu je otvor na mekom pakovanju. Virio je preširok flop.
 „U, ala si ga opravio.“
 „Šta mu fali?“ Zablentavio se u spravu.
 „Vidi koliki ti je filter.“
 „E, ako ti se ne sviđa, napravi sam ili nemoj da pušiš.“
 Nagnuo se preko stola. Tiho: „A ti nemoj toliko da se dereš.“
 „Ma, ko da je bitno? Svi to rade.“
 „Dobro, dobro, samo nemoj da se dernjaš oko toga, OK?“
 „OK. Nego, ćemo?“

„Mogli bi.“

Platili su. Ostavili malo bakšiša, čisto da im ne pljuju u lepinje, sledeći put kad navrate. Prešli su ulicu, do igrališta. Preko dana, deca su se klackala, ljuljala, padala sa penjalica... Preko noći, pankeri su cirkali pivo iz dvolitarki, nesretni su se tucali u žbunju, drugi su se drogirali...

Mile je trljao ruke, dok je Boža palio džoint. Prvi dim je otišao ka nebu. Uskoro je i poslednji zapičio u istom pravcu. Oči su im se skupile, zakrvavile. Seli su na vrtešku. Nisu se usuđivali da se zavrte. Samo su sedeli i smeškali se borovim iglicama, prašini, metalnim šipkama, banderama... Najednom, nešto je zasmrdelo.

„Si ti to okinuo?“

Smeh! Smeh! Smeh!

„Ne, brate, keve mi.“

„Onda sam ja.“

Smeh! Smeh! Smeh!

„Brate, da mi je gajba piva za svaki tvoj prdež!“

„Ih, gde bismo onda bili!“

„Verovatno baš ovde!“ Upro je kažiprstom u zemlju ispred sebe.

„Verovatno...“

„E, već je prošlo dvanejst.“

„Ne seri?“

„Ozbiljno.“

„Aj, napiši Smilji poruku.“

„Srećan rođendan i to?“

„Ma, da. Možeš i mater da mu jebeš, ko da je bitno.“

Smeh.

„Mogao bih.“

Prošao je minut.

„Brate, šta radiš toliko?“

„Pišem jebenu poruku, ali me je neko cimnuo, pa mi se sjebalo sve.“

„Ko te cimno?“

„Sa'ću vidim.“

„I?“

„Neka leva.“

„Se movate ili?“

„Ma, šta ja znam. Glupa je ko kurac.“

„He, pa šta bi ti falilo da imaš dva komada?“

Mile se nasmejao.

„Ne, ozbiljno?“

„Brate...“

„Šta je?“

„Glup si.“

„E, ko mi kaže.“

„Ja ti kažem!“

Tišina.

„Nego, kada bi ti čovek za kojeg znaš da je glup, rekao da si glup, da li bi to prihvatio kao uvredu ili kao kompliment?“

„Jebem li ga...“

Ležao je, prekriven sa tri ćebeta. Jorgan je, prošlog vikenda, isporučivao. Nije bilo priče o pranju. Ni tri ćebeta nije bilo loše. Sasvim adekvatno zamenjuje uništen pokrivač. Mama mu je pretila ukidanjem svih mogućih džeparaca dok ne kupi novi jorgan. Naravno, već sutradan je popustila. Mladost – ludost, ili nešto u tom smislu je prokomentarisala. Nije mu, doduše, kupila novi jorgan.

Nije mogao da spava. Problem mu je bio nepoznat. Obično, čim legne, zaspi u trenutku. Sada se prevrtao. Išao je u kupatilo sto puta. Pio vode. Gledao je dosadnu emisiju, na televiziji, ne bi li se uspavao. Ništa. Čak je stao ispred ogledala i dobro se zapiljio u svoja jaja. Hteo je da vidi koje je spuštene. Skupila su se, od hladnoće, pa je prošao bezuspešno.

Zvonio je mobilni. Poruka: „Braue, srean rodj!“

„Opet su pijani“, pomislio je. Stigla je još jedna poruka. Zdravko. Pročitao ju je. Isti sadržaj, samo bez grešaka. Ugasio je zvuk – verovatno će stići još koja, a hteo je da zaspi. Uspelo mu je, posle pola sata tumbanja.

Ujutru, prvog februara, neke tamo godine, nije hteo da izađe iz kreveta. Pravio se da spava sve dok mu se bešika nije toliko nadula da je mislio kako će se ceo pretvoriti u loptu. Mama ga je izljubila i čestitala mu rođendan. Nije čuo želje – još uvek je bio grogi. U klozetu, pročitao je tri poruke koje je dobio. Jedna je bila od Marinine najbolje drugarice, druga od Marine, a treća od njegovog oca. To je sve što je video od njega još od nove godine. Nekoliko redova čestitki. Došlo mu je da zvizne telefon o pločice. Mogao je sebe da vidi kako to radi. Ipak, bio je miran dečak.

Blejšao je sve do odlaska u školu. Mama ga je naterala da ode i kupi neke stvari. Dok je izlazio iz stana, uvalila mu je i kese pune đubreta – kada već izlazi. Baš kada ga je zafrljačio u kantu, pozvala ga je devojka. Kada je završio priču sa njom, poslao je poruke ortacima da se, u devet uveče, nacrtaju kod njega u stanu, na kolače, a posle će u neko zezanje. Svi su odgovorili potvrdno.

U ustanovi, većina se setila da mu je rođendan. Oraspoložila ga je tolika pažnja, ma koliko lažna bila. Tog dana, nije mogao da sedi mirno. Jedva je čekao da se vrati u stan, istušira i zapali negde sa društvom.

Sedeli su u kafiću u koji obično izlaze. Bio je blizu njihovih kuća. Puštali su muziku koja im nije smetala. Takođe, ljudi koji su posećivali to mesto bili su, manje-više, normalni. Bar za njih.

Došli su svi. Pendža je malčice kasnio, ali ubrzo im se pridružio u ispijanju piva. Jedini koji nije pio bio je Mile. On je vozio, pa se čuvao. Nekoliko puta su ga opsovali što ne cirka za proslavu, ali ubrzo su zaboravili na celu stvar.

Ljudi su dolazili i odlazili. Cela društva su se menjala. Devojke i momci su raskidali i spajali nove veze. Smilja, Pendža, Boža, Mile i Marina sve vreme su samo sedeli. Pričali su i pili. Mirkova devojka, ionako ćutljiva i neraspoložena, još više se ućutala. Valjda od alkohola.

„Nego“, počeo Smilja. „Božo, ‘de ti je riba?“

„Eno je kući.“

„Pa što je ne pozoveš?“

„Ma, koji će mi?“

„Kako koji će ti?“, umešao se Pendža.

„Pa koji će mi ona kurac ovde?“

„Bože.“ Marina prevrnu očima.

Umesto bilo kakvog odgovora, nategli su dug cug – to im je zapušilo usta od nekih ružnih komentara. A za Marinu su ih uvek imali.

„Pa, ono, pozovi je, šta fali?“

„Ma, mani me, bre, neću da je zovem.“

Mile je drmao desnu nogu gore–dole. Uvek se unervozio kada Marina kaže ijednu reč. Nerviralo ga je i to što ne može da pije. „Što ne raskineš sa njom onda?“

„Ih! Šta mi fali?“

„Ne podnosiš je, otkud znam.“

„Podnosim je na drugom mestu.“

Žuta uzdahnu. Vrpaljila se neko vreme. Izjavila je da mora kući. Smilja je bio dovoljno pribran da vidi u kakvom je stanju. Zamolio je Mileta da je odbaci do stana. Ovaj samo što nije pljunuo tečnost koju je upravo pio. No, bio je rođendan, i što je još važnije, to mu je bio drug, pa je pristao. Trojka je nastavila sa pićem. U kafić su ušle neke klinkice, koje su se doterale za petak uveče. Nisu imale više od četrnaest godina, ali su zato imale probušeno nešto više od rupica na ušima gde su im se sada klatile velike minduše.

„Što su male pičke, a?“ Pendža je češkao drob.

„Dobre su, mamu im jebem.“

Priča je bila preglasna, pa su se devojčice okrenule. Drugovi su im se nasmešili, nastavili.

„Jebo bi ih sve.“

„Pa, zar ti ne jebeš tu svoju?“

„Bem, ali šta bi mi falilo?“

„E, Božo, Božo, boli tebe kurac.“

„Šta je, sad? Imaš i ti ribu!“

„Imam, jebiga.“ Bacio je pogled na piletinu. Sedela je za stolom do njihovog. Nasmejali su se.

„E, se sećate“, Pendža će kroz podrig, „ovaj, ono kada smo se ložili za bend i to. Pa kada smo svirali, a Boža istripovao da će sve pičke da pokupe oni drugi što bolje sviraju.“

„Pa, oni su i pokupili sve pičke!“

„Kako kome.“ Sipao je pivo u zadovoljni smešak.

„Da, kako kome. Ako pod pičke podrazumevaš onaj tenkić koji si šetao, onda da.“

Smilji je ispala slina iz nosa koliko se zagrcnuo od smeha.

„Samo se vi smejte!“ Popio je još malo piva.

„Da znaš da ’oćemo!“

„Ma, pušite ga.“

Stali su još na prvom semaforu. Činilo se da crveno svetlo nikada neće prerasti u zeleno. Marina kao da je htela nešto da kaže. Barem se tako Miletu učinilo. Pojačao je muziku. To je rešilo problem bilo kakve komunikacije. Dok su čekali, pored njih se uparkirala roze buba. Mile je prepoznao auto.

„E, Dole, brate, šta se radi?“ Drao se kroz otvoren prozor.

Ovaj mu je nešto odgovorio, ali nije ga čuo od preglasne distorzije. Smanjio je jačinu. „Reci sad?“

„Evo, idem na neku žurku. Dođi i ti, povedi i društvo.“
„Pa, aj, videćemo. Smilji je rođendan, pa ono...“
„E, ne seri? Pa, čestitaj mu.“
Zeleno svetlo se upalilo. Automobili iza njihovih su trubili.
„E, žurka je u Domu, dođite obavezno.“ Ode.
Mile je pojačao muziku, pa nastavio niz ulicu, do Marinine zgrade. Kada su stigli, stišao je.
„Pa, dobro, vidimo se.“
Ova se nagla da ga poljubi za rastanak. Usne su završile na njegovim, umesto na obrazu. Mile se izmakao. Urliknuo:
„Šta radiš to, koji kurac?“
„Izvini, ne znam šta mi bi.“
Htela je ponovo da ga poljubi. Odgurnuo ju je.
„M’rš napolje, bre!“
Povukla se nazad u svoje sedište. Oborila pogled. Sporo je otkopčala sigurnosni pojas. Sporo, sporo, sporo je zatvorila vrata. Nalaktila se na otvoren prozor.
„E, nemoj da kažeš Smilji, OK?“
„Prićaćemo.“ Otišao je. Nije mogao da prestane da razmišlja o tome. Odvezao je kola do svoje kuće. Odlučio je da prošetati nazad kako bi se izluftirao. Hteo je i da se pošteno napije.

Više su se zanimali radnjom za stolom do njihovog, no što su pričali ili bilo šta međusobno radili. Male su se napile, pa su počele da skidaju majiće. Preglasno su pričale svoje doživljaje. Nastavljale su da piju. Jedna je podrignula, tako da su je čuli i ljudi van kafića.

„Uf, kakav podrig.“ Pendža se smejao.
„Baš.“
„Ko deveta od Betovena! Mislim da sam se zaljubio.“ Zdravko je balio ka curicama.
„Brate, si ti, uopšte, čuo devetu od Betovena?“
Debeli ga pogleda zbunjeno. „Pa, ono... Otkud znam.“
Smejali su se.
„Šta je smešno?“ Mile je bio namršten.
„Ma, duga priča.“ Smilja je pijuckao limunadu.
„Pa, ispričajte mi je.“
„Ne smaraj.“ Boža je žmurio na jedno oko. Klatio se na stolici. Izgledao je poput titana uzdrmanog udarcem. „Baj d’vej, gde si ti do sada?“
„Ma, ostavio sam kola. Hoću malo da cirkam i da varim.“
„Pa, fino, fino. Si poneo nešto?“
„Aha.“ Lupnuo se po džepu farmerki. „Nego, vidim, malo ste se zaboli.“
„Malo.“
„Ajmo na neku žurku.“
„Gde?“
„Ima u Domu nešto.“
„Šta?“
„Ne znam, jebote, ko da je bitno. Sreo sam Đoleta, pa mi je rekao. Idemo da vidimo šta je pa, ako je sranje, lako ćemo da se vratimo ili šta slično.“

„Pa i to što kažeš.“

„Aj, ček' da platim.“

Teturali su se duž celog puta. Pendža je pao na haubu nekih kola i ostao tu nekoliko minuta. Prvo se smejao, na sav glas. Zatim je zajechao. Pomogli su mu da ustane. I dalje je bio u bolovima. Ubrzo su prestali – popušili su dosta trave i sve je bilo tip-top! Žurka je, sa druge strane, bila sranje. Pravo paorsko okupljanje, sa slušanjem teških narodnjaka. Zato su i otišli. Kupili su pet–šest piva. Odmarali na klupi, u mračnom parkiću, blizu Doma.

„Brate, već osamnaest godina.“

„Aha, mator si ko biblija.“

„I mi ćemo skoro.“ Boža se odgegao do druge klupe. Legao je, celom dužinom. Veliki uzdah označio je olakšanje.

„Da znaš.“ Mile je pokušavao da napravi još jedan džoint. Ruke su mu se tresle. Odustao je.

„Jebote, još tri puta ovoliko i velike su šanse da umrem!“

„Ma, brate, možeš da umreš i sada od ko zna čega.“

„Pa jes', ne možeš tako da gledaš.“

„Nego“, počeo Pendža, „kada smo već toliko matori, zašto ne uradimo nešto mladalački?“

„Tipa?“

„Tipa, nešto luuudo, opaljeno... otkud znam. Važno da bude nešto što ćemo uvek pamtititi.“

„Pa, aj, daj predlog.“

„A, otkud znam. Dao sam predlog za ovo. Neka neko drugi smisli šta ćemo da uradimo.“ Otišao je do jednog od drveta. Pokušao je da urinom napiše svoje ime na kori. Naravno, bezuspešno.

„Mogli bi“, sanjivo će Boža, „mogli bi da koknemo nekog skitnicu?“

„Molim?“

Mile se smirio u sekundi. „Misliš, da ga ubijemo?“

„Da, da ga ubijemo. Šta nas boli dupe? Ko da će neko da pita bilo koga i bilo šta zbog običnog klošara?“

„Brate!“

„Šta je? Šta bi ti falilo?“

„Pa, realno, ništa.“

„Onda?“

„Brate“, nervozno će Smilja. „Mislim, nismo ubice, a?“

Boža je ustao. Osmotrio okolinu. „Neće niko da te vidi. A klošar je ionako nebitan. A?“

„Pa, šta ja znam. Čak ni nema klošara.“

„Kako nema“, iznenađeno će grdosija. „Eno ga, tamo, jedan. Knjava na klupi.“

Okupili su se oko nabildovanog. Osmotрили kroz noć. Videli su paru kako se diže iz hrpe novina, bačenih po klupi.

„I? Čemo?“

Klimnuli su glavama.

„Dobro, uzmite neko kamenje i granje da ga prebijemo. Ne valja da prljamo ruke.“

„Ko 'Paklena pomorandža', jebote.“ Pendža je bio uzbuđen.

Uradili su kako im je rekao. Smilja je našao parče kaldrme. Mile je zgrabio metalnu šipku – ostatak od stare klupe. Pendža je uzeo granu. Boža takođe. Prišli su usnulom klošaru. Nisu ispuštali ni zvuka. Ništa, sem ubrzanog udisanja i izdisanja. Boža je šaputao:

„Ajde, slavljeniče, imaš čast.“

Čekali su. Više nisu ni disali. Mirko se izdvojio iz grupe. Gledao je u deo papira iz kojeg je izlazio dim zadaha.

„Ajde!“, Pendža je vrisnuo.

Beskućnik se trgnuo iz sna. Verovatno nije ni shvatio o čemu se radi. Smilja ga je poklopio kamenom. Krv je štrcnula po družini. Koraknuli su unazad, ali se brzo vratili poslu. Svi su udarali, iz sve snage. Ubrzo, na klupi, ostala je smesa od novina i krvi. Negde ispod, nekada čovek.

„Šta sad, jebote?!“ Mile je brisao krv sa lica.

„Beži, u pičku materinu!“

Trčali su. Trčali su brže od stometraša. Misli im nisu bile toliko brze koliko noge. Trčali su, sve dok nisu stigli do reke. Tu su bacili oružje. Boža je povraćao. Ostali su ćutali.

„Šta sad?“ Mile je piljio u reku. Kao da je bio kip.

„Ništa, idemo kući. Odeće se otarasite kako znate i umete. Nikome ni reči, OK?“ Napucani se pribrao.

„Možda nije mrtav?“ Pendža ga je uhvatio za ruku. „Možda će nas prepoznati!“

„Odjebi!“ Otrgao se stisku. „Ako hoćeš, idi dovrši ga. Ja se tamo ne vraćam.“ Otišao je. Ostali su sedeli još pola sata. Bez reči. Bez pokreta. Nisu ni treptali. Jutro ih je poteralo kućama. Jutro i miris krvi.

Metla, kombinezon i škripava kolica

Baš to je imao Tarzan. Sad, svi zamišljaju golišavog Vajsmilera ili već neku inkarnaciju Rajsovog junaka. Pogrešno! Uopšte nije bio mišićav. Nije znao ni da skače sa grane na granu. Da koristi lijanu kao taksi. Kamoli da pliva ili da se domunđava sa majmunima.

Bio je nizak. Više poguren od stalnog saginjanja. Kose nije bilo na njegovoj čoškastoj glavi. Baš pre neku nedelju otarasio se vaški. Da bi to bilo što uspešnije, morao je da se odrekne crne grive. Jedine stvari koju je stvarno čuvao. Dakle, bio je poguren. Bio je i debeo. Pomislio bi čovek od alkohola. Ne. Nije pio skoro ništa. Koja čašica za svadbe i sahrane. Ječmeni užitak uz neki od večitih derbija. Ništa više. Ali, tako je već pisao onaj zapadnjački ekscentrik. Onda, samo ništa.

Verovatno nije pio zbog žene. Ta bi zvala na sve i svašta. Nije mogao ni da prdne u rođenoj kući, a da ona ne upadne sa šibicom i psovka. Možda je zbog toga često radio prekovremeno?

Da je bio u šumi, sigurno bi čuo sove kako huču. Noćni glodari bi šuškali među napadalim lišćem, bodljicama i grančicama. Između drveća, neka opaka zverka provukla bi se kao sen. U daljini tame, čula bi se jeziva zavijanja gladnih vučjih grla. Ovako, u gradu, nije bilo ničega. Treptava svetla koja su sve ofarbala žuto. Noć je bila bezlična. Samo crno nebo. Kao neka krpa bačena na Zemlju. Mesec zaklonjen betonskim titanima. Zvezde atentirane neonskim reklamama. Možda koji pijanac u stanju ležećem ili stanju teturajućem. Ništa vi... Mislim, ništa.

Njih troje je išlo u grupi. Odradili bi određeni deo mnogo brže nego jedan čovek. Sve đubre bi skupili na gomilu, blizu autobuske stanice. Nije bilo noćnih linija, tako da tu nikome nije smetalo. Kada bi sve počistili, skupljali bi se oko gomile. Razdelili bi plen u svoje kante. Zaputili bi se ka obližnjim velikim kontejnerima kako bi ih ispraznili.

Tarzan bi išao poslednji. Kao i uvek, nije bio omiljen. Možda zato što nikako nije mogao da upamti imena dve žene sa kojima je radio. Možda baš zato što je bio muško, pa nije mogao, bog zna kako, da učestvuje u priči.

Jednom, dok su čistili plato ispred dve zgrade, našao je nešto zanimljivo u kanti za đubre. Obično nije preturao po smeću. Samo ako mu baš nešto zapadne za oko. Ovo je, i te kako, bocnulo čula. Bila je to kutija izlepljena raznim srcima. Na njoj je pisalo svašta. Uglavnom crvenim markerom. Bilo je i crnih tačkica, srca i cvetića. Bili su obojeni nekim drugim, življim, bojama. Otvorio je kutiju. Činio je to polako. Kao da će nešto iskočiti iz nje. Tamo nije bilo ničega strašnog. Prazna pakovanja kondoma i gomila papirića. Ispisani. S mukom je pokušao da pročita. Skoro uopšte nije bio pismen. Znao je da se potpiše i još ponešto. Preko toga – ništa. Bacio je papiriće u kantu. Ispod beličaste hrpe, izroni nešto ljubičasto i duguljasto. Zavukao je šaku dublje u kutiju. Izvukao stvar. Bio je to vibrator ili, u njegovoj glavi, veliki plastični kurac. Kao da se prepaio od saznanja gde je ta stvar sve mogla biti. Bacio je sve nazad u kantu. Trljao je ruke o bokove. Dobio je neverovatnu želju da skine rukavice koje je imao.

Pogledao je ka ženama. Devojka je čavrljala. Terala smeće i lišće pletenim metlama, kao u nekoj ludačkoj hokejaškoj utakmici. Govor mu se učini stran. Kao da su njih dve groktale i siktale. Nije obraćao mnogo pažnje. Još jednom je protrljao dlanove o kombinezon. Oprezno se nadneo iznad kante. Bandera je bacala siromašan odblesak. Video se samo pečurkasti vrh. Ostalo je progutala tama. Tarzana prođe jeza. Pošao je rukom. Naglo stao. Još jednom ponovio radnju, ovog puta, skoro dodirnuvši stvar. Ipak, odluči da ne koristi šake. Zato uze metlu, a u drugu ruku lopatu. Izmanevrisao je, kao sa džinovskom štipaljkom za roštilj ili salatu. Dobro mu je išlo, iako je salatu uvek nabadao viljuškom, a roštilj hvatao zdepastim prstima.

Ostalim đubretom pokrio je sintetički penis. Nije hteo sve to da baci na zemlju, pa otera do stanice. Odlučio je da vucara kolica levo-desno dok ih ne napuni. Onda će ih isprazniti. Sam. Strahovao je da ove dve ne pomisle koješta. Kako je pomerao kolica i tovario novo đubre, tako bi se vibrator, od silnog komešanja, ponekad ukazao. Zloslutno je piljio u Tarzana. Nije mu davao mira. Ovaj bi ga prekrio kartonom ili ljuskom neke voćke. Radio je kao sumanut, samo da bi napunio kolica što pre. Posle svega deset-jedanaest minuta uspelo mu je. Potrčao je iza dve visoke betonske palate. Kolica su poskakivala na ispucalom asfaltu. Ona stvar ponovo je našla put do vrha kante. Tarzanu se učini da je tiho vrisnuo. Ipak, kontrolisao se do kontejnera. Mahnito je prebacivao đubre. Kada je, praznih kolica, stigao do prvog ćoška, stao je. Naslonio se znojivim leđima na išarani malter. Zapalio je iskrivljenu cigaretu. Pušio je sa užitkom, ponekad pljučkajući narandžaste trunčice duvana.

„Šta je, Tarzane, nestalo ti snage?“ Kreštavi glas, jedne od koleginica, prene ga iz blaženosti nikotina.

„Ma, samo sam...“

Druga ga prekide: „Znamo mi šta s' ti radijo.“ Ovo ga malo uplaši. Ispravio se, kao na da ga je nešto uštinulo za zadnjicu. Oči su mu se raširile, tako da je izgledalo kao da će ispasti iz ležišta.

„Oćeš da nas pretekneš u posao, pa da budeš glavni u stanici, a?“

„Ne, ovaj... samo sam hteo malo brže da završim.“ Ostatak cigarete pretvorio se u mekani, sivo-crni pepeo. Bacio ju je na zemlju. Zgrabio kolica, pa pošao nazad na čišćenje. Čuo je ove dve kako još nešto drve. Smejale su se.

Činilo se da smeni nema kraja. Sve vreme, mislio je o stvari koju je našao u kanti. Mogao je tačno da je zamisli kako stoji na vrhu đubreta koje su nabacali iza zgrada. Još su i one dve stalno nešto dobacivale. Gurkale su se laktovima i udarale metlama na svaki siktavi zvuk koji bi proizvele. No, i to je prošlo. Pokupili su se i krenuli ka preduzeću. Njih dve ispred, Tarzan iza, kako to već ide. Njih dve su išle u suprotnom smeru od našeg okruglog prijatelja. On je morao da se vraća istim putem kojim je išao do stanice. To je podrazumevalo prolaženje pored dve zgrade. Mogao je da vidi zarđali metal, prepun đubreta. Usamljena bandera je dovoljno osvetlila celu stvar. Ni sam ne znajući zašto, otrupkao je do kante. Pogledao je u hrpu smeća. Osvrnuo se oko sebe. Spazio je staru dasku iz koje su još uvek štrčala dva korodirana eksera. Nju je iskoristio da pročačka đubre. Nije mu dugo trebalo da nađe predmet svoje znatiželje. Pomoću zakrivljenih eksera dovukao ga je bliže sebi, kao i još koju bačenu stvar. Vibrator je uzeo, a ostalo ostavio, sve sa daskom. Držao ga je za veštačka jaja, okrenutog ka svetiljci. Stavio ga je u unutrašnji džep dronjave fajerke. Otišao kući.

Probudio se oko podneva. Sunce je bilo tačno na sredini pravougaonog krovnog prozora. Maslačasti sjaj činio je da zvezda izgleda većom no što jeste. Nikako nije mogao pobeći zracima koji su peckali. Pokušao je da se pokrije preko glave, ali bilo je previše toplo i zagušljivo. Nije više mogao da se razvlači. Odgegao se do kupatila, proveravajući da li su svi testisi na broju. Zube je retko prao, kamoli ovako rano u toku dana. Zato se samo olakšao od bureka koji je sinoć smazao u povratku. Oprao ruke i popio malo vode.

Sve za čim je žudeo je šoljica vruće kafe. U kuhinji ga nije sačekalo ništa do poznatih stvari – požutele tapete, pune sitnih braonkastih grmuljica cvrčave masti; izgrebani okrugli sto i dve stolice na rasklapanje; prljavo posuđe izgledalo je kao prirodna nepogoda.

Kada je, pomoću palca i kažiprsta, katapultirao i poslednji krmelj, video je da nešto ne valja. Nasred stola, pored činije sa trulom jabukom i potamnelom bananom, ležala je ljubičasta stvar. Poskočio je na plastičnom sedalu. Tek mu je tada sinulo da je to doneo kući. Okretao se kao sumanut, u nadi da će spaziti ženu. Nije bila tu. Ponovo je zverao ne bi li pronašao mesto gde može sakriti vibrator. Mada, sada je već kasno. Ako nije u kući, supruga je sigurno izašla da kupi hleb i novine. To je značilo da je videla stvar. Zgrabio je penis i mahnito išao od skrovišta do skrovišta. U jednom trenutku hteo je da ga strpa čak i u lonac. Na vreme se setio da to nije bila dobra ideja.

Nije ni čuo kada se sa ulaznih vrata začulo škljocanje brave. Nije ni čuo kada su druga vrata, sa mrežicom za komarce, škljocnula prilikom zatvaranja. Tek kada se žena zatekla u kuhinji, shvatio je šta se dešava. Ova je samo iskolačila oči. Spustila hleb i novine na sto. Ovlaš je oprala ruke. Bacila se na pranje sudova. Tarzan je tek tada shvatio da se nalazi u polučučnju, u iscepanim boksericama, sa velikim plastičnim penisom u desnici.

Uspravio se. Polako je prišao stolu. Seo. Odložio je stvar pored novina. Pravio se da čita naslove.

„Ovaj... 'Bro jutro, Slavice. Kak' si?“ Duboko se uneo u opadanje prinosa mleka kod zlatiborskih krava.

„Dobro. Ti?“

Nije podnosio kada je ovakva. Više je voleo da uleti, poput uragana, sve pobaca, ispsuje ga i završi sa tim. Ovako, kada je ćutala, nije znao na čemu je. Naravno, doći će do dela kada će poleteti i koji tanjir, ali pre toga, bila je to prava tortura.

„Malo umorno. Probudilo me je sunce, pa nisam mogao da nastavim da spavam.“ Za trenutak se izgubio. Zavalio se na naslon. Rasklopio novine.

„Jadničak. Evo, sa'će kafica, pa će ti biti bolje.“ Postavila je džezvu. Pustila plin da teče. Šibicom upalila ringlu. „Ajde, dok se ne skuva kafica, da ti napravim neki sendvič.“ Nasmešila mu se ravno u lice. Tarzan, nervozno, uzvratila.

Slavica iseče tri parčeta hleba. Namaza ih puterom. Na svako parče stavi dva rumena kruga podriguše. Tarzan halapljivo smaza sva tri sendviča. Ni kafa nije bila gotova kada je polizao poslednje ostatke putera sa prstiju.

„E, ne znam zašto, ali sendviči su ti prva liga.“

„Stvarno!“, iznenađeno je uzviknula.

„Ozbiljno ti kažem.“

Nasmešila se: „Evo i kafica.“ Prilazila je, oprezno. Držala je tanjirić sa šoljicom u obe ruke. Baš kada je trebalo da je spusti na sto, sručila mu je pušecu sadržinu ravno u krilo. Oparila ga je po stomaku i genitalijama. Tarzan skoči. Prevrnu stolicu, pa se i sam

zatetura preko nje. Bokserice su mu se dimile dok ih je skidao i bacao na ženu. Otrčao je do kupatila ne bi li se smirio pod hladnim tušem. Dok je dahtao u olakšanju, čuo je Slavicu kako se, histerično, smeje iz kuhinje.

„Ti nisi normalna! Zašto si to uradila?“ Navukao je stare gaće. Našao ih je u gomili prljavog veša u WC-u.

Slavica se smirila. Licem joj je puzala neka čudna senka. Zubi su joj škrgutali, a vena na slepoočnici iskočila je tako jako pa je izgledalo da ima veliku glistu u glavi.

„Zašto?! Zašto?!“ Lupila se po butini. Podigla glavu uvis, kao da se obraća nekim višim silama. „On mene pita zašto sam to uradila?!“

Nasta kratka tišina. Tarzan je hteo da kaže nešto u svoju odbranu, ali ga ova prekinu: „Ti stvarno ne znaš zašto sam ti prosula kafu?“

„Pa...“

„Pičko jedna! Crve odvratni!“ Prišla je stolu. Uzela vibrator. „Šta je ovo? A? Postao si pederash kao onaj tvoj Ninoslav, a?“

„Ne, samo sam...“

„Ne samo sam...“ Iskarikira Slavica. „Šta si samo, pičko jedna? Ne možeš više da se zadovoljiš sa mnom, a? Je l' to u pitanju?“

„Ne, ja...“

„Ćuti dok ja pričam!“ Bacila je penis natrag na sto. „Šta će ti ovo, a? Za tebe ili za mene, a? Koga ćeš da siluješ, a?“

„Ma, ženo...“

„Tišina, bre! M'rš napolje!“

„Ali...“

„M'rš napolje, crve odvratni!“ Šoljica, ovog puta prazna, polete ka Tarzanu. Ovaj postavi ruke preko lica, ali ga udarac ipak zaboli. Oteturao se do sobe. Zgrabio prve stvari koje su mu pale pod ruku. Istrčao napolje. Još nekoliko stvari, zajedno sa psovka i kletvama, poletelo je ka Tarzanu. Preživio je, ipak. Obukao se u nekom haustoru. Otišao u nepoznatom pravcu.

Na pločici sa imenom stajalo je Slaven Mestorović. Pokucao je. Vrata su se brzo otvorila.

„O, otkud ti?“ Tip je skoro doticao vrh vrata svojom kratkom kosom. Bila je smeđa, kao i njegov ten. Mada, nije bio Cigan, niti melez, niti šta slično. Samo je voleo da se prži u solarijumu. Krupne oči, modre poput šljiva, nisu se uklapale u boju kože.

„Najuri me Slavica“, obrazloži Tarzan. Spuštene glave, ušao je u stan. Tip koji je otvorio vrata, sada ih zatvori. Ličio je na metlu, tako visok i žgoljav, obučen u trenerku i belu majicu.

U stanu je bilo previše svetlo. Činilo se kao da je napravljen samo od stakla koje je dopuštalo da sunce zaviri u svaki kutak. Po zidovima razne slike; po oskudnom nameštaju, stupci knjiga, spremni da se uruše i na najmanji povetarac. Bilo je zagušljivo od dima koji se dizao iz piksle.

Tarzan sede na jedino slobodno mesto – kauč na razvlačenje. Slaven ga ponudi pićem. Tarzan se nećkao. Iznenađni osećaj slobode reče mu da ga prihvati.

„Pivo? Viski?“

„Pivo.“

Metla se pojavila sa čašom, pola punom piva, pola punom pene i kutijom čokoladica. Čistač se poslužio. Zadovoljno je mljackao.

„I, šta je bilo?“

„Ma, pronašao sam jedan od onih kuraca.“ Mljac, mljac.

„Molim?“ Podigao je obrvu u neverici.

„Znaš oni, što ih ti imaš. Od plastike i to.“

„Aaaaa, dildo?“

„Da!“ Nije imao pojma na šta je ovaj mislio. Zato je, brže-bolje, stavio još čokoladica u usta i nagnuo piva. Slatko se pomešalo sa gorkim. Neka čudna senzacija gorela je po jeziku. Sve se istumbalo u grlu, gde su jelo i piće postali jedna rastegljena, slatka linija lepljive pljuvačke.

„Pa šta sa tim?“

„Doneo sam ga kući“

„Opa!“ Seo je na ivicu stola. Pijuckao je viski, muzući poslednji cug iz cigarete. „Najzad si prešao na našu stranu.“

Tarzan se zagrcnu. „Ma, ne!“ Uspravio se kako bi ostavio čašu i čokoladice na niski stočić. Nije bilo mesta od knjiga, pa je nastavio da ih drži u rukama. „Nego, našao sam ga u kontejneru, pa sam ga doneo kući.“

„To mi je jasno. Ali zašto?“

„Ne znam. Prvo sam se gadio i sve tako. Nisam ga ni u rukavice u’vatio. Ali onda sam morao da ga uzmem. Neki đavo me u’vati, šta ga znam. Glavno, skembao sam ga u jaknu, ali Slavica ga je pronašla. Gađala me sa sudovima i psovala i sve tako.“

„Ha!“ Lupio se šakom po kolenu. „Što ne ostaviš Slavicu? Ionako je ružna, a i nije nešto pametna, a i, treće, ne pazi na tebe nešto preterano.“

„Ma, dobra je ona. Ima svoje bubice, ali je dobra.“

„Hm. Nikada nisam razumeo žene. Valjda ih zato i ne volim.“ Poskočio je sa ivice stola. Prišao je ormanu. Petljao nešto po njemu, pritom pričajući: „Na kraju krajeva, što bih ja izlazio sa ženskama? A? Izlazak sa njima znači da stalno moraš da paziš šta pričaš. Stalno te pitaju da li su glupe ili debele.“ Okrenuo se ka Tarzanu. Upro je desnicu u njega. Držao je čiste gaće. Kad god bi pomerio ruku, gaće bi smešno poskočile u vazduhu. „Jednom je, preko puta mene, sedela krava od sto pedeset kila, sa mozgom jednog pileta. Ali, čim sam ja rekao da nije glupa i debela, u njenoj glavi ona je bila misica univerzuma sa mozgom Ajnštajna. Kod muških je lakše. Samo mu kažeš da ima dobro odrađen biceps ili veliki kurac i to je to. Ništa te više ne pita. Ovima čak i kada kažeš sve što žele da čuju, i dalje dosađuju sa pitanjima da li sam to stvarno mislio i slično. Kod ovih drugih se sve završi na onome i kraj.“

Iskopao je peškir iz dubine ormana. Rekao čistaču da ide da se, na brzaka, istušira. Posle će da malo prošetaju ili šta slično. Tarzan se bio složio. Sačekao je da se Slaven izgubi u kupatilu. Odložio je čašu i kutiju na jednu od knjiga. Zgrabio daljinski. Na prvom kanalu dočekao ga je šum crno-belih tačkica. Promenio je kanal: političari su pričali jedni drugima – staklene figure; promenio je kanal – političari su se poubijali u nekoj emisiji; promenio je kanal – ubijali su se i van studija; promenio je kanal – hiljadu dolara, u odeći, pevalo je neku nesrećnu obradu narodne pesme; promenio je kanal – ponovo su promašili prognozu. Ponekad se pitao da li ti ljudi imaju prozor u svojim laboratorijama ili gde već istražuju to vreme. Vreme. Zanimalo ga je kako je to moguće predvideti prirodu. Shvatao je da ne može to pojmiti. Promenio je kanal – neki tip je tvrdio da je

pošten... Tarzan nije mnogo mario o takvim stvarima. Dokusurio je preostale slatkiše i pivo.

Slaven je taman izašao iz kupatila. Zamotao se u zelenkasti bademantil. Kosu je trljao sitnim, belim peškirom. Čuo je razgovor sa televizora.

„Čovek koji tvrdi da je pošten sigurno je nešto maznuo. Evo, ovaj što sada priča, taj isti je i juče pričao o poštenju. Svom, naravno. A, niko ga ništa nije pitao. Mora da tu nešto ne valja.“

„Misliš?“

„Pa, da.“ Izgovorio je to kao da je upravo objasnio detetu da se Zemlja okreće oko Sunca.

„Zašto ne napišeš neku priču na tu temu. Možda i knjigu, a?“

„Već jesam.“

„Stvarno?“

„Nego šta. Zove se ‘Hajdemo na potok crveni’. Dobio sam par nagradica za nju. Objavili su je mali milion puta. Napisao sam i...“

„Nisam čitao...“, zamišljeno će Tarzan.

„Zato što si nepismen.“ Oblačio je pantalone. Košulju je uzeo sa poda. Pomirisao ispod miške. Ocenio je da je dovoljno čista.

„Krećemo.“

Šetali su gradskim parkom. Valjda zato što je jedini, i bio je tako sređen. Bio je prepun. Ljudi su se vraćali sa posla; ljudi su izlazili u šetnju sa decom i kućicama; parovi su klatili udruženim šakama... Činilo se kao da vreme pijano tetura preko zelene trave. Kao da mu se nigde ne žuri, sve dok se ne otrezni.

„Žao mi je što nemam oči na potiljku i sa strane, pa da jednim pogledom pojim telo lepotom ukroćene divljine.“

Tarzan prećuta. Prevrtao je limenku po obe ruke, pokušavajući da pročita šta na njoj piše.

„Otkud ta iznenadna opsesija alkoholom?“

„A?“

Slaven prevrnu očima: „Rekoh, otkud to da piješ toliko?“

Tarzan napravi besnu grimasu. „Slavici u inat!“ Onda je nagnuo tekućinu tako brzo da je pola završilo po njegovoj bradi, a pola na jakni i pločniku.

Tarzan je psovao. Njegov drug se smejao. Čistač je psovao sve do kante za đubre. Primirio se tek pošto se vratio.

„Žao mi je što nemam oči na potiljku i sa strane, pa da jednim pogledom pojim telo lepotom ukroćene divljine.“

„To si već rekao...“

Slaven, ne obraćajući nimalo pažnje na primedbu, nastavi: „Znaš, napisao sam jednu priču na tu temu. Nisam pokupio neke nagrade, ali tako sam je lepo napisao. Bože, otopim se svaki put kada je pročitam...“

Tarzan je i dalje ćutao. Nisu ga zanimale pisanije svoga prijatelja. Negde između hvalospeva i hvalospeva, čistač ga prekinu: „Čuj, oću nešto da te pitam.“

Slaven se zbuni. Ljut, što je prekinut, reče: „Šta hoćeš?“

„Pa, zanima me ko je ono bacio, znaš.“

„Šta je i ko bacio?“

„Onaj kurac.“

„Aaaa... Što te to zanima?“

„Ne znam. Zanima me još od juče uveče.“

Slaven se pozdravi sa nekim čovekom. „Kako ćeš to da saznaš?“

„Ne znam. To sam 'teo tebe da pitam.“

„Kako ja to mogu da znam?“ Seo je na jednu od klupa. Na drugom kraju, sedeo je neki penzioner. Kokicama je mamio golubove da mu prave društvo.

Tarzan je stajao. Jednu nogu je digao na klupu. Ostao je tako, klateći se napred nazad: „Šta ja znam. Pametniji si od mene. Reko, možda imaš neku ideju.“

Metla napravi zamišljenu grimasu. „Sedi, prvo. Nervozan sam kada mi neko stoji iznad glave.“ Tarzan se namesti pored njega, bliže penzioneru. Slaven nije menjao izraz na licu. Penzioner je potrošio kokice.

„I?“

„Ma, šta ja znam.“ Zamišljenost je nestala. Ležerno se zavalio na klupu, dignuvši ruke na naslon. „Možeš jedino sedeti pored kontejnera i čekati da se taj koji je to bacio ponovo pojavi.“

„A, jes'“, u neverici će Tarzan.

„Šta je?“

„Kako da znam ko je to?“

„Ne znam. Stvarno ne znam. Šetkaj se unaokolo, pa, s vremena na vreme, baci pogled u kantu. Možda će da ponovo baciti nešto čudno, pa ćeš znati ko je.“

„Šta, da po ceo dan gledam ko šta baca?“

„Imaš neki bolji predlog?“ Pogledao ga je ispod oka.

„Ne baš.“

„Onda tako. Mada, predlažem ti da se maneš toga. Šta te briga ko je bacio?“

Nakratko, sedeli su u tišini. Pored njih, prolazili su razni ljudi. Slaven se uhvati za jednog: „Vidi ti ove Kineze.“ Nije se trudio da bude neupadljiv. No, ovaj ga nije razumeo. Samo je nastavio niz ulicu, ostavljajući Tarzanov i Slavenov pogled za sobom. „Za sto godina“, nastavi metla. „Ljudi će misliti da su Srbi kosooki. Slično Francuzima. U udžbenicima će Napoleon imati napućena, crvena usta i biće visok, crn sa loknastom garavom kosom. A car Dušan će biti crtan na pirinčanom papiru, kako, mudar i zamišljen, sedi u odori na cvetiće.“

„Jebiga.“ Čistač nije imao neko mišljenje o tome. Nije imao neko mišljenje skoro ni o čemu.

„Baš tako.“ Pogledao je na sat. „Nego, moram da idem. Treba da uradim kritiku neke levakinje.“

„Tebi su svi levaci.“

„Otkud to?“ Iskreno se začudi.

„Uvek sve koje kritikuješ nazivaš levacima.“

Slaven se nasmeja. „Treba tek da vidiš šta pišem za njih.“

„Što tako?“

„Šta ćeš, posao. Njih plujem, sebe hvalim. Ja se, onda, više prodajem od njih i to je to.“

„Pametno.“

„Nego šta!“ Ustao je. Pružio ruku. „Aj, vidimo se.“ Otišao.

Nije mu se vraćalo kući, pa je odlučio da uradi kako mu je prijatelj prvo rekao. Prošetao je, lagano, zamišljeno, do zgrade ispred koje je prošle noći čistio đubre. Smestio se na klupu sa samo jednom daskom za sedenje. Gledala je ravno na kantu za smeće koja je njega zanimala. Mora da je prošlo bar sat vremena pre no što su prvi otpaci bačeni u nju. Bio je to omotač žvake, te se nije mnogo uzbuđivao. Ipak, dosta mu je bilo sedenja, pa se prošetao. Obilazio je oko kante kao dete oko prevruće pite na stolu. Dosadilo mu je, pa se nalaktio na drvo. Nalazilo se na samo dva metra od kante. Imao je savršen pogled na bačeno i bacača.

Nikome se nije bacalo đubre. Stoga je zverao oko sebe. Opalo lišće mešalo se sa đubretom. Mrzeo je kada se to desi. Mrzeo je i kada po sparini mora da čisti. Mrzeo je i kada po zimi mora da čisti. Jednom rečju, u više reči, mrzeo je sva godišnja doba.

Zapalio je cigaretu. Povukao dug, zadovoljavajući cug. Lišće ga je sasvim obeshrabilo. Odlučio da ga ignoriše. Barem do nekih deset uveče, kada mu počinje smena. Ulica ga nije zanimala. Ljudi su prolazili i delili se međusobno. To jest, on ih je delio. Postojali su oni koji bi buljili u njegovo širokavo odelo i izranjavanu glavu. Drugi su bili oni koji su se ponašali kao da nije tu. Neki ga, sigurno, stvarno nisu videli. Ipak, kod velike većine, to nije bio slučaj. Namerno su skretali pogled. Kao da su se plašili da im može preneti bedu. Nije ni mislio šta bi se desilo kada bi dotakao nekoga. Ljudski dodir je strašna stvar. Ali pogled je još gora. Čvrst, odlučan pogled, probija dublje od oštrog koplja. Stoji čvršće od vanzemaljskog monolita. Govori više od bilo kakve gestikulacije. Dodira. Čak i od zauški, čvrga i direktnih udaraca.

Glad mu je stisnula stomak do granice bola. Hteo je i da se odmori pred posao. Pošao je kući. Sve dok nije zašao za prvi ugao, okretao se da vidi da neko ne baca nešto u kantu. Nije bilo nikoga.

Ušao je u usko predsoblje koje je vodilo do kuhinje. Skinuo je patike. Smestio ih pored ženinih gumenih opanaka. Prilikom dizanja udario se o kvaku. Dok ju je psovao, hvatao ju je rukom i ušao u kuhinju. Prozori su bili otvoreni, ali nije vredelo. Luk je cvrčao na tiganju. Žena je dodala smesu za kajganu. Malo seckane paprike. To ga nije mnogo zanimalo. Interesovalo ga je šta ćelavih sto pedeset kila mišića i sala radi za njegovim stolom. Otkako je Tarzan ušao, tip se smešio. Nije imao mnogo zuba. Sa ovima što ih je posedovao, nije mogao da se pohvali.

„Slavice, ko je ovo?“

Žena ga jedva pogleda. Podrugljivo mu se nasmeši. „Moj brat. Pričala sam ti o njemu, sećaš se.“

Tip je ustao sa stolice. Nije skidao kez. Nije to bio tupav kez, kakav obično imaju takve rmpalije. Bio je to kez zadovoljstva. Zlobe. Iza njega, krila se zla namera.

„A, da“, nervozno će. Pružio je ruku preko stola. „Pa, ja sam Tarzan.“

„Znam ja ko si ti.“ Grdosija mu stisnu ruku – prejako.

Čistač izmaknu šaku. „Da... Ovaj, šteta što nisi bio na svadbi.“

„Slavica mi je pokazala slike.“ Seo je. Okrenuo vratinu ka svojoj sestri. „Je l' tako, Slavice?“

„Tako je Milojice, brate moj najdraži.“ Začas se odvojila od šporeta kako bi poljubila grdosiju. Ostavila mu je drečavoružičast trag karmina na jagodici ispod levog oka.

Tarzan sede preko puta Milojice. „Pa, kada si izašao?“

„Juče.“

„Aha...“ Zverao je oko sebe. Dlanovi su mu se orosili. Brisao ih je o musavi džins.

Slavica stavi kajganu i hleb na sto. Bilo je dovoljno za trojicu. Ipak, brat sve privuče sebi. Otkinu komadinu hleba. Zatražio je pivo. Sestra mu ga brzo donese i otvori. Bilo je mlako. Napravio je grimasu kada je potegao. Sve vreme je mljackao. Nije skidao oči sa Tarzana.

Ovaj je bio hipnotisan stenom koja je žvakala ispred njega. Povratili su ga silno mljackanje i miris hrane. Zatražio je od žene da i njemu spremi nešto pošto uskoro ide na posao.

„Spremi sam sebi da jedeš“, prosikta iza leđa. Na ovo, grdosija se još šire nasmeši.

„Ali, Slavice, radim, jebem mu mater. Napravi mi nešto da jedem, ne mogu sa praznim stomakom da čistim ulicu...“

„Dosta!“, kroz hranu će Milojica. Lupio je šakom o sto, na šta se flaša prevrnula. Pivo je klizilo po drvenoj ploči kao zmija od zlata. „Ako još jednom čujem da se brecaš na moju seju, gotov si! Jesi čuo?!“

„Ali...“

„Šta ali? A? Šta ali?!“ Uzeo je flašu za grlić. Skršio je o sto. „Šta ali?!“

Kidisao je na Tarzana. Ovaj se zatetura ka vratima. Jedva je uspeo da uzme patike pre no što je izašao. Milojica ga je jurio do kraja ulice. Tu je Tarzan, jedva, navukao patike. Potrčao je tako da, tek najedena boksterska vreća, nije mogla da ga stigne. Ipak, čuo je pretnje i mogao da zamisli kako Milojica vitla razbijenom bocom.

Zastao je kod trećeg skretanja. Naslonio se na ugao ulice. Polako, uz duboko udisanje i izdisanje, dolazio k sebi. Nije znao šta da radi. Da li da ide u miliciju? Da li da se obrati Slavenu? Da pita neke jače momke iz preduzeća da mu pomognu? Mogućnosti nije bilo previše i sve su bile labave. Znao je šta mora prvo da uradi. Da jede. Pošto su kurjaci iz stomaka sve glasnije zavijali na mesec.

Kupio je pljeskavicu i pivo u obližnjoj trovačnici. Otišao do poznate zgrade, u zasedu. Dok je velikim gutljajima pomagao zalogajima da skliznu niz grlo, nije mislio ni o čemu. Izgubljeno je piljio u kontejner. Kada je bio kod lizanja poslednjeg prsta, video je nešto od čega mu se srce zabilo u jednjak. Devojka oniže, ali izazovne građe, dotrčala je do kontejnera. Duga, plava kosa bila je raščupana. Pošto je bila u bademantilu i papučama, Tarzan pomisli da je tek ustala. Ono što ga je stvarno uzбудilo bila je kutija u njenim rukama. Bila je veoma slična onoj u kojoj je pronašao vibrator.

Devojka je otrčala nazad u zgradu, iz koje je istrčala. Čistača općini sadržina kante za đubre. Prišao je, oprezno. Unutra je bila skoro identična kutija. Obojeni cvetici i sve to. Otvorio ju je. Gomila iskorišćenih kondoma, pakovanja za iste, neki papirići...

Bilo mu je drago što mu barem nešto ide od ruke tog dana. Potrčao je ka zgradi. Kada je bio kod ulaza, shvatio je da ne zna na kom spratu da je traži. A i da zna, šta bi uradio? I zašto je uopšte potrčao? Nije znao. Nije mogao sebi da objasni. Jednostavno, želeo je da je ponovo vidi. Možda je očekivao nekog homoseksualca, a dobio je ovog grogi anđela. Nije ni bitno. Čvrsto je odlučio da sazna tačno ko je ta devojka. Mora da je upozna, makar se samo na tome završilo. No, njegova mašta išla je dalje od toga.

Vrzmao se oko zgrade, cele noći. Zaboravio je da uzme pauzu za jelo; zaboravio je i na koleginice koje su ga podbadale pitanjima; zaboravio je da je izbačen iz kuće; zaboravio je sve, sem ulaza. On je jedini bleštao, kao guzica svica u šumi.

Dogovorio se, sa vešticama sa kojima je delio radno mesto, da on radi brže, ali da one nose đubre iza zgrade. Prosiktale su kako nije normalan. Pravdao se kako hoće da se zanima nečim pošto ga je žena najurila. Složile su saosećajne face. Kada su se okrenule, započelo je gurkanje i domundavanje. Nije ni obraćao pažnju. Bacio se na metlanje oko ulaza.

Oko četiri ujutru, iz zgrade, izašla je devojka. Pobedonosno se osmehnuo. Sačekao je da se devojka vrati u zgradu. Otišla je do trafike preko puta. Tarzan je virio iz zeleniša posadenog na platou. Mogao je da vidi kako kupuje cigarete i upaljač. Uzela je i pakovanje kondoma. To ga je bunilo, no nije mnogo razmišljao. Devojka se vratila do vrata. Čistač je nehajno ušao za njom. Ni na trenutak nije pomislio da ga kombinezon čini upadljivim. A i kako bi – stajao je, lice u lice, sa svojim božanstvom. Gledao ju je, kao da je ona velika boca vinjaka, a on alkoholičar. To mora da ju je uplašilo, pa je, umesto da sačeka lift, pošla stepenicama. Tarzan se nije zbunio. Nije hteo da pođe za njom kako ne bi počela da vrišti ili šta slično. Zato je sačekao lift. Odvezao se na peti sprat, od dvanaest, koliko ih je zgrada imala. To mu se činilo kao sasvim dobra pozicija. Devojka je, kako je video, živela dva sprata niže. Izašao je iz naprave taman kada je ulazila u stan. Sada nije bilo nazad. Uzdahnuo je. Bukvalno se smandrljao niz stepenice. Kao da kucka u nečiji mozak, oprezno je položio zglobove prstiju na vrata. Otvorila su se. Ne širom. Onako, malo, sve sa lancem u praznom vazduhu.

„Šta hoćeš?“ Devojka je bila uplašena. Videlo joj se po oborenim obrvama i grickanju usne. No, trudila se da joj glas bude besan i dubok.

„Ovaj, ja...“

„Zvaću miliciju!“ Zalupila je vrata. Odbila su se o cipelu, koju je Tarzan podmetnuo.

„Ne, molim te. Želim...“

„Ako me želiš, dođi sutra u ovo vreme, sa pedeset evra.“

Kao da je ovo bila gigantska tačka na njihov razgovor. Automatski je pomerio nogu, a vrata su tresnula.

O, kako se tada snuždio. Seo je na stepenište, odmah do devojčinog stana. Skoro da je cvileo – gde da nađem pedeset evra?! Pogledao je kako se devojka prezivala – Simić. Izašao je iz zgrade.

Novac je pozajmio od svog jedinog prijatelja. Očekivao je da mu ga neće dati sve dok mu ne kaže za šta mu je potreban. Bilo je sasvim suprotno. Naravno, Slaven ga je pitao šta će mu, ali tek da bi nešto pričali dok je tražio pare po nekoj prastaroj kutiji čaja. Iskopao je izgužvanu novčanicu. Rekao mu je da vrati kada bude imao. Tarzan se zahvalio. Čak ga je i zagrlio. Kao da je osetio da se nešto menja na Slavenu. Brzo je popustio stisak. Otišao. Nije znao zašto je pošao od Mestorovićeve kuće. Valjda nije mogao da bude miran u jednom mestu. Bio je previše srećan i ushićen. Kao curica pred prvu igranku.

Četiri posle ponoći, tog dana, činilo se kao četiri posle ponoći nekih godina koje tek dolaze. Morao je, čak, da obavi veliku nuždu, koliku je tremu imao.

Nije više bilo potrebe za čekanjem. Pozvonio je na interfon. Poznati glas rekao je: „Ko je?“ Objasnio je. Bzzzzz. Vrata su otvorena. Trčao je do trećeg sprata. Znoj mu nije smetao.

„Si doneo pare?“ Nije htela da ga pusti dok nije videla novac. Tarzan izvadi traženu sumu. Uzela ju je, nežno. Postala je sasvim drugačija, otkako je novčanica završila u

džepu njenog bademantila. Smeškala se, onako kako su to glumice radile na filmovima. Milovala je Tarzanova leđa. Kada se uhvatila za kaiš, nije više mogao da izdrži. Uzdahnuo je. Ona ga je pogledala. Nasmešila se. „Nema veze, imaš još sat vremena da se iskupiš.“ Nastavila je sa otkopčavanjem kaiša i pantalona. Od pogleda na gaće stresla se. No, nastavila je, najnormalnije. Navukla mu je prezervativ. Polako je gurnula čistača na krevet. Penis je bio velika senka na podu predsoblja. Njena sen ju je prekrila.

„Sanela!“

Tišina.

„Sanela, bre!“

Hrapavi glas prekinuo je uživanje. Tarzan se brzo uspravio. Skoro da je oborio kurvu sa kreveta. Ova prevunu očima. Uzdahnu.

„Šta je to?“ Zgrabio je frotir da se prekrije njime. Kao da je glas mogao da ga vidi.

„Ma, moj otac.“

„Šta 'oće?“

„Nepokretan je. Ja ga pazim“ Ogrnula se mantilom. „Evo!“ Navukla je papuče i izašla iz sobe.

Tarzan je ostao, dopola pokriven. Devojka se vratila kroz desetak minuta. Možda i manje – čistaču se, tada, činilo kako je svaki trenutak predugačak.

„Izvini, stvarno.“ Sela je na krevet, tako da su joj noge visile. „Ček da popušim jednu, pa ćemo da nastavimo.“

„Ma... nema problema...“

Pogledala ga je. Nasmešila se. „Dobro.“

Sedeli su, u dimu. Spolja je voz sablasno najavljivao svoj dolazak u stanicu.

„A, šta je tvom ocu?“

Odmerila ga je. Namrštila se, kao da ne veruje u to što je čula. „Bolestan je.“

„Šta mu je?“

„Jednostavno, bolestan je. Šta tebe boli kurac šta mu je?!“

„Samo sam pitao.“

„Je l' uvek toliko pitaš?“ Premestila se na ivicu kreveta. Prekrstila je noge. Uvlačila kratke dimove.

„Izvini.“ Tarzan je ustao. Oblačio se.

„Nećeš da ostaneš?“

„Ne, ne mogu sada...“ Obukao se.

„Imaš još pola sata.“

„Pa, dobro, neki drugi put.“

„Ćeš pivo, bar, da popiješ?“

Osvrnuo se. Kao da traži neki sat ili kakav drugi pokazatelj toga da li bi smeo da ostane. „Može.“

Pozvala ga je u kuhinju. Bila je mala, štrokava. Podsećala ga je na njegovo bivše prebivalište. Kroz zamućene prozore cerila se zora. Nije mu prijalo novorođeno sunce. Stoga je oborio pogled na vrata. Kroz njih, mogao je da vidi sobu u kojoj je ležao njen otac. Spavao je, ili je barem žmurio i duboko udisao. Sanela mu je dala piće.

„Hvala.“

„Ma, ništa.“ Sela je na drugi kraj stola na rasklapanje. Pijuckali su, smeškajući se ničemu. „Nego, otkud ti?“

„A?“

„Kažem, otkud ti kod mene? Ko ti je rekao da radim i to.“
 „Niko?“
 „Pa, kako si me našao?“
 „Čistim ulice...“
 Prekinula ga je: „To sam shvatila.“
 „Pa, eto.“
 „Šta, eto? Čistiš ulice i zbog toga si me našao?“
 „A, ne, ne, ne. Ne, ovaj, našao sam kutiju u kanti ispred zgrade.“ Gutljaj.
 „Kakvu kutiju?“
 „Neku ukrašenu. Sve sa srcima i to. Unutra je bio i onaj dildo.“
 Sanela se nasmejala.
 „Šta je smešno?“
 „Ništa.“
 Gutljaj.
 „Nego, našao si kutiju?“
 „Da.“
 „I, kako si me pronašao?“
 „Čekao sam da vidim da li će neko baciti još šta slično. I bacila si, a kada sam te video, morao sam da porazgovaram sa tobom.“
 „I da me pojebeš.“
 „Ovaj...“ Brzo je oborio pogled.
 „Ma, nema frke. Posao, šta ćeš, ko i svaki drugi.“
 „Ali, lepa si!“
 Pfnula je. „Pa?“
 „Pa, možeš da radiš nešto drugo.“
 „Probala sam.“
 „I?“
 „Ovo je ispalo kao najbolja kombinacija. Imamo za jelo, a i tati za lekove.“
 „Ali možeš...“
 „Da čistim ulice, a?“ Podrugljivo mu se nasmejala.
 Tarzan, ponovo, obori pogled. Popio je to malo piva što mu je ostalo, pa ustao. Kada mu je otključala vrata, poljubila ga je. Mislio je da će ga usne peckati do kraja života. No, pljeskavica sa lukom i ljutim brzo je odnela sav žar i prenela ga na unutrašnjost usta. Posle jela otišao je do Slavena. Prijatelj mu je ostavio otvorena vrata kako su se ranije dogovorili da ga ne bi budio kada se rano ujutru vrati sa posla. Tarzan se smestio na pomoćni ležaj. Još dugo nije mogao da zaspi. Razmišljao je. Ponavljao trenutke. Nadograđivao ih, kao nokte, svojom mizernom maštom. Tada se i zakleo. Zakleo se da će štedeti i davati pare Saneli kako bi imala šta da jede i kako bi joj otac imao lekove. Tako će moći da radi neki drugi posao. Tako će moći da žive zajedno i srećno. Ova misao ogrejala ga je više nego grejalica kojoj rade sve štangle. Zaspao je.

Naredni mesec živeo je odenut mislima o spasavanju njegove miljene Sanele. Nije joj više išao, iako je, krišom, baš ispred njene zgrade pio, jeo i čistio. To mu je omogućilo da je, katkad, vidi. Bilo mu je dovoljno. I, stvarno, malo je jeo. Trudio se da pije samo vodu. Krov nad glavom je imao, pa na to nije morao trošiti svoj novac.

Nekoliko dana pre dobijanja plate vozio se autobusom. Uvek je odlazio pešice. No, već nekoliko dana su ga užasno bolela leđa. Kako bi izdržao celonoćno čišćenje, odlučio se za gradski prevoz. Tako ju je i video. Blenuo je, u dosadi, kroz prozor, kada ju je spazio. Bio je daleko od željene stanice, ali sišao je na sledećoj. Nešto ga je povuklo. Hteo je da je pipne. Da samo čuje kako priča.

Još uvek je mogao da je stigne. Zgrabio je, kroz prolaznike, koliko god brzo je mogao. Činilo se kao da mu stalno izmiče. Kao da nikako ne može da je sustigne. Taman bi joj prišao dovoljno blizu kada bi se isprečila neka starica sa pridikom; prozujao auto; naleteo na ugao ulice... Video ju je, posle dobrih deset minuta jurcanja kako ulazi u neku kuću.

Vrata, koja su vodila u dvorište, bila su otvorena. Bila je to jedna od onih starih kuća, sa teškim vrtnicama i mirisom vlage. Nije ga to mnogo zanimalo. Kliznuo je u predvorje, pa pravo u dvorište. Unutar, bila je gomila krša. Školjka starog juga raspadala se već ko zna koju godinu. Sivi mačor ga je pogledao, pa nastavio svoje izlaganje na vrhu zida. Mačka, više pomisao na životinje, uplašila ga je. Osvrnulo se, ne bi li ugledao nekog psa. Nije bilo nikoga. Samo ispreplitani glasovi u kući. Prišao je jednom od prozora. Mogao je da vidi desetak ljudi u crnim odorama. Stajali su, poređani u krug, oko dvoje nagih. Mogao je da prepozna lice svoje miljenice. Čovek, koji ju je jahao, bio mu je nepoznat. No, prepoznao je još jedno lice. Iako je bilo ispod kapuljače ogrtača, jasno je mogao da vidi Slavenu.

„Kurvar!“, prosikta. Još malo je gledao. Sve dok mu se nije smučilo. Zatim je otišao do Mestorovićeve kuće. Uzeo je to malo stvari što je imao. Nažvrljao mu jedno nepismeno „Id u kvrac peder glupi!!!“. Nije hteo više da ga vidi. Odlučio je da ode do Slavice. Odlučio je da je zamoli da ga primi natrag. Brinuo ga je Milojica, sve ostalo je mogao da svari.

Kada je stigao do kuće, imao je šta i da vidi – Slavicu je napadao njen rođeni brat! Bio je pijan pošto je nestabilno stojao na nogama. Klatio se levo-desno. Sve vreme, mahao je levicom, stisnutom u pesnicu. Desnom rukom upravljao je falusom. Ciljao je ka modroj Slavici. Ležala je na zemlji, sva mokra od suza.

Tarzan nije puno razmišljao. Zgrabio je dasku iz dvorišta. Raspalio Milojicu – prvo po donjoj, pa po gornjoj glavi. Ovaj se okrenuo. Pogledao ga. Hteo je nešto da kaže, ali oči su mu se ukrstile. Jezik se zapleo. Pao je.

Milicija je brzo stigla. Nisu mnogo ispitivali Slavicu i Tarzana. Rekli su im da će već biti pozvani radi saslušanja i suđenja. Odveli su Milojicu, zauvek. Slavica se izvinila Tarzanu, a Tarzan, ne znajući ni sam zašto, Slavici.

Iskoristio bih ovo malo papira da bar nekako zahvalim Jeleni i Vuletu, bez kojih ove zbirčice ne bi ni bilo; kao i Igoru koji je našao vremena (da je pročitao i uredi) i hrabrosti da predloži zbirku za štampanje.

Hvala i Saški, koja mi je u pravo vreme dala da čitam „Lovca u raži“.

Sadržaj:

0,33l

Nik – ortak i ja
Komšija
Lopta
Svetog Petra kajgana
Taksista
Kupe
Metalne dojke
Pop Art
121°C i 15 minuta
Baba
Hollywood
Ključ
Pet piva, sendvič, vetar i ugao
Zver
Stojim
Ispred faha
Kjhugioksat
Cybergirl
Kafana
Film
Teško je naći pola litre piva, u centru Beogradu, u pola devet ujutru
Pravac kući
Životinje

0,5l

Buđenje
Berserker
Desilo se drugog
Metla, kombinezon i škripava kolica

O AUTORU

Miloš K. Ilić rođen je 1987. godine u Pančevu, gde živi i danas. U rodnom gradu je pohađao osnovnu i srednju školu. Piše kratke priče od svoje petnaeste godine. Četiri puta objavljivao je priče u zborniku „Rukopisi“, dva puta u „Alminim“ zbirkama kratkih priča, manjim lokalnim časopisima i na internetu. Dobitnik je nagrade „Duškovićeve zvona“ za 2004. godinu. Studira na Filološkom fakultetu u Beogradu.